

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यज्जिभूतेन संसारिजन्तुना
शारीरमानसानेकातिकदुःखोपनिपात-
पीमितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
पदार्थपरिज्ञाने यत्नो विधेयः ॥

પુસ્તક ૧૧] વીર સંવત્ ૨૪૪૦, જેષ્ઠ. આત્મ. સંવત્ ૧૮ [અંક ૧૧ મો.

મુભુરતુતિ.

શાર્દૂલવિકોડિત.

૧વાણી શીતલ છાય સર્વ જગમાં જેની છવાઈ રહી,
જ્યાં દેવાસુર લગ્ય છવ રવિહુ ગ્રેણી રહે આશ્રયી;
કુદ્યે ૩આગમ પદ્મવે શુભ ગતિ પુષ્પે વિકાશ્યે ફલે,
૫મોક્ષે તે જિનકલ્પ વૃક્ષ જગમાં સત્પુણ્ય યોગે મલે. ૧

અનુષ્ટુપ.

જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર ત્રિપુટી યોગ સાધવા;
પ્રેરણે બુદ્ધિને વીર, ઈર્મ બાળ વિદારવા. ૨

- ૧ દેશના વાણી રૂપી જેની શીતલ છાયા છે.
- ૨ દેવ, અસુર અને ભવિજન રૂપી પક્ષીઓની પંકિત જ્યાં આશ્રય કરી રહે છે.
- ૩ આગમ રૂપી પદ્મ.
- ૪ સારિ ગતિ રૂપી પુષ્પોથી વિકાશ પામેલો.
- ૫ મોક્ષરૂપ ફલને આપનારો.

૨૭૮ શ્રી મહાજ્ઞાનદસૂરિ મહારાજની સ્વર્ગ તિથિએ ગાવાના ગાયન.

॥ જૈન જયતિ શાસનમ્ ॥

“ જૈનાચાર્ય શ્રી ૧૦૮ શ્રીમહાજ્ઞાનદસૂરિ (આત્મારામજી)
મહારાજકી ” “ સ્વર્ગતિથિકે ઉત્સવમે ગાનેયોગ્ય ગાયન ”

“ પ્રભુરતુતિ ”

॥ ત્રોટક છંદ ॥

પ્રભુ વીર જીનંદ સુ ચંદ સમા, સમતા કરતા હર તાપ તમા ।
તમ દૂર કરી ભવ ભીતિ હરી, હરિ નિત્ય નમે તુમ પાંવ પરી ॥ ૧ ॥
પરમાતમ આતમ રામ રટું, રટના રટતો ભવમાં ન અટું ।
અટવી ભવતારક નાથ તમે, તમને જગતાત નમે ન ભમે ॥ ૨ ॥
નભમે પ્રભુપાદ તમે અમરા, અમરાધિપ આણુ ધરી પ્રવરા ।
વર પંકજ હેમ સુખેમ ધરે, ધરણીપર વીર થઈ વિચરે ॥ ૩ ॥
ચરણા તુમરા શરણા જગમે, જગનાથ નિરંજન રૂપ ગમે ।
ગમતા મન માન સરોવરમે, રમતા જન તે ભવસાગરમે ॥ ૪ ॥
ગરિમા ગુણવંત કરે કંઈલા, કંઈણુકર દીન દયાળુ પુના ।
પુનરાગમના નવિ થાય વિભો, વિભવાલય વીર નમો ભવિભો ! ॥ ૫ ॥

“ ગુરુરતુતિ ”

॥ ત્રોટક છંદ ॥

ગુરુ આતમ રામ સુ સાધુ યતી, યતિનાથ મનોમવ માથ અતિ ।
અતિચાર વિના કિરિયા કરતા, કરતા ભવિ બોધ સુબોધ રતા ॥ ૧ ॥
રત નાણુ વિષે યતિ ધર્મ ધની, ધન માલ તણુ મુનિરાજ બની ।
બની શાંત નિજાતમ સાધનમે, નમિ ભાવ ધરી પરમાતમમે ॥ ૨ ॥
તમ દૂર કરી ભવભીતિ હરી, હરિ પાંવ નમે જસ રીતિ ખરી ।
ખર કામ ન નામ જરા મનમે, મનસા વચસા તન દેવ નમે ॥ ૩ ॥
નમ રાગ ધરી જસ રાગ નહી, નહિ દોષ નહી નહિ તોષ સહી ।
સહુતે નિત વીતિ હુ સાથ કરી, કર ધાર ખમા તરવાર ઠરી ॥ ૪ ॥
ઠરતા જસ આતમ દેખ ગુની, ગુણવાન ગુણાકર જન ધુની ।
ધુન વદ્ધલ લાગ રહી સુગુરો, ગુરુ આતમ આતમરામ ગુરો ॥ ૫ ॥

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૭૯

“ધનાશ્રી”

આતમરામ આધાર ભવિકજન,	આતમરામ આધાર ॥ અંચલિ ॥
સદ્ગુરુ આતમરામ સુહૃદર,	નિજ સમ પર ગણુનાર—ભવિકજન ॥૧॥
સંવત શત અડદશ ત્રણુમે	ક્ષત્રિય કુલ અવતાર—ભવિકજન ॥૨॥
સંવત ઓગણીસો દશ દીક્ષા,	હુંદક મત અનુસાર—ભવિકજન ॥૩॥
સંવત ઓગણીસો બતીસા,	સંવેગી સિન્દાર—ભવિકજન ॥૪॥
જ્ઞાન દરસ ચારિતર સુદર,	દેખી સંઘ મનોહાર—ભવિકજન ॥૫॥
સંવત ઓગણીસો ત્રેતાલા,	પાલીતાણા મોઝાર—ભવિકજન ॥૬॥
વિજયાનંદસૂરિ પદ દીનો,	મંગલ જગ જયકાર—ભવિકજન ॥૭॥
થય અનેક રચી જગ કીનો,	નામ અમર ઉપકાર—ભવિકજન ॥૮॥
અમેરિકા ચીકગોકા શુભ,	આમંત્રણ સ્વીકાર—ભવિકજન ॥૯॥
ગાંધી વીર પ્રતિનિધિ ભેભ,	કોનો જૈન પ્રથ ર—ભવિકજન ॥૧૦॥
હૃદાઈ આદિ પ્રેક્ષરકે,	સંશય સઘરે નિવાર—ભવિકજન ॥૧૧॥
ઈચાઈ ઉપકાર કિયે બહુ,	કહેતે નાવે પાર—ભવિકજન ॥૧૨॥
જ્યેષ્ઠ સુદિ ઓગણીસો ત્રેપન,	આઠમ મંગલવાર—ભવિકજન ॥૧૩॥
અનશન કરી ગુરુ સ્વર્ગે પહુંતે,	આનંદ જય જયકાર—ભવિકજન ॥૧૪॥
નામ ગુરુ આનંદસે વિચરે,	વઢલ ગુરુ પરિવાર—ભવિકજન ॥૧૫॥

જૈનોને ઉદયમાં આવતા અંતરાયો.

(એક અદ્ભુત સંવાદનો પ્રસંગ.)

આહુત ધર્મના પવિત્ર તીર્થ શત્રુજયની છાયા નીચે રહી બે જૈન વિદ્વાન્ યુવકોની વચ્ચે ચાલેલો એક સંવાદનો પ્રસંગ આકર્ષક હોવાથી આ સ્થળે પ્રગટ કરવો ઉચિત ધારીએ છીએ.

સૂર્યનું તેજસ્વી વિમાન ઉદયગિરિ ઉપર ચડ્યું હતું. તેના સોનેરી કિરણોએ સિદ્ધગિરિને સુવર્ણમય બનાવી દીધો હતો. આદિનાથ પ્રભુની ધ્વજની છાયા પશ્ચિમ દિશાની રેખા ઉપર પડતી હતી. તે છાયા નીચે રહી કે ઇ બે વિદ્વાન્ યુવકોના હૃદયમાં ધર્મભાવના જાગ્રત થતી હતી. ત્યાંથી જ્યારે તેઓ એક વિશ્રાંતિ સ્થળે આવ્યા, ત્યારે તેમના હૃદયમાં એક બુદ્ધિજ ભાવનાએ વાસ કર્યો. તેઓમાંથી એક વિદ્વાન્ બોલી ઉઠ્યો. “ધર્મબંધુ, આ સ્થળ જો કે પવિત્ર ભાવના ભાવવાનું છે—કલ્યાણના માર્ગો શોધવાનું છે, તથાપિ મારા હૃદયમાં વર્તમાન કાળની સ્થિતિનો વિચાર જાગ્રત થયા વિના રહેતો નથી. સાંપ્રતકાળે આપણું જૈન બંધુઓની અધમ દશાનો વિચાર કરતાં

૨૮૦

જૈનોને ઉદયમાં આવતા અંતરાયો.

મારા હૃદયમાં કંપ છુટે છે-અરે! ભારત વર્ષના જૈન ક્ષેત્રો છતે જળે સુકાવા લાગ્યા છે. મને લાગે છે કે, જો આવી સ્થિતિ ચાલુ રહેશે તો જૈન પ્રજા ઉત્તરોત્તર હીનક-શામાં આવી પડશે.”

બીજા વિદ્વાન યુવકે આશ્ચર્ય થઈ પ્રશ્ન કર્યો. “બંધુ, સાંપ્રતકાળે જે ભાવનાએ તમારા હૃદયમાં વાસ કર્યો છે, તેજ ભાવનાએ મારા હૃદયમાં પણ વાસ કરેલો છે. તથાપિ મારા હૃદયમાં આશાના અંકુરો હજી વિદ્યમાન છે. તેથી હું આપણા જૈન બંધુઓના ઉદયની આશા ધરાવું છું. અને તમારી સાથે તે સંબંધી સંવાદ કરવાની ઇચ્છા રાખું છું.”

“ધર્મબંધુ, તમારી સાથે સંવાદ કરવાને હું ખુશી છું. અને તમારા હૃદયમાં જે આશાના અંકુરો છે, તે તદ્દન નકામા છે, એમ સાબીત કરવાને હું સમર્થ છું.” પહેલા યુવકે આગ્રહ પૂર્વક કહ્યું.

“ભદ્ર, તમારી વાણીમાં કેટલીએક સત્યતા રહેલી છે, તથાપિ મારે ઠંડેપું જોઈએ કે, હજી જૈનો પોતાનો ઉદય કરી શકે તેમ છે. કારણ કે, ઉદયને માટે જે જે સાધનો જોઈએ તે તે સાધનો મેળવવાને જૈન પ્રજામાં અદ્વિતીય સામર્થ્ય રહેલું છે.” બીજા યુવકે ઉત્સાહથી જણાવ્યું.

“ધર્મપ્રિયતા, આ તમારા હવાઈ વિચાર છે; જૈનોના ઉદયમાં મોટા મોટા અંતરાયો ઉભા થયા છે, તે અંતરાયોનો વિચાર કરતાં મારા હૃદય ઉપર મોટો આઘાત થાય છે. અરે હૃદય દગ્ધ થઈ જાય છે. મને તો ખત્રી થઈ ગઈ છે કે, સૈરાળ અને ગુજરાતના સદ્વર્તી જૈન બંધુઓમાં કુસંપને લઈને કેટલેક સ્થળે દુઃ પડી ગઈ છે. જેને લઈને સંઘના સૌભાગ્યનો અસ્ત થવા બેઠો છે. જૈનત્વનો ઉજાશ ઝાંખો થયો છે; તેમની આત્મવીર્યના દૃઢ સ્તંભ શિથિલ થઈ પડ્યો છે, તેમના પ્રચંડ પ્રતાપનો તાપ મલિન થઈ ગયો છે અને સંપત્તિ સત્તાનાશ વળી ગયું છે.” તે યુવકે અશ્રુપાત કરતાં કરતાં ગર્જનાથી કહ્યું.

“બહાલા, આમ ધીરજ શામાટે ત્યજી દે છે. તમારો અશ્રુપાત જોઈ મને વિશેષ ખેદ થાય છે. આવી અધીરતાથી અશ્રુપાત કરવો એ વીરના બાળકોને ઘટે નહીં. હજી જૈનત્વ જાગતું છે. હજી ચતુર્વિધ સંઘનું જીવન ટકી રહ્યું છે. હજી ઉચ્ચ હૃદયના અને ચારિત્ર વિભૂષિત મુનિઓ વિચરે છે, હજી ઊદાર અને દયાલુ શ્રીમતો કોઈ કોઈ સ્થળે દેખાય છે, અને હજી કવચિત્ કવચિત્ શારદાની પૂમ થાય છે. પ્રિયબંધુ, તે છતાં આમ તદ્દન નિરાશ કેમ થઈ જાઓ છો!” તે યુવકે આશ્વાસનના શબ્દો ઉચ્ચાર્યા.

“અરે ધર્મ બંધુ, તમે ગમે તેવા આશ્વાસનના શબ્દો ઉચ્ચારશો, તો પણ મારા હૃદય ઉપર તેની અસર થવાની નથી. મારા હૃદયમાં જે નિશ્ચય દઢીભૂત

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૮૧

થયો છે, તે નિશ્ચય માત્ર તમારા ખોટા મધુર શબ્દોથી કરવાનો નથી.” તે યુવકે આદેશથી ઉત્તર આપ્યો.

“ભદ્ર, તમારા અધીરા અને અવિશ્વાસી હૃદયને જ્યારે આશ્વાસન મળે તેમ નથી તો પછી બીજો શો ઉપાય કરવો? જો કોઈપણ ઉપાય તમારા હસ્તગત હોય તો પ્રગટ કરો.” તેણે પોતાની જિજ્ઞાસા પ્રગટ કરી.

“ધર્મબંધુ, જૈનોને ઉદય મેળવવામાં કેવા કેવા અંતરાયો હતા થયેલા છે, તે જાણ્યા પછી તમારા સમજવામાં આવશે કે, મારા પ્રત્યેક શબ્દ સત્યતાથી ભરેલા અને યથાર્થ છે.” તે યુવકે પ્રતીતિ દર્શાવતા કહ્યું.

“ધર્મબ્રાતા, મને તમારા વચનો ઉપર શ્રદ્ધા છે; કારણ કે, તમે આર્હત પ્રજાની આધુનિક સ્થિતિના પૂરેપૂરા માડેતગાર અને અનુભવી છો. માટે આપણાં ધર્મબંધુઓના ઉદયને અંતરાય કરનારી જે જે બાબતો છે, તે સવિસ્તર કહો.” તે યુવકે પુનઃ પોતાની તીવ્ર જિજ્ઞાસા પ્રગટ કરી.

“ધર્મબંધુ, સાંભળો પ્રથમતો આપણાં જૈન બંધુઓ ચાલતા જમાનાનું સ્વરૂપ સમજતાં નથી. તેની અજ્ઞાનતાને લઈને ધર્મના વર્તનમાં કોઈ જાતનો સુધારો થતો નથી. આપણા આર્હત ધર્મનો સંબંધ સંસાર વ્યવહારની સાથે પણ રહેલો છે. ગૃહસ્થાવાસના શુદ્ધ સ્વરૂપના વિવેચનમાં ધર્મની પ્રધાનતા કહેલી છે; છતાં કેટલાંએક ધર્મ અને સંસાર-વ્યવહારની બાબત ભુલી છે, એમ સમજે છે; પરંતુ સાંપ્રત-કાળે ધર્મ અને સંસાર-વ્યવહાર ઊભયનો વિચાર સાથેજ કરવાની જરૂર છે. પૂર્વોચાર્યોના હૃદયમાં પણ એવીજ ભાવના હતી. મહોપકારી મહાત્માઓએ પ-રલોક સાધનના માર્ગમાં ઇહલોકના સાધનો પણ આડકતરી રીતે બતાવેલા છે. આધુનિક જૈન વર્ગ એ વાત તદ્દન ભુલી ગયો છે. ધર્મ અને વ્યવહારને ભુલો ગણુનાથી તે બંને છિન્નભિન્ન થઈ જાય છે. વ્યવહાર અને ધર્મનો સંબંધ નિકટ છે. ધર્મના નિયમો વ્યવહારની અનુકૂળતા સાથે અર્થિત થયેલા છે. માત્ર જે ધર્મના ઉંચા તત્વો છે, કે જેઓ ચિરંતિ એ નામથી ઓળખાય છે, તેની અંદરજ સંસારનો કેટલોક સમાવેશ થતો નથી. બાકી બીજા ધર્મના સર્વ વિષયોમાં સંસારની અનુકૂલતા રહેલી છે. ધર્મબંધુ, તમારા મનમાં કદિ એવી શંકા આવશે કે, ધર્મ અને સંસાર એ બંનેમાં ધર્મ મુખ્ય છે અને સંસાર ગૈ.ણ છે. તો તે બંનેનું સમાનાધિ-કરણ શીરીતે થાય? આ તમારી શંકા ક્ષણવાર પણ ટકી શકશે નહીં. કારણ, ધર્મ સંસારથી ઊગત છે, એ સત્યવાત છે, પણ ધર્મનું સ્વરૂપ કેવળ વ્યવહાર વિના નભી શકતું નથી. તદ્દન વ્યવહાર વિનાનો ધર્મ શુષ્ક લાગે છે, અને સાધન રહિત દેખાય છે. જો કે, કેવળ ધર્મનીજ પ્રધાનતા હોત તો ધર્મને એકજ ભેદ મણુતા ચાર ભેદ ગણાતજ નહીં. કારણ કે, દાન, શીળ, તપ, અને ભાવ એ

ચતુર્લેદના સ્વરૂપમાં ધર્મ તથા વ્યવહારની છાયા આવી જાય છે. તેવીજ રીતે ચતુર્વિધ સંઘનું સ્વરૂપ પણ ધર્મ અને સંસારના સ્વરૂપથી બનેલું છે. શ્રાવક અને શ્રાવિકા બે અંગ સંસારના છે અને સાધુ અને સાધ્વી-એ બે અંગ ધર્મના છે. ઉભય સ્વરૂપના મિશ્રણથી ચતુર્વિધ સંઘનું સ્વરૂપ બંધાયેલું છે. આ ઉપરથી એમ સમજવું નહીં કે ચતુર્વિધ ધર્મ અને ચતુર્વિધ સંઘમાં બે બે અંગ કેવળ ધર્મના અને સંસારના છે, તે અંગોમાં ધર્મ અને સંસારના સ્વરૂપ પ્રધાન અને ગોણુ રૂપે રહેલા છે એમ સમજવું જોઈએ. આવું છતાં અદ્યપમતિ અને દુરાગ્રહી લોકો વિવેક પૂર્વક તેનું જ્ઞાન ધરાવતા નથી. આજ કાલના લોકોની પ્રકૃતિ વિચિત્ર પ્રકારની દેખાય છે. પ્રાચે કરીને મનુષ્ય જાતિની સામાન્ય પ્રકૃતિમાં એવો નિયમ જણાઈ આવે છે કે જેથી ઠરી સ્વચ્છંદે ચાલી શકાય એવો અચ્ચાત્તુર પકડી લેવામાં આવે છે. જેમાં કાંઈ સંકોચ વેઠવો પડે તેવો સદાચાર તંત્રીજ સરળતાથી ચલણ થતો નથી. આ વિષે એક વિદ્વાન લખે છે કે, “માત્ર કષ્ટથી રૂપે કહેવાવાળા સુધારા વાળાએ જે નાશના બીજ રોપ્યાં છે, તેનાં ફલ ચાલુસ જાતિની સ્વચ્છંદે ચાલવાની સહજ પ્રકૃતિને લીધે ઘણાં સારાં દેખાયા. અને ઉપરથી સારાં થવા લાગ્યા, પણ પરિણામે તે વિપરિત સિદ્ધ થાય છે. અને એ પ્રકૃતિને લીધે, તેમજ મુનિમહારાજ અને શ્રાવકોના અરસપરસના દ્રષ્ટિરાગને લઈને અનેક કાર્યોમાં અથડામણી થતાં આપણા સનાતન ધર્મમાં કુસંપ-કલેશ વગેરે વધતો જાય છે. જેમાં શ્રમજાળી ધાર્મિક ક્રિયા કરવી પડતી ન હોય, ધર્મના કઠિન નિયમો પાળવા પડતા ન હોય અને જેમાં સ્વચ્છંદે વર્તવામાં વિરોધ આવતો ન હોય તેમાં અવિચારી અને મુગ્ધ જનોએ ભાગ લેવા માંડ્યો છે ધર્મ બંધુ, આ પ્રકૃતિ જૈન વર્ગમાં હાલ પ્રધાનતા ભોગવવા લાગી છે, તેથી જૈન પ્રજાનો ધાર્મિક ઉદ્યમાં મહાન અંતરાય ઉભો થયેલો છે. એ વિચારતાં હૃદયમાં ભારે ખેદ ઉત્પન્ન થાય છે.” આવા શબ્દોથી ગદ્ગદિત થયેલા યુવકે જણાવ્યું.

“ધર્મ બંધુ, તમારી સાધર્મી બંધુઓ તરફ ઉદ્ય લાગણી જોઈ માફ” હૃદય પણ આર્દ્ર થઈ જાય છે. તમારા શબ્દોમાં સત્યતાનો પૂરેપૂરો પ્રકાશ છે, એવી મને પ્રતીતિ થાય છે. અને તમારા શબ્દો સાંભળવાની તીવ્ર ઉત્કંઠા થઈ આવે છે. તેથી કૃપા કરી તમારું કથન આગળ ચલાવો.” તે યુવકે વિશેષ જિજ્ઞાસા પ્રગટ કરી.

તે યુવક ઉત્સાહ લાવીને બોલ્યો, પ્રિય ધર્મબંધુ, આજકાલ જૈન બંધુઓના અગ્રેસરોનું વર્તન વિચિત્ર પ્રકારનું થઈ પડ્યું છે “શીયાળ તાણે સીમ ભણી અને કુતરૂં તાણે ગામ ભણી” એ કહેવત જૈન અગ્રેસરોને બરાબર લાગુ પડે છે. એક સેહેરનો સંઘ જે ઠરાવ કરે છે, તે ઠરાવ સર્વાંગ લાગુ થઈ પડતો નથી. બીજા સંઘ તેને અનુસરતો નથી તેમ છતાં જો અનુસરવા પ્રયત્ન કરે તો ત્રીજા સંઘ તેનાથી નિરૂદ્ધ પગલાભરી તેને અટકાવે છે. ઉપર જણાવેલ તેનું કારણ કેટલી વખત

ત એમ માલમ પડે છે કે ઈર્ષા, વગર ન્યાયનું તાવ તેમજ ઉદ્ધારચિત્ત અને દીર્ઘદ્રષ્ટિ ધર્મના કાર્યોમાં નહીં હોવાથી બનવા સંભવ છે. અવ્યવસ્થિત સંઘ તરફ તેના આશ્રિતોની ભકિત કે શ્રદ્ધા રહેતી નથી, આથી સર્વ સ્થળે સ્વચ્છંદનો ઉગ્ર પ્રચાર થાય છે. અનુચિત સ્વરૂપને ધારણ કરનાર વર્ગનો વિજય થાય છે. એટલે જે વગવાળો હોય, પૈસાપાત્ર માણસો જે બાબતમાં વધારે હોય તે વિજયી બને છે. જેને માટે સાહસમાં કહેવત છે કે,

મહાપરાવ્યુત્તોઽપિ સપક્ષો વિજયી ભવેત્

“ મોટો ગુન્હેગાર હોય પણ જે તે પક્ષ-વગવાળો હોય તો તે વિજયી થાય છે. ”

ધર્મ બંધુ, આવી સ્થિતિને લઈને આપણા સંઘ, સમાજ કે જ્ઞાતિનો ઉદય થઈ શકતો નથી અને એજ મહાન અંતરાય બિહયનો અસ્ત કરનાર બિભક્ષ થયો છે. હે ધર્મબ્રાતા, આપણાં જૈનોના અણેસરે કે જેઓની સ્થિતિનું સ્વરૂપ હાલ કેવું છે? તે વિષે આટલેથી તમારા સમજવામાં આવ્યું હશે. હવે તેમના આશ્રિત શ્રાવકોની સ્થિતિનું સ્વરૂપ સાંભળો. પ્રાચે કરીને જૈનોના મોટો ભાગ અજ્ઞાન દશામાં રહેલો હોય છે. તેઓના વિચાર પ્રૌઢતાથી રહિત અને હલકા હોય છે. બુદ્ધિની પરિપક્વતા ન હોવાથી તેઓના મન અસ્થિર હોય છે. તેમની પ્રકૃતિ ગાડરીયા પ્રવાહમાં તણાવાયાળી અને ચારિત્ર શિથિલ હોય છે. આથી કરીને તેમનામાં અનેક પ્રકારે દ્વેષ અને કલહ પેદા થયા કરે છે. તેમનામાં એકતાની ભાવના રહીજ નહીં. સાહસ, સ્વાર્થણ, પરમાર્થ, શાંતતા એવી ભવ્ય વાતોથી તો તેઓ તદન વિમુખ થઈ ગયા છે. તેમનામાં અંદર અંદર તક્ષવતો અને મત ભેદો પુષ્કળ છે.

પ્રિય ધર્મ બંધુ, આપણા જૈન બંધુઓની આધુનિક સ્થિતિ વિષે વિચાર કરતાં મહાન શોક ઉત્પન્ન થાય છે. તેમના હૃદયમાં ઉચ્ચ ભાવનાનો વાસ કયારે થશે? એ કહી શકાતું નથી. તેઓ ઉત્તમ પ્રકારના સુધારાના સાથી શી રીતે બનશે? એ ઉપાય પણ સુઝતો નથી. ” આટલું કહી તે વિદ્વાન યુવકના નેત્રોમાંથી અશ્રુધારા ચાલવા માંડી. તે જોઈ બીજા યુવકે પ્રશ્ન કર્યો—“બંધુ, શામાટે નિરાશ થાઓ છો? શ્રી વીર શાસનના અધિષ્ઠાયક સહાય કરશે. આ સમયે મારા હૃદયમાં એક શંકા ઉત્પન્ન થઈ છે, તે કૃપા કરી દૂર કરો.”

તે વિદ્વાને નિઃશોક થઈને પુછ્યું, “મિત્ર, શી શંકા છે? જે હોય તે કહી આપો.”

બીજા યુવકે જણાવ્યું, “પ્રિય બંધુ, તમોએ કહ્યું કે. ” ‘આપણા જૈન બંધુઓ ઉત્તમ પ્રકારના સુધારાના સાથી શી રીતે બને? એ ઉપાય સૂઝતો નથી. ” તો તે ઉત્તમ પ્રકારના સુધારો કયો સમજવો? આજકાલ લોકોમાં જે સુધારો કહેવાય છે, તે સુધારો કે કોઈ બીજા સુધારો?”

તે યુવકના આ પ્રશ્ન ઉપરથી તેણે સ્પષ્ટતાથી જણાવ્યું, “ભદ્ર, જેથી ઘણાં એની એકતા થાય, અને તેથી આખા સમૂહની ઉત્તરોત્તર કાર્ય સાધવાની શક્તિ વધે એવા જે સાધનો, સાહિત્યો, કેળવણીની વૃદ્ધિ અને તેના વિચારો ઇત્યાદિ તે ઉત્તમ પ્રકારનો સુધારો કહેવાય છે. એ સુધારાના તત્ત્વો એકતા, સંપ અને નિઃસ્વાર્થ વૃત્તિ છે. સુધારાની વ્યાખ્યા કરતાં એક વિદ્વાન્ લખે છે કે, “જેથી મન અને મનનું એક્ય થાય, વિચાર અને વિચારનું એક્ય થાય અને સર્વનું લક્ષ એકની એક ભાવના ઉપર રહે—એ સુધારાનું શુદ્ધ સ્વરૂપ છે.” પ્રિય ભાઈ, અવો સુધારો જૈન વર્ગમાં હામલ થાય, એ આકાશ પુષ્પના જેવી આશા છે. સાંપ્રતકાળે જૈન પ્રજા મહાન્ અધિકારમાં આવેલી છે. દ્વેષ, ઈર્ષ્યા, કુસંપ અને સ્વાર્થવૃત્તિના મલિન પડદાઓ તેની આસપાસ ફરી વળ્યા છે. ઘણા સ્થલોના સંઘમાં મોટી અવ્યવસ્થા ચાલે છે. આવી અવ્યવસ્થા થવાના અનેક કારણો છે, તેનું કારણ મુનિમહારાજોએ કે શ્રાવકોમાં પણ કોઈ એક નાયક નથી કે કોઈ કોઈ કલેશકાંક પ્રસંગે કે અયોગ્ય પ્રસંગે અટકાવ કરે; જેથી સૌ પોતપોતાની ઈચ્છાનુસાર ચલાવે રોખે છે, વળી કોઈ કોઈ કાર્યોમાં તો તેની અંદર કોઈકોઈવાર કોઈકોઈ સર્વવિરતિ ધર્મના ધારકો (જેમાં કે તેઓની જરૂર નથી) તેમાં પણ વચ્ચે આવે છે. અને તેમની દ્વારા પક્ષપાતના મહાન ઝેરી વૃક્ષો રોપાય છે, જેમની વિષ ભરેલી છાયામાં અનેક પ્રકારની હાનિ થાય છે.

પ્રિયધર્મ બંધુ, આવા આવા અંતરાયોથી આપણા ધર્મ બંધુઓનો ઉદય આચ્છાદિત થયેલો છે, તેથી મારું હૃદય તદન નિરાશ થઈ ગયેલું છે.

તે વિદ્વાન યુવકના આ વચનો સાંભળી બીજા વિદ્વાને નિરૂત્સાહ થઈને કહ્યું “પ્રિય બંધુ, તમારા આ વચનો ઉપરથી મારા હૃદયની આશાનો નાશ થતો જાય છે. અને ભવિષ્યને માટે મોટો ભય ઉભવ થાય છે, કે શું આપણા જૈન બંધુઓ કોઈ કાળે પણ સારી સ્થિતિમાં નહીં આવે ! તમારા વિદ્વતા ભરેલા વિચારો પ્રગટ કરો અને ઉદયનો માર્ગ દર્શાવો, જ્યાં સુધી ધર્મ બંધુઓ અધમ સ્થિતિમાં છે, ત્યાં સુધી આપણું જીવન નકામું છે. એમ સમજવું.”

તે વિદ્વાન્ યુવક આક્ષેપ કરીને બોલ્યો “પ્રિય બંધુ, સાંપ્રતકાળે ઉદયના માર્ગો ખુલ્લા થયેલા છે, સર્વ પ્રજા પોતપોતાની શક્તિ પ્રમાણે ઉદયની શોધ કરતી જાય છે. તેને જૈન પ્રજા નજરે જાવે છે. તેમની ઊન્નતિનો કમ પ્રત્યક્ષ અનુભવે છે, છતાં તે તરફ દુર્લક્ષ રાખે છે, તો પછી આપણે શું કરીએ, આપણા જેવા કેટલાં એક પોતાના ધર્મ બંધુઓની દાઝ રાખી પ્રયત્ન કરવા જાય છે, છતાં તેઓ જરા પણ ફાવી શકતા નથી. કારણ કે, અજ્ઞાન અને પ્રમાદની ગાઢ નિદ્રામાં પડેલી જૈન પ્રજા જાગ્રત થવી ઘણીજ અશક્ય થઈ પડી છે, જેમ અસાધ્ય થયેલો રોગ વિદ્વાન ડોક્ટરો કે વૈદ્યોથી દૂર થતો નથી, તેમ આપણી જૈન પ્રજાનો એ ભયંકર રોગ

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૮૫

જમે તેવા વિદ્વાનોથી પણ દૂર થવાનો નથી, એજ મારા હૃદયને શક્યની જેમ ખુંચે છે. હવે માત્ર એટલી આશા રહે છે કે, જો તેમના હૃદયમાં પોતાના ધર્મ અને સદ્વર્ત્તનનું અભિમાન જાગ્રત થાય, હૃદયની અંદર ઊત્પન્ન થયેલી સંકુચિત વૃત્તિ દબી જાય, સમાન લાવ અને નિષ્પક્ષપાતના સદ્ગુણો તરફ પ્રેમ ઊપજે અને પોતાનું જૈનત્વ જાળવવા માટે અભિમાનનો ઉદય થાય તો તેમના ઉદયના અંતરાયો નાશ પામી જાય. પરંતુ એ આશાને મારા હૃદયમાં સ્થાન મળતું નથી. પ્રિય ધર્મ-ખંધુ, જ્યારે આપણાં ખંધુઓની વર્ત્તમાન સ્થિતિનો વિચાર હૃદયમાં આવે છે, ત્યારે નિઃશ્વાસની પરંપરાજ છુટે છે. અનેક શ્રીમંતો જેતાં છતાં હઝારો અનાથ, અનાશ્રિત, નિરાધાર, જૈનો દુઃખમાં રખડે છે. તેમને રહેવા ઘર નથી, ખાવાને રોટલો નથી, અને સુવાને બીછાતું નથી. આપણાં ખંધુઓની આવી દુઃખમય સ્થિતિનો નીકાલ ક્યારે આવશે? એ કાંઈ સૂજતું નથી. આપણાં આર્હત ધર્મના કાનુનો કે જેઓમાં નીતિ અને કેવળ દયા લાવજ સ્ફુરી રહ્યો છે, તે તરફ ગંભીરતાથી જરા પણ વિચાર કરવામાં આવતો નથી. હવે તે વેવે જેટલો અપશોષ કરીએ તેટલો થોડો છે. શ્રીવીર શાસનના અધિષ્ઠાયકો વર્ત્તમાનકાળે સહાયભૂત થાય તોજ આપણા ઉદયના સર્વ અંતરાયો દૂર થઈ જાય.”

તે વિદ્વાન યુવકના આ વચનો સાંભળી બીજો યુવક ક્ષણવાર સ્તબ્ધ થઈ ગયો. તેના હૃદય ઉપર ઘણીજ અસર થઈ આવી હતી, તેથી તેના મુખમાંથી દીર્ઘ નિઃશ્વાસ પ્રગટ થવા લાગ્યા. ક્ષણવાર પછી તેણે મંદ સ્વરથી જણાવ્યું “ધર્મ ખંધુ, તમારા વચનોએ મારા હૃદયને ઠંપાયમાન કર્યું છે. હવે હું નિઃશ્વસ ઉપર આવ્યો છું કે, આપણા ધર્મ નાયક શ્રી વીર પ્રભુના શાસનના અધિષ્ઠાયક દેવતા શિવાય કોઈ પણ આપણાં ઉદયના અંતરાયો દૂર કરી શકશે નહીં-મિત્ર, ચાલો હવે આપણે આવતી ઠાલે આ તીર્થરાજની તીર્થયાત્રા પૂર્ણ કરી સ્વસ્થાને જવાનું છે અને તે પછી આપણા ધર્મખંધુઓના ઉદયના અંતરાયો દૂર કરવા પ્રયત્ન કરીએ અને તે પ્રયત્ન કરવાનું મહાવીર્ય આપણાં હૃદયમાં સ્ફુરે તેને માટે આ તીર્થાધિરાજના આદ્ય ધર્મચક્રોની સ્તુતિ કરીએ.” આ વિચારને તે વિદ્વાન યુવકે અનુમોદન આપ્યું. પછી બંને ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યા.

૨૮૬

વિનયથી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે ?

॥ ૐ ॥

સ્વર્ગસ્થ સૂરિશ્વરજી શ્રીમાન્ આત્મારામજી-
(વિજયાનંદસૂરિ) મહારાજની સ્વર્ગગમન
તિથિ.

લાવણી.

(મુજ ઊપર ગુજરી પિતા પાદશાહ ભણી—એચ'લ.)

આનંદ વિજય ગુરુ રાજ ગયા સુણી સ્વર્ગે,
મલી આત્માનંદ સમાજ વિમલ ગિરિ શુંગે;
તિથિ જોઈ માસની શુકલ અષ્ટમી રાજે,
દર શાલ નિયમ અનુસાર ઉત્સવ કરે આજે. ॥ આ ॥

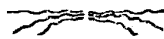
પ્રભુ ભક્તિ સહિત ગુણ જ્ઞાન અતિ ઉછરંગે,
કરે કર્મ નિર્જરા હેતુ મળી સહુ સંગે;
દશ વિધ યતિ ધર્મ સહિત સૂરિશ્વર રાયા,
સોહો નિર્મલ એ ધ્યાને આત્મ પદ પાયા. ॥ આ ॥

પૂજા વિધિ સહુ વિરચાવી મનોહર આંગી,
દેખી મૂરત અતિ શાન્ત હૃદય લય લાગી;
ધ્યાવો એ ગુરુ ગુણવંત અહર્નિશ ભાઈ,
પ્રકટે તવ આત્મ જ્ઞાન આનંદ સુખદાઈ. ॥ આ ॥

સં. ૧૯૭૦ જેઠ શુકલ અષ્ટમી

પાદલિખતપુર

} (જિજ્ઞાસુ ઉમેદવાર.)

(પુષ્પ દંતુ)

વિનયાદર્શ:

વિનયથી શું ધર્મ પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે ?

(લેખક મુનિ મણિવિજયજી સુા. લુણાવાડા.)

વિનય:—હે ભવ્ય બાંધવ; વિનય એટલે માન અને ઉદ્વેગતાઈને ત્યાગ કરવા-
પણું, સરલતાપણું, વિનિતપણું તેમજ નમ્રતાપણું વિગેરેને વિનય કહે છે.

उक्तं सिद्धांते

अजिगमण वंदण नमं सणेण, परिपुडिअेणसाहूणं,
चिरसंचि अपि कम्मं, खणेण विरत्तत्तण मुवेइ,

॥ १ ॥

ભાવાર્થ:—મુનિ મહારાજાઓનું આવાગમન સાંભળી તેમજ ચક્ષુથી દેખીને તેમના સન્મુખ જવું, વંદના નમસ્કાર કરવો, શરીરાદિકની સુખ શાતા પુછવી. આવી રીતે સન્મુખ જવું, વંદન કરવું, નમન કરવું, બહુ માન કરવું, ભક્તિ કરવી તથા સુખ શાતા પુછવી તેનું નામ વિનય કહેવાય છે. આવી રીતે વિનય કરનારા ભગ્ય પ્રાણીઓના ઘણા કાળથી એકત્ર કરેલા કર્મ તે વિરલ (થોડા) પણાને પામે છે; અર્થાત્ વિનય કરનારના કર્મ ઘણાજ હોયનેા પણ વિનય કરવાથી ઓછા થાય છે.

श्री दसवैकादिकेऽपि

हृत्थं पायंचकायंच, एणिहायजिइन्दिअे,
अल्दीणगुत्तो निसिअे, सगासे गुरुणो मुणो,

॥ १ ॥

नपक्कं नपुरं, नेवकिच्चाण पिठं
नयऊरं समासेज्जा, चिठेज्जा गुरुणन्तिअे,

॥ २ ॥

अपुडिअं નાસેજ્જા, નાસમાણસસ અંતરા,
પિઠિમંસં નત્તાઅેજ્જા, માયામોસં વિવજ્જઅે,

॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ—હાથ પગ કાપાને સંકેત કરીને, મનને તથા વચનને વશ કરીને શાંત, દાંત જિતેન્દ્રિય થઈને, મન વચન તથા કાચશુભિ વડે કરી શુભ થઈને શુરના પાસે મુનિ બેસે તથા. ૧

શુર મહારાજા આગળ ન બેસે, તેમજ પાછળ ન બેસે, પૂઠ કરીને ન બેસે, તથા બંને પાસા તરફ પડખા તરફ ન બેસે, બહુજ નજીક એટલે આગળ ન બેસે, તેમજ બહુજ દૂર ન બેસે કિંતુ મધ્યસ્થતાયે સન્મુખ બેસે. તથા ૨

શુર મહારાજા ભાષણ કરતા હોય એટલે બોલતા હોય, અથવા-વ્યાખ્યાન કરતા હોય અથવા કોઈના જોડે વાર્તા કરતા હોય તે વખતે પોતાને શુર મહારાજા કાંઈ પણ પુછ્યા વિના વચ્ચે સ્વમેવ બોલી ઉઠે નહિ, પાછળ નિંદા કરે નહિ, શુર મહારાજાના પાછળ તેમના અવર્ણવાદ બોલે નહિ તથા માયામુષાને ત્યાગ કરે એટલે શુર મહારાજાને માયા કપટના વચનેા બોલી ઠગે નહિ, તેમજ શુર મહારાજાની આજ્ઞામાં રહી તેની આજ્ઞાને લગાર માત્ર પણ ઉદ્વેગન કરે નહિ. તે વિનય-વતના લક્ષણ કહેવાય છે. વળી પણ કહ્યું છે કે, ૩

૨૮૮

વિનયથી શુ' ધર્મ પ્રાપ્તિ થઇ શકે છે ?

યત:—

તેવિતં ગુરં પૂયંતિ, તસ્સ સિષ્યસ્સકારણા,
સકારેન્તિનમંસંતિ, તુઠાનિદેસવત્તિણો. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—વળી તે વિનયી શિષ્યો પોતાને હિતાર્થે શિક્ષા કરનાર ગુરુમહારાજને। સત્કાર કરે, સન્માન કરે, પૂજા કરે, નમસ્કારને કરે તેમજ ગુરુ મહારાજની આજ્ઞાના પ્રાહી થાય એટલે ગુરુ મહારાજ જે જે ઉપદેશ કરે—આદેશ કરે તેને ઘણા માન તેમજ હર્ષ સહીત અંગીકાર કરે. વળી પણ કહેલું છે કે—

યત:—

કિંપુણજેસુયગાહી, અણંત હિઞ્ચકામત્રે,
આયરિયાજંવત્રેજિલ્લુ, તમ્હાતં નાઙ્વત્તત્રે. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—વળી જે સાધુ શ્રુતપ્રાહી હોય અર્થાત્ સિદ્ધાંતને પઠતો હોય, મુક્તિનો ધ્યેય કરતો હોય તેવાઓને તો ગુરુ મહારાજ અત્યંત પૂજનીય છે; કારણ કે સિદ્ધાંતના પઠન કરાવવાથી તથા મુક્તિમાર્ગના દેખાડવાથી ગુરુ મહારાજ વિશેષે કરી પૂજવા લાયક છે. તે માટે આચાર્ય મહારાજ જે જે બોલે અથવા કહે તે તે સાધુ અંગીકાર કરે. પણ અતિકૃમણુ કરે નહિ. અર્થાત્ ગુરુ મહારાજના મુખમાંથી જે જે આદેશ પડે તે તત્કાલ ઓલો લઈ તેમના કહ્યા પ્રમાણે વર્તે વળી પણ કહેલું છે કે—

યત:—

નીયંસેજ્જંગઙ્ગાણં, નીયંચ આસણાણિય,
નીયંચપાત્રેવંદેજ્જા, નીઞ્ચંકુજ્જાયઞ્ચંજલિં. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—વળી વિનયી સાધુ ગુરુ મહારાજની શય્યા થકી પોતાની શય્યા નીચી કરે, ગુરુ મહારાજ ચાલતા હોય તેથી દુર ચાલે, તથા પાછળ ચાલે પણ આગલ ચાલે નહિ, ગુરુ મહારાજથી નીચે સ્થાન કરે અર્થાત્ ગુરુ મહારાજ ઉપાશ્રયમાં નીચે હોય અને પોતે માળ ઉપર ચડીને બેસે નહિ. ગુરુ મહારાજના આસનથી પોતાનું આસન નીચું કરે, નોંચો નમીને ગુરુમહારાજના ચરણકમળને વંદના નમસ્કાર કરે, તેમજ નોંચો નગીને અંજલી કરે એટલે બે હાથ જોડી મસ્તકે નોંચો નમીને અંજલી કરે એટલે હાથ જોડીને ઉભો રહે, તેમજ વિશેષ પ્રકારે શું આજ્ઞા છે ફરમાવો ! આવી રીતે મધુર વચનોવડે કરી ગુરુમહારાજની ભક્તિ તથા ખુબ માન કરે વળી પણ કહેલું છે કે—

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૮૯

શ્રી આવશ્યકેઽપિ

વિણ્ણસાસણેમૂલં, વિણ્ણસંજમંજવે,

વિણ્ણયઞ્ વિષ્ણુમુક્તસ, કઞ્ચમ્મો કઞ્ચત્ત્રો. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—વીતરાગ મહારાજ તેમજ શુરૂ મહારાજના શાસન કહેતા આજ્ઞાનું પ્રતિપાલન કરવું તેના મૂળ સમાન વિનય છે; એટલે પરમાત્માનો આજ્ઞા પાળવી તે જ વિનય છે; વિનય છે તેજ સંયમ છે. કારણ કે વિનય વિનાનું સંયમ શોભાને પામી શકતું નથી. અર્થાત સંયમની પ્રાપ્તિ વિનયથીજ થાય છે, તેમજ સંયમની વૃદ્ધિ પણ વિનયથીજ થાય છે. વિનયવર્જિત માણસને ધર્મ પણ ક્યાંથી હોય, તેમજ તપ પણ ક્યાંથી હોય, કહેવાની મતલબ એ કે જે માણસના અંતઃકરણમાં વિનય નથી, તે માણસ સ્વપ્નને વિષે પણ ધર્મનું તેમજ તપસ્યાનું નામ પણ બાણી શકતો નથી, તો કરી તો ક્યાંથીજ શકે? વળી પણ કહું છે કે—

યત.—

વિણ્ણઆવહ્સરિં, લહ્સવિણ્ણિત્તિજસંચક્તિંચ,

નકયાઈતુવિણ્ણો, સકજ્જસિદ્ધિં સમાણે. ॥૧॥

ભાવાર્થ—વિનય થકી શોભા પ્રાપ્ત થાય છે, વિનય થકી વિદ્યા રૂપી લક્ષ્મી તથા લક્ષ્મી-પૈસો પણ પ્રાપ્ત થાય છે, વિનયી માણસ યશ તેમજ કિર્તિ ઉપાર્જન કરે છે. પરંતુ દુર્વિનિત ઉદ્ધત જે છે તે કોઈ દિવસ સ્વકાર્યની સિદ્ધિને મેળવી શકતો નથી.

વિવેચન—વિદ્યા અને મંત્રાદિક જે છે, તે કેવલ વિનયીજ મેળવી શકે છે, પણ બીજો વિનય હીણ મેળવી શકતો નથી. ઐશ્વિક મહારાજે ચંડાલને સિંહાસન ઉપર બેસારી પોતે નીચે બેસી દૂર થકી પણ વૃક્ષોના ફળોને મેળવવાની પ્રાપ્ત કરવાની વિદ્યા મેળવી, તે કેવળ વિનયનોજ પ્રતાપ છે. તથા વિક્રમરાજને ઘણા ઘણા મહામંત્રો ફટીભૂત થયા, તે પણ કેવલ વિનયનોજ પ્રતાપ છે. વિનય થકી દુર્ઘટ પદાર્થોને પણ મેલવી શકાય છે, તેમજ જે જે પદાર્થની ઇચ્છા થાય તે તે પદાર્થો વિનયથીજ મલી શકે છે. કહ્યું કાર્યો પણ વિનયથી મહા કેમળ થઈ જઈ સિદ્ધતાને પામે છે. માટે વિનય તેજ ઉત્તમ છે.

વિનયીને વિનયની ઉપાસના (સેવના) કરવાથી અર્થાત વિનયને ધારણ કરવાથી ધર્મના સાધન સારી રીતે થઈ શકે છે. પુષ્કસાલના પુત્ર પુષ્પશાળના પેઠે

દષ્ટાંતો યથા.

માગધ નામના મનોહર દેશને વિષે ગોબર નામનું એક ગામ હતું, તે

૨૯૦

વિનયથી શું ધર્મ પ્રાપ્ત થઇ શકે છે ?

ગામને વિષે પુષ્પશાળ નામનો એક કુટુંબિક વસતો હતો. તેને ભદ્રા નામની સ્ત્રી તથા પુષ્પશાળ નામનો પુત્ર હતો.

એકદા પ્રસ્તાવે તે પુત્ર માતા પિતાને પુછવા લાગ્યો કે ધર્મ કેને કહેવો? ધર્મનું સ્વરૂપ શું? ત્યારે માતા પિતા કહેવા લાગ્યા કે હે પુત્ર, વિનય વડે કરી માતા પિતાની સેવા ભક્તિ કરવી તેજ ધર્મ છે. કારણ કે ધર્મ દેવની ભક્તિ કરવાથી ઉત્પન્ન થાય છે. અને માતા પિતા તેજ દેવ કહેવાય છે. માતા પિતાનો ભક્તિ કરવાથી દેવની ભક્તિ જેટલો લાભ પ્રાપ્ત થાય છે. કહ્યું છે કે:—

યત:—

દેઞ્ચેવદેવતેતથ્યે, માતાચ પિતાચ જીવજ્ઞોકેડસ્મિન્

તત્રાડપિપિતાન્ય ધિકો, યસ્યવશવર્ત્તતે માતા, ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—આ જીવ લોકને વિષે—દુનિયાને વિષે યથાર્થ—સત્ય ખરેખર દેવતા માતા અને પિતા બેજ છે. શિવાય ત્રીજા દેવ નથી. તેને વિષે એટલે માતા પિતાને વિષે પણ પિતા અધિક છે; કારણ કે પિતાને વશવર્ત્ત માતા રહે છે. એટલે સ્ત્રી પોતાના સ્વામિની આજ્ઞામાં જ રહે છે, તેથી પુત્રનો પિતા જ અધિક ગણાઇ શકે છે.

માતા પિતાનો વિનય વડે કરી ભક્તિ કરવાથી ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે, એવું જાણી પુષ્પશાળ નિરંતર માતા પિતાને સ્નાન કરાવવું; ચોળવું, ચાંપવું, વસ્ત્રવું ધારણ કરાવવું; નાના પ્રકારના આહારાદિકનું ભોજન કરાવવું તેમજ ઉત્તમ શય્યાનું કરી દેવું એટલે શયન કરવા માટે પથારી પાથરી દેતી વિગેરે વિવિધ પ્રકારની ભક્તિ કરવા લાગ્યો.

એકદા પ્રસ્તાવે તે ગામનો અધિપતિ આવ્યો તેથી તેના માતા પિતાએ તેની ભક્તિ કરી; તે દેખી પુષ્પશાળ વિચાર કરે છે કે આ મહારા માતા પિતાના દેવ છે, કારણ કે મહારા માતા પિતા તેને પૂજે છે તો જે મહારા માતા પિતાનો દેવ તે મહારા વિશેષે પૂજનોક છે; એમ ધારી તે અધિપતિનો પણ વિશેષે ભક્તિ કરી. વધી અન્યદા તેનો પણ અધિપતિ આવ્યો ત્યારે ગામાધિપતિ તેની ભક્તિ કરતા માંડયો, તે દેખી પુષ્પશાળે અધિપતિના અધિપતિનો ધર્મ નિમિત્તે વિશેષે ભક્તિ કરી.

કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે ઉપરા ઉપરી એટલે ઉપરીના પણ ઉપરીની એવી રીતે ધર્મવૃદ્ધિની બુદ્ધિથી ભક્તિ કરતો, અતુકમે ઉત્તરોત્તર સર્વનો સ્વામિ જે શ્રેષ્ઠિક મહારાજ, તેનો સેવા કરવા લાગ્યો.

એક સમયે શ્રેષ્ઠિક મહારાજ પણ વીર પરમાત્માની સેવા કરવા લાગ્યા, તે દેખી પુષ્પશાળ વિચાર કરે છે કે, મોટામાં મોટો મહારા દેવ શ્રેષ્ઠિક રાજા છે, તે પણ

આ ભગવંતને પૂજે છે, તો મહારો દેવ જે શ્રેષ્ઠિક મહારાજ તથા તેમના દેવ વીર પરમાત્મા તે મહારે ઘણાજ માન તથા ભાવ પૂર્વક પૂજનીક છે.

આવો વિચાર કરી વીરપરમાત્મા પાસે ગયો, ત્યાં ભગવાનને પ્રદક્ષિણા કરી વંદના નમસ્કારને કરી બે હાથ જોડી મસ્તકે અંજલી કરી નમ્ર થઈ ભગવાનને કહેવા લાગ્યો કે—

હે ભગવન્ ! હું આપની સેવા કરું ! મને આજ્ઞા આપો ! ત્યારે ભગવાન બોલ્યા, હે મહાનુભાવ ! અમારી ભક્તિ સાધુ વેષને અંગીકાર કર્યાંથી કરી શકાશે.

પુષ્પશાળ પણ તત્કાળ વીર પરમાત્મા પાસે દિક્ષા લઈ, મહા વિનયી થઈ, નિશ્ચલ તથા નિર્મલ મન વચન કાયાયે કરી ભગવાનની ભક્તિ કરવા લાગ્યો.

વિવેચન—હુનિયાને વિષે વિનય તેજ મહાન છે. વિનય તેજ પરમ વશીકરણ છે. વિનય તેજ મહા મંત્ર છે. વિનય તેજ જ્ઞાન પ્રાપ્તિ કરાવનાર છે. માતા પિતા ગુરુ આદિક જે છે તે વિનયીને શુદ્ધ વાર્તા કહે છે, શુદ્ધ ભંડાર દેખાડે છે, શુદ્ધ લક્ષ્મી આપે છે, તેમજ શુદ્ધ વિદ્યાઓ પણ વિનય કરનારને જ મળે છે. શુદ્ધ ધર્મ, શુદ્ધ લક્ષ્મી, શુદ્ધ વિદ્યાના ભાજનભૂત થઈ, ઇલેક તથા પરલોકને વિષે સુખ સંપત્તિ વિનયી માણસો મેળવે છે. હુનિયાના પરમ પદાર્થને ક્ષણ માત્રમાં સાધી શકે છે, તેમજ પરમપદ કહેતા સુકિતને પણ વિનય વડે કરીને જ મેળવી શકે છે.

આધુનીક સમયના સુધરેલ છેલ છબીલા અને ફાંકડા લોકો પોતાના માતા પિતાનો પણ લેશ માત્ર વિનય કરતા નથી, ઉલટા ઉદ્વેષાઈ ધારણ કરી માતા પિતાને પણ દંડે છે, તો તેઓના અધિપતિ ધર્મગુરુ તેમજ વિદ્યાગુરુઓને તો ક્યાંથી જ માને, અર્થાત્ ન જ માને. અને માનવાની શ્રદ્ધા નહિ હોવાથી, ગુરુ મહારાજના ઉપદેશને પણ લેશ માત્ર પામી શકતા નથી, એટલે ગુરુ મહારાજને તો દૂરથીજ નવ ગજના નમસ્કાર કરે છે, તેમનું દર્શન પણ પાપ તુલ્ય માને છે. આવી રીતે માતા પિતા, દેવ, ગુરુ, ધર્મના વિનયને ત્યાગ કરી બિચારા અજ્ઞાની જીવો સંસાર ચક્રવાલને વિષે પર્યટન કર્યા કરે છે, પરંતુ અવિનયીપણાથી કોઈ કાળે ભવને પાર પામતા નથી.

પુષ્પશાળ પણ વીરપરમાત્માની ભક્તિ કરી સદ્ગતિના ભોક્તા થયા; તેવી રીતે ત્યાગી તેમજ સંસારી જે કોઈ વિનય કરશે, તેજ ધર્મની વૃદ્ધિ કરશે. સંસારના અંતને પણ તેજ કરશે અને પુષ્પશાળના પેઠે સદ્ગતિને તેજ મેળવશે.

इति विनये पुष्पशाळ संबंध संपूर्णः.

૨૯૨

દાનવીર રતનપાળ.

(ગતાંક ૯ ના પા. ૨૩૯ થી શરૂ.)

સુલક્ષણના વૃત્તાંત ઉપરથી ઉપજતો બોધ.

હે ભત્ર્ય પ્રાણીઓ, આ સુલક્ષણના વૃત્તાંત ઉપરથી તમારે સમજવાનું છે કે, આ સંસારના ભ્રમભૂમિ ઉદ્વેગ પામેલા અને દુઃખરૂપ કર્મોના ક્ષયને ઈચ્છનારા જીવોએ સર્વ પ્રકારે મનનો જય કરવાને યત્ન કરવો જોઈએ. સર્વજ્ઞ ભગવાને આ પ્રમાણે ધર્મતત્ત્વનો ઉપદેશ આપ્યો, તે સાંભળી અરજીનો ઉદય થતાં કર્મોનાની જેમ ઘણાં સંસારદોષ પ્રતિબોધને પ્રાપ્ત થઈ ગયા.

આ સમયે રાજાએ અંજલિ જોડી પૂર્વ કર્મોના વિચાર ઉપર પ્રશ્ન કર્યો. “સ્વામી, મહાપરાક્રમી એવા મને પરંપરાએ આવેલું મોટું પૂર્વ કર્મના વિ- રાજ્ય પ્રાપ્ત થયું હતું, પરંતુ તે અધમ જયમંત્રીએ કયા પાકે ઉપર રતન- કર્મથી પાછું લઈ લીધું? અને મારી સતી સ્ત્રી શૃંગારસુંદરી પાળરાજાનો પ્રશ્ન ને કયા કર્મથી તે દુષ્ટ મંત્રીએ દુઃસહ વિડંબનાઓ પમાડી? અને તેણીએ સહન કરી? અને પૂર્વના કયા સત્કર્મના પ્ર- સાદથી મેં પાછી ચડતા ઉત્કર્ષવાળી ઐશ્વર્ય લક્ષ્મી સંપાદન કરી? કનક મંજરીને કયા કર્મથી કોડ થયો? અને શુભમંજરીને કયા કર્મથી અંધતા થઈ? અને પાછો કયા કર્મથી તે બંનેને ક્ષાયદો થયો? વળી મેં કયા કર્મથી દેવતાઓને દુર્લભ એવો મહારસ પ્રાપ્ત કર્યો? આ મારા સર્વ પ્રશ્નોનો જુલાસો કૃપા કરી જણાવો.”

ઊત્તમ કેવળજ્ઞાનના પ્રકાશથી સર્વ જગતને જોનારા તે શ્રેષ્ઠ મુનિ પર્ષદામાં રાજા પ્રત્યે આ પ્રમાણે બોલ્યા. “આ ભરત ક્ષેત્રમાં આવેલા કેવળી ભગવાને રતનપુર નગરમાં પૂર્વે સંગ્રામ કરવામાં વીર એવો રતન- રાજાના પ્રશ્નનો વીર નામે એક રાજા થયો હતો. તેને નિષ્પાપી, કુશળ, વિ- ઉત્તર આપતાં ક- નય વાલી અને યોગ્યતા જાણનારી શ્રીદેવી વગેરે નવ હેલી કયા. રાણીઓ હતી.

તે ગામમાં જન્મથીજ દારિદ્ર્યના દુઃખથી દગ્ધ થયેલા સિદ્ધહત્ત અને ધન- હત્ત નામે બે વ્યક્તિ રહેતા હતા. તેઓ લક્ષ્મી મેળવવાને માટે ઘણાં ઉપક્રમ કરતાં તથાપિ તેમને લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થઈ નહીં. કારણ કે, લક્ષ્મી કર્મને અનુસારે મલે છે.

એક વખતે તે સમાન દુઃખલાલા બંને વ્યક્તિએ પરસ્પર નિઃશ્વાસ મુકી વાર્તા કરતા હતા કે “હવે આપણો નિર્વાહ શી રીતે થશે?” આ વખતે કોઈ એક પુરુષ

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૯૩

આવી ચડ્યો અને તેણે કહ્યું કે, “આશાસિદ્ધિ નામે એક દેવી છે. તેને લાંઘણું કરી આરાધો તો તે તમારું દારિદ્ર દૂરી નાંખશે.” આ પુરૂષના વચન ઉપર તેમને પ્રતીતિ આવી. તત્કાળ પોતાના ઇષ્ટ-અર્થની સિદ્ધિને માટે તેમણે વીશ દિવસોની લાંઘણું કરી તેની આરાધના કરી. દેવી આશાસિદ્ધિ તેથી પ્રત્યક્ષ થયા અને તેણીએ આ પ્રમાણે કહ્યું, “તમારે મારી સાથે લેવા દેવાનું શું છે? કે જે તમે ખંને મારા મંદિરમાં આવીને લાંઘો છો.” ખંને વણિકે વિનયથી બોલ્યા. “માતા, અમારે આપની પાસેથી કાંઈપણ લેવા દેવાનું નથી માત્ર અમે ખંને દારિદ્રથી દુઃખી થઈ તમારા શરણે આવ્યા છીએ, બાલક માતાના બોલામાં ખુંદે છે અને મરણ પ્રમાણે મારે છે. અને માયાળુ માતા હર્ષથી તેને આપે છે. તેમાં લેવા દેવાનું શું હોય? હે માતા, આ વખતે લાંઘણું કરીને આપની પાસે ઇષ્ટની યાચના કરીએ છીએ. તેથી અમે ખંને કે જેઓ આપના સંતાન છીએ. તેમને આપ વાતસલ્યથી ઇષ્ટ વસ્તુ આપશો. એવી અમારી ખાત્રી છે.” વણિક સિદ્ધહત્ત અને ધનહત્તના આવા વચનોથી ખુશી થઈ આશાસિદ્ધિ દેવી આ પ્રમાણે બોલ્યા. “વત્સ, લક્ષ્મી અને વિવેક એ બે વસ્તુઓમાંથી એક વસ્તુ મારી પાસેથી માગીશ્યો. તે ખંનેમાંથી હું એકવાનું આપીશ. ખંને આપીશ નહીં.” માતાના આ વચન સાંભળી કર્મોનુસારી બુદ્ધિવાલો, અને આ લોકના અર્થની ઇચ્છા ધરનારા સિદ્ધહત્તે હુબ્બ હુદ્બથી લક્ષ્મીની માંગણી કરી. અને કર્મના પ્રભાવથી સદ્બુદ્ધિવાળા, અલ્પ લોભ ધરનારા અને પરિણામે શુભની ઇચ્છા રાખનારા ધનહત્તે વિવેકની માંગણી કરી. જેને સત્તામાં જેવું વેદનીય શુભાશુભ કર્મ હોય છે, તેનામાં તેવી શુભાશુભ બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે. જેને માટે સાહિત્યકાર નીચે પ્રમ.ણે લખે છે.

“પૂર્વે કરેલા કર્મનું જેવું ફલ જાણે લાંડારમાં મુકી રાખ્યું હોય, તે પ્રમાણે તેવું ફલ મેળવવામાં જાણે હાથમાં દીવો ધર્યો હોય, તેવી બુદ્ધિ પ્રવર્તે છે. એટલે જેમ દીવો લઈને લાંડાર શોધાય છે, તેમ બુદ્ધિ પૂર્વકર્મના ફલને શોધી કાઢે છે.”

તે પછી દેવી તે ખંને વણિકને ઇચ્છાનુસાર વરદાન આપી અંતર્ધાન થઈ ગયા. ખંનેએ પોતપોતાને ઘેર આવી હર્ષથી પારણું કંચું.

એક દિવસે તે આશાસિદ્ધિ દેવીની પ્રેરણાથી કેઈ મયોદાવાલો યોગી સિદ્ધહત્તને ઘેર મધ્યાનહ વખતે આવી ચડ્યો. સિદ્ધહત્તે ઉંચી જાતનું કેઈ યોગીએ આ-આતિથ્ય કરી તે યોગીને વશ કરી લીધો. પ્રસન્ન થયેલા યોગીએ સિદ્ધહત્તને ત્રણ-ઔષધીના બીજ આપ્યા અને કહ્યું કે, “હે વત્સ, મેં આ બીજો તે આદર સહિત સિદ્ધમંત્રથી સાધેલા છે. આ બીજ વાવવાથી તત્કાળ ઉગી નીકલે છે. બે ઘડીમાં તો તેમાંથી વેલાઓ પ્રગટે છે અને તેનો મંડપ બની જાય છે. પછી તરતજ તેને ફલો આવે છે.

૨૬૪

દાનવીર રતનપાળ.

તેનામાં એવી મધુરતા છે કે, જેથી તે અમૃતને પણ નીચે કરી દે છે. જો એ ફલ ખાવામાં આવે તો ક્ષુધા અને તૃષ્ણાની પીડા શાંત થઈ જાય છે. તેમજ તે ખાવાથી સર્વ જાતના સંનિપાત, સર્વ જાતના વાયુ, નેત્ર રોગ અને અઘાર પ્રકારના કુષ્ઠરોગ પણ તરતજ શમી જાય છે.” આ પ્રમાણે કહી તે યોગી ચાલ્યો ગયો. પછી સિદ્ધહત્તે પોતાના ઘરના કોઈ વાડામાં તે બીજ વાડ્યા. તેમાંથી વેલાઓ નીકળ્યા અને તેનો એક મંડપ બની ગયો. અને આખરે તેને ઘણું ફલ આવ્યા. ‘આપત પુરૂષોની વાણી કદિ પણ મિથ્યા થતી નથી. તેના ફલને ચમત્કાર જોઈ દુષ્ટ રોગોથી પીડાતા શ્રીમંતો સો, હજાર અને લાખ દ્રવ્ય આપી સિદ્ધહત્તની પાસેથી તે ફલો ખરીદવા લાગ્યા. લોભથી રોગીઓ પાસેથી સ્વેચ્છા પ્રમાણે ગ્રહણ કરેલા ધનવડે સિદ્ધહત્ત અદ્વ્ય સમયમાં ધનવાન બની ગયો. તેના ઘરમાં જેમ જેમ ધન વધવા લાગ્યું, તેમ તેમ જાણે તેની સ્પર્ધા કરતો હોય તેમ તેના હૃદયમાં લોભ પણ વધવા લાગ્યો.

તે ઊપર કહેવત છે કે, ‘જેમ જેમ અધીક લાભ વધે છે, તેમ તેમ લોભ પણ અધિક વધે છે. પૂર્વે પ્રથમ બે માણા સુવર્ણની ઇચ્છા રાખનારો કોઈ એક બ્રાહ્મણ કોટી સુવર્ણથી પણ તૃપ્ત થયો ન હતો. તેને માટે સિદ્ધાંતમાં પણ એમજ કહ્યું છે. બીજે સ્થળે પણ લખ્યું છે કે. “તૃણાદપી ખાણુ એવી અગાધ અને દુષ્પૂર છે, કે જે કોઈથી પુરસ્કી નથી, તે ખાણુ મોટી મોટી પૂરણી નાંખવાથી ઉલટી વધારે જોવાય છે.”

જેનું મન લોભથી પરાલવ પામેલું છે, એવો સિદ્ધહત્ત એક વખતે રાત્રિને થોથે પોહોરે જાગી ઉઠ્યો અને તે મનમાં ચિંતવવા લાગ્યો.—“આવા આવા અદ્વ્ય લાભોથી મારી ધારણા પ્રમાણે દ્રવ્ય એકઠું થશે નહીં. ધૂમશયી કદિપણ ઘડાઓ ભરાતા નથી, તેથી અનર્ગલ દ્રવ્ય મેળવવા માટે હું વાહાણમાં બેસીને બાહર જાઉં કહેવત છે કે, ઘોડાઓ, વાહાણો અને પાવાણોથી લક્ષ્મી અતિશય વધે છે.” આ પ્રમાણે મનમાં નિશ્ચય કહી દ્રવ્યનો અર્થી સિદ્ધહત્ત પ્રભાતે વહેલો ઉઠ્યો અને દ્વીપાંતરને યોગ્ય એવા ઠરીયાણાથી એક વાહાણ ભરી લીધું.

આ વખતે વિમળ નામે એક સિદ્ધહત્તનો મિત્ર હતો. તેની વાણી, મન અને બુદ્ધિ શ્રેષ્ઠ હતા. તેણે આવી સિદ્ધહત્તને કહ્યું. “બંધુ, ત્યાગ વિમલ મિત્રે આ. અને ભોગની પ્રવૃત્તિ કરનારું ધન છે. તેની વાતો હરજ પેલો સિદ્ધહત્તને રાખવી. મિત્ર વિચાર કર્ય, અગાઉ તારા ઘરમાં એક દિવસનું ઉપદેશ. અન્ન પણ ન હતું, આજે તને પુણ્યથી આટલું બધું ધન મલે છે, તો હવે લોભને વશ થઈ પ્રાણ્તાં કષ્ટ આપનારા વાહાણ માં શા માટે બેસે છે? જેઓ નિર્ધન જ હોય છે, તેઓજ તે પ્રાણ્તાં કષ્ટ આપનારાં વાહાણમાં બેસીને વિદેશમાં જાય છે. કારણ કે, તેઓ પોતાના હૃદયમાં એમ માને છે કે, દારિદ્રના કરતાં મરણ વધારે સુખરૂપ છે.”

આત્માનંદ પ્રકાશ,

૨૬૫

એક મરેલા માણસને નિર્ધન માણસે કહ્યું હતું કે, “ હે સખા, ક્ષણવાર બેઠાયા અને મારા દારિદ્રનો ભાર ઉપાડ. હું તે વડે લાંબા કાળથી શ્રાંત થઈ ગયો છું. હવે તારી શરણે આવી તારા સુખને સેવવા ઇચ્છું છું. નિર્ધન માણસના આવા વચન સાંભળી તે માણસનું શબ તત્કાળ શ્મશાનમાં ગયું અને “દારિદ્રથી મરણ વધારે સુખ રૂપ છે.” એવું જાણી તે શબ રૂપ થઈ ગયું. ”

જેઓ જે તે રીતે સુખ દુઃખથી પોતાનો નિર્વાહ કરવાની ઇચ્છા રાખતા હોય, તેવા બુદ્ધિસિત પુરૂષો બીજાઓના દ્રવ્ય લઈ વાહણ ઉપર ચડી જાય છે. જે ધનવંતો કલેશ સહિત કર્મની અંદર વ્યાપારવાળા થઈ પ્રવર્તે છે, તેઓ નિશ્ચે લોભ તથા ત્યાગથી વિયુક્ત થઈ દેવ કર્મને કરનારા થાય છે. સદ્ બુદ્ધિમાન વિદ્વાનોએ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, “ ઉદર દુઃખે પૂરી શકાય તેવું છે. કદિ તે ઈચ્છિત-અન્ન પાવાથી સંતોષ પામે પણ તે માત્ર બે પહોર સુધીજ, પરંતુ અસંખ્ય સુવર્ણ તથા રત્ન વગેરેથી અને અતિ કોમળ-આહારોથી લુપ્થ પ્રવૃત્તિવાળું મન કદિ પણ ક્ષણવાર સંતોષ પામતું જ નથી. કદિ ઘરમાં મણિ અને સુવર્ણના અસંખ્ય રાશિઓ હોય, તથાપિ પુરૂષોને તુષ્ટિ કે પુષ્ટિ લોભન વગેરેથીજ થાય છે, તેથી નિર્વાહ જેટલું દ્રવ્ય પ્રાપ્ત થયા પછી જરૂર પુરૂષો વૃથા કલેશ શામાટે કરતા હશે? અતિ અદ્ભુત દ્રવ્યની પ્રાપ્તિ થાય તો પણ લોભનો અંત ક્યારે પણ આવતો નથી. કહ્યું છે કે “જે નિર્ધન હોય તે માત્ર એક સેંકડાની ઇચ્છા કરે છે. સેંકડાવાળો હજારની, હજાર વાળો લાખની, લાખ વાળો કોટીની, કોટી વાળો રાજ્યની, રાજ્ય ચક્રવર્તીપણાની, ચક્રવર્તી દેવપણાની અને દેવ ઇંદ્રપણાની ઇચ્છા રાખે છે. ઇંદ્રપણું પ્રાપ્ત થયા છતાં પણ ઇચ્છા નિવૃત્તિ પામતી નથી; માટે રામ કટોરાની જેમ મૂત્રમાં અતિ લઘુ એવો લોભ અતિ મોટો થવા વધે જાય છે. મોટા એવા લાભથી પણ લોભ પરાલભ્ય પામતો નથી. જે * માત્રાથી અધિક હોય, તે માત્રા હીનથી કેમ જીતાય? મિત્ર, આ ઉપરથી સમજવાનું કે, અતિ લોભ મનુષ્યોને મહાન અનર્થ ઉત્પન્ન કરે છે. તેવો ખતાવ પૂર્વે શૃંગદત્ત નામના એક શ્રેષ્ઠીને બન્યો હતો. સિદ્ધદત્ત પુછ્યું. ‘મિત્ર’ અતિ લોભ વિષે દૃષ્ટાંત રૂપ થયેલો તે શૃંગદત્ત શેઠ કોણ હતો? ” સિદ્ધદત્તના પુછવાથી તેના મિત્ર વિમળે શૃંગદત્તનું વૃત્તાંત નીચે પ્રમાણે કહ્યું હતું.

વિવિધ જાતના નરરત્નોની ઉત્પત્તિમાં રોહણગિરિ જેવા રોહણ નામના નગરમાં શૃંગદત્ત નામે એક મહા ધનવાન વ્યાપારી રહેતો હતો. એ નગરમાં બધા ઉત્તમ લોકોજ વસતા હતા, માત્ર ગણીની જેમ મલિન હૃદયવાળો શૃંગદત્ત એકજ નકારો હતો, તેથી વિધિએ તે નગરને કોઈની દૃષ્ટિનો દોષ ન લાગે, તેટલા માટે તેને વસાવ્યો હશે, એમ માનવામાં આવે છે. તે શૃંગદત્તની પાસે

જે લોભ એ શબ્દમાં એક માત્રા વધારે છે અને લાભ એ શબ્દમાં એક માત્રા ઓછી છે એટલે લાભથી લોભ જીતાતો નથી.

૨૯૬

દાનવીર રતનપાળ.

ખત્રીશ કેટી સુવર્ણ દ્રવ્ય હતું, છતાં પણ તે લેભથી એવો પરાભવ પામેલો હતો કે તે હંમેશા નિર્લજ્જ થઈ પોતાની બંતે હલકા કામ કરતો હતો. તેને ચાર વિનયી યુવાન પુત્રો હતા અને ચાર તરૂણ પુત્રવધૂઓ હતી. ઘર વ્યવહાર ચલાવવામાં ઘણો ખર્ચ થઈ જાય, એવી બેઠીકથી તે પોતાને ચારે પુત્રોને ઘરમાં રહેતા દેતો નહીં. કાંઈ પણ કામનું બાનું કાઢી બાહર મોકલી દેતો હતો. પૈસાનો ખર્ચ થઈ જાય, એવા ભયથી તે ચૈત્યમાં, પૌષધશાલામાં, વિવાહ પ્રસંગમાં અને ચૌટામાં ક્યારે પણ જતો નહીં. કોઈ પણ ભિક્ષુક ઘરમાં પેશે નહીં, એવા ભયથી તે દ્વારના બંને કમાડ બંધ રાખતો અને આડી ભુગોળ ચડાવતો હતો. કદિ કોઈ માગણી યાચના કરેતો તેમને તે કઠોર ગાળો આપતો અને કોઈ બળાત્કારે ઘરમાં પેશી જાયતો તેમને ગળે ઝાલી બાહર કાઢતો હતો. હંમેશા તે દ્રવ્ય સંબંધી ચિંતાથી આર્ત થઈ ભૂમિ આલેખતો અને ગ્રીતા શિથિલ કરી લમણા ઉપર હાથ મુકતો હતો. આ પ્રમાણે બે કમાડદાન, અર્ગલાદાન, ગાલીદાન, ગળહસ્તકદાન, અને બે લમણે હસ્તદાન એ છ પ્રકારના દાન આપતો તે છતાં તે સર્વ સ્થળે અદાતા તરીકે પ્રખ્યાત થયો હતો. પુણ્યથીજ યશ મેલવાય છે. કૃપણતાને લઈને દ્વારમાં યાચકો ન પેશે અને પુત્રવધૂઓ બાહર ન નીકળે તેને માટે તે ઇર્ષ્યાથી દ્વારપાળની જેમ દ્વાર ઉપર બેસતો હતો. આ ઉપરથી જણાય છે કે, પ્રજાએ તે કૃપણ શૃંગદત્ત શેઠને દાતાના ગુણો ફેલાવવાને માટે રાજ, ચોર, અને નિધિપતિઓનો કેશાધ્યક્ષ બનાવેલો હતો. જો જગતમાં કૃપણ ન થતો હોત તો દાતા પુરૂષ પ્રસિદ્ધ પામતે નહીં. રાત્રિ વિના દિવસ આલખાતજ નહીં.

થોડે થોડે કૃપણ શૃંગદત્તનું ઘર મેલેચ્છના ઘરની જેમ અસ્પૃશ્ય, ચંડાળના કુવાનો જેમ ત્યાગ કરવા યોગ્ય અને શેરીના જલની જેમ અસ્લાધ્ય થઈ પડ્યું હતું, જેમ કેશુડાનું ઝડ કદ્યું હોય તો પણ તેમાં છુટાતુર શુક પક્ષી શું કરી શકે? તેમ કૃપણ પુરૂષ ધનાઢ્ય હોય તો પણ તેમાં યાચકોનું શું વળે? શૃંગદત્તની ચારે પુત્રવધૂઓ ચૌવન વયની ઉચ્છૃંબલ હતી, તેઓ કરાગૃહમાં પડી હોય તેમ પરસ્પર સખી ભાવથી કષ્ટ વડે કાળ નિર્જમન કરતી હતી.

એક વખતે જાણે મૂર્તિમાન પાપ હોય તેવો શૃંગદત્ત દ્વાર ઉપર બેઠેલો જોઈ કોઈ યોગિની છુપી રીતે આકાશ માર્ગે આવી તેના ઘરમાં શૃંગદત્તના ઘરમાં પેશી ગઈ. તેણીને અકસ્માત આવેલી જોઈ શૃંગદત્તની સર્વ યોગિનીનો પ્રવેશ. પુત્રવધૂઓ સંજ્રમથી સન્મુખ બેઠી થઈ. અને આ પ્રમાણે બેઠી—“હે માતા, અમારા પૂર્વભવનો વૈરી તે શૃંગદત્ત સાસરો શું મરી ગયો કે જેથી તમે અમારા ભાગ્યથી આકર્ષાઈને અહિં આવી શક્યા?” યોગિની ગર્વથી બેઠી—“હે વત્સા, અમે વિવિધ ભતના મંત્રો અને ઔષધીઓને જાણનારી છીએ. આ જગતમાં અમારે કાંઈ પણ દુઃસાધ કે દુર્ગમ્ય

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૬૭

નથી, ” યોગિનીના આ વચન ઉપરથી પુત્રવધૂઓએ તેણીને કળા અને કુટિલતામાં કુશળ જાણી પછી વિવિધ પ્રકારના આતિથ્યથી તેણીને પ્રસન્ન કરી. આ પ્રમાણે કહ્યું, “હે માતા, અમે અહીં બાલ્યવયથી કરાણહમાં પડેલી છીએ. અમારી ઉપર પ્રસન્ન થઈ વિચિત્ર આશ્ચર્યોથી વિશાળ એવી આ પૃથ્વીનું અમોને દર્શન કરાવો. ” વધૂઓની આ પ્રાર્થના ઉપરથી તે યોગિની પ્રસન્ન થઈ ગઈ પછી તેણીએ તેમને આધાર સહિત આકાશ ગામિની વિદ્યા આપી, આથી તે ચાર વધૂઓ હૃદયમાં આનંદ પામી પછી જાણે બંધનથી છુટી હોય, તેમ તેઓ સર્વ આભૂષણો પહેરી વાડામાં પડેલા એક પોલાણવાણુ કાષ્ટ ઉપર બેસી જ્યારે રાત્રે ઘરના સર્વ માણસો સુઈ ગયા ત્યારે ત્યાંથી ઉઠીને સુવર્ણદ્વીપમાં ચાલી ગઈ, સુવર્ણદ્વીપમાં આવી ત્યાં કોઈ એકાંત સ્થલે કાષ્ટને મુકી પાછો દેવતાઓના ક્રીડાપુરની અંદર તેઓ કૌતુક વડે ઉત્સુક થઈ દાખલ થઈ તે ક્રીડાપુરમાં ઉંચા શૃંગારને ધારણ કરનારા ઇંદ્રાદિક દેવેને ક્રીડા કરતાં જોયાં અને અપસરાઓનું રમણીય નૃત્ય જોયું, જ્યારે રાત્રિનો છેલ્લો પોહાર આવ્યો ત્યારે તેઓ પેલા કાષ્ટ ઉપર બેસી પાછી પોતાને ઘેર આવી સુઈ ગઈ. આ પ્રમાણે હંમેશા રાત્રે સુવર્ણદ્વીપમાં જતી આવતી તે સુંદર અને ચૈવનવતી બાળાઓ કોઈ એક પુરૂષના જાણવામાં આવી. જેઓ બુદ્ધિના બળથી સમુદ્રનું જળ માપી શકે છે. તેઓ પણ ગહન એવું સ્ત્રી ચરિત્ર જાણી શકતા નથી, કહ્યું છે કે, ‘ ઘોડાનું ઠેકવું, સ્ત્રીઓનું ચરિત્ર, ભવિત્યતા, અને વર્ષાઠનું વર્ષવું, એ દેવતાઓ પણ જાણી શકતા નથી. તો પછી મનુષ્યો શી રીતે જાણી શકે ? અપાર સમુદ્રનો પાર લાવી શકાય છે. પરંતુ પ્રકૃતિથી વક્ષ એવી સ્ત્રીઓનું ચરિત્ર જાણી શકાતું નથી, દેવના વિદ્વાસો. દુર્જનોના ભાષણો, અને મનની ઇચ્છાઓ જે સર્વજ્ઞ હોય તોજ જાણી શકે છે. ”

તે શૃંગદત્ત શેઠને ઘેર કુશળ નામનો એક સેવક રહેતો હતો, એક સમયે તેના જાણવામાં આવ્યું કે, “આ વાડામાં હંમેશા કાષ્ટને કોઈ કુશળ સેવકનો ફેરવી નાંખે છે, માટે તેની તપાસ કરવી જોઈએ. ” આવું ચિંતવી તેણે રાત્રે છુપી રીતે જોયું. ત્યાં તે ચાર વધૂઓની ચેષ્ટા તેના જોવામાં આવી. “આ વધૂઓ હંમેશા રાત્રે ક્યાં જતી હશે ? ” આવી જિજ્ઞાસા થતાં તે એક વખતે અગાઉથી રાત્રે છુપી રીતે તે કાષ્ટની પોલાણમાં સુઈ ગયો. સમય થયો એટલે ચારે વધૂઓ આકાશ માર્ગે ચાલી સુવર્ણદ્વીપમાં આવી, ત્યાં સ્વેચ્છાથી વિહાર કરી પાછી ઘેર આવી. પેલા છુપાઈ રહેલા સેવકે તેઓનું સર્વ ચરિત્ર અવલોક્યું, પછી તે સ્થળેથી સોનાની બે ઇંટો લઈ-તે પાછો કાષ્ટની પોલાણમાં સુઈ ગયો. વધૂઓના આવા ચરિત્રથી તે કુશળ હૃદયમાં અમત્કાર પામી આ પ્રમાણે ચિંતવવા લાગ્યો. “આહા ! સ્ત્રી અખળા અને મુગ્ધા કહેવાય છે, પણ તે મધુરા વિષ જેવી છે. એટલુંજ નહીં પણ તે વિપરીતપણાની લક્ષણાનું

દૃષ્ટાંત રૂપ છે. મુગ્ધ ગણાતી સ્ત્રીઓ પણ મોટા વિચક્ષણ પુરૂષોને ઠગી જાય છે અને તે અબલા ગણાય છે છતાં મહાન પરાક્રમી પુરૂષોને જીતી જાય છે. આ લુપ્થ શૃંગ-હત્ત શેઠ સહા દ્વારપાળ થઈ તેમની ચોકી કરે છે છતાં પણ તેઓ વિદ્યાના બળથી સ્વેચ્છા વિહાર કરી આવે છે. જગતમાં પણ કહેવાય છે કે, “કુષ્ટ સ્ત્રીઓનું મન ઉચ્છૃંખળ છે. તેથી તેમની ચોકી કરવી એ બાહેરનો દેખાવ છે. કોઈ પુરૂષ સ્ત્રી ઉપર કાંબળો બાંધ્યો હોતો તે જોઈ કોઈ કવિએ કહ્યું હતું કે, અરે મૂઠ તેં શું જોઈને સ્ત્રીની ઉપર કાંબળો બાંધ્યો છે. તે સ્ત્રી જ્યારે સ્વેચ્છાથી પ્રવૃત્તિ કરશે ત્યારે તારા કાંબળાનું બલ કાંઈ પણ ચાલશે નહીં.

સ્ત્રી જાતિ લક્ષ્મીને માટે કવિઓ આ પ્રમાણે કહેલ છે. “ત્રિભુવ્વે જાણ્યું કે મારી સ્ત્રી લક્ષ્મી સમુદ્રની પુત્રી છે તેથી તરંગોની સાથે રમી છે એટલે ઘણી ચપાળ હશે, તેથી તેણીને એક સ્તંભરાળા કમળ રૂપી મેહેલની અંદર પૂરી દીધી. અને તે ઉપર બ્રહ્માનો પહેરો મુક્યો. તથાપિ એ લક્ષ્મી અંદ્રના કિરણો સાથે નીકળી સૂર્યના કિરણોની સાથે બાહેર નીકળવા લાગી. આહા! તેવા સ્ત્રી ચરિત્રને નમસ્કાર હો.”

આ ઉપરથી એવો બોધ લેવાને કે, “સ્ત્રીઓને દુરાચારના માર્ગથી નિવૃત્ત કરવી.” આ પ્રમાણે ચિંતામાં જાગતો તે કુશળ સુવર્ણની પ્રાપ્તિથી ગર્વ પામતો ઘણીવારે સુધ ગયો. પ્રાતઃકાલે શૃંગહત્ત શેઠે બૂમો પાડી જગાડવા માંડ્યો તો પણ તેણે ઉત્તર આપ્યો નહીં. આથી શૃંગહત્ત શેઠે વિચાર્યું કે, આ સેત્રક પહેલા જ્યારે વખત થાય ત્યારે પોતાની મેલે જાગતો અને બેલાવતો કે તરત ઉત્તર આપતો. તે આજે આટલી બૂમો પાડતાં પણ જાગતો કેમ નહીં હોય? અથવા શું તે જાગતા છતાં જવાબ આપતો નહીં હોય? અથવા તે કાંઈ નવીન દ્રવ્યની પ્રાપ્તિથી ગર્વિત થઈ થયો હશે? અથવા કોઈએ ઉંચા નીચા વચનોથી તેને રીસાવ્યો હશે? અથવા તેને કોઈ રોગ થયો હશે? આ પ્રમાણે કદવના કરતો શેઠ તેનો નિર્ણય કરવા પોતાને હાથે ઉઠાડી નેત્રોમાં અશ્રુ લાવી બેલ્યો. હે વત્સ, તું મારે ચાર પુત્રોની સાથે પાંચમો પુત્ર છે, આજે તું ભુદ્ધી રીતને કેમ બની ગયો છે?”

શૃંગહત્તના આવા સ્નેહ ભરેલા વચનોથી કુશળનું હૃદય આર્દ્ર બની ગયું. પછી તેણે પેલી ચાર વધૂઓનું વૃત્તાંત કે જે તેણે નજરે જોયું હતું, તે સર્વ શૃંગહત્તને કહી સંભળાવ્યું. આ વાત તેને અસંભવિત લાગી તેથી તે વૃત્તાંત પોતાની જાતે જાણને તે રાત્રે પેલા કાષ્ઠની પોલાણમાં ભરાઈ બેઠો. સમય થયો એટલે તે વધૂઓ તે કાષ્ઠ ઉપર બેસી સુવર્ણદ્રીપમાં ગંધ પૂર્વની જેમ કાષ્ઠને એક તરફ મુકી તેઓ દેવનગરમાં દાખલ થઈ. પાછળથી શૃંગહત્ત પોલાણમાંથી બાહેર નીકળ્યો. ત્યાં પડેલી ઘણી સુવર્ણનો ઈંટો તેના જવામાં આવી. લોભને વશ થયેલ શૃંગહત્તે તત્કાળ સુવર્ણની ઘણી ઈંટો કાષ્ઠના પોલાણમાં ભરી દીધી. આવી દ્રવ્યની મોટી આવકનો ઉપાય

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨૯૯

મેળવી ખુશી થતો શૃંગદત્ત તે કાષ્ટના એક ખૂણામાં ભરાઈ બેઠો. નિત્યનો સંમય થયો એટલે ચારે વધૂઓ ફરીને પાછી આવી તત્કાળ કાષ્ટ ઉપર ચડી સમુદ્રની અંદર આ-કાશમાર્ગે ચાલી. તે સમયે સુવર્ણની ઘણી ઇંટોના ભારથી કાષ્ટ હુર્વંહ થઈ પડ્યું, આથી તેઓ સૂર્યનો ઉદય થવાના ભયથી પરસ્પર ખેદ પામી કહેવા લાગી “ખેન, આજે આ કાષ્ટ ઉપર બોલે ઘણું લાગે છે. માટે તેને છોડી દઈ બીજું હલકું કાષ્ટ લઈએ તો આપણને ચાલવામાં સુગમતા થશે.” વધૂઓની આ વાત કાષ્ટની અંદર રહેલો શૃંગદત્ત સાંભલી ચિંતામાં પડ્યો. તેણે વિચાર્યું કે, “આ સ્ત્રીઓને મારી ખ-ગાર નથી. જો તેઓ આ કાષ્ટને સમુદ્રમાં ફેંકી દેશે તો મારું મરણ થશે.” અ.વુ’ વિચારી તે અંદરથી બોલ્યો. “હું વધૂઓ હું તમારો સસરો શૃંગદત્ત આ કાષ્ટની અંદર ભરાઈ બેઠો છું, તેથી આ કાષ્ટને સમુદ્રની અંદર ફેંકી દેશો નહીં.” સસરાના આ વચન સાંભળી તે વધૂઓ મનમાં જોલ પામી ગઈ, પરંતુ પારિણામિકી ખુદિ-વડે તત્કાળ તેમણે પરસ્પર વિચાર કર્યો. “આ હુષ્ટ શેઠે આપણું હુરાચાર બહુ લીધો છે. જો હવે તે જીવતો ઘેર આવશે તો પછી આપણે વધારે હાંખરૂપ થશે; તેથી સર્પના ઘડાની જેમ આપણે તેને સમુદ્રમાં ફેંકી દઈએ તો વધારે સારું.” અ.વુ’ વિ-ચારી વધૂઓએ બધું પોતાતું મૂર્તિમાન હુષ્ટમ હોય તેમ તે કાષ્ટને સમુદ્રમાં ફેંકી દીધું. તે પછી તે વધૂઓ સ્વેચ્છાથી ત્યાગ અને ભોગ કરતી ઘરમાં સુખે રહી હતી.

આ વાત વિમળ પોતાના મિત્ર સિદ્ધદત્તને કહે છે કે, હું મિત્ર, જેમ લોભી શૃંગદત્ત કે જે, અત્રીશ કોટી સુવર્ણનો પતિ હતો, તે હુષ્ટ હૃદયથી સુવર્ણની ઘણી ઇંટોના સંગ્રહ કરવાથી જીવનથી જાણ થયો હતો તેમ તું પણ પ્રાણીત કષ્ટ આપનારા વાહાણની ઉપર ચડી દ્રોપાંતરમાં જઈ સંતાન, ધન અને આયુષ્યથી જાણ થા નહીં. તારા ઘરમાં સાત પેઢીના સંતાનો ખાય, ભેટલું ધન છે, છતાં આતુ’ કષ્ટ વેહોરી લે-વાનો શા માટે આદર કરે છે! હું મહાશય, હવે દ્રવ્યવટે દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરી ઘરમાં સુખે રહે અને ત્યાગ તથા ભોગથી તારા અનુષ્ઠાન-મને કૃતાર્થ કર્યો.”

મિત્ર વિમળે વિવિધ યુક્તિઓ અને દષ્ટાંતોથી સિદ્ધદત્ત શેઠને ઘણું સમજાવ્યો, પણ તેણે વિવેકના અભાવથી પોતાતું હિત માન્યું નહીં. છેવટે અતિ તૃણાથી અપજા એવો સિદ્ધદત્ત મંગળ શુકન કરી વાહાણ ઉપર ચડી સમુદ્રમાં ચાલતો થયો. ત્યાં કોઈ સારા દ્રોપમાં જઈ વેપાર કરી તેણે અતુલ ધન સંપાદન કર્યું, પછી તે પોતાના વતન તરફ આવવા ત્યાંથી નીકળ્યો. મધ્ય સમુદ્રે આવતાં નહારો પવન પ્રગટ થયો અને તેનાથી સમુદ્ર ઉછળવા લાગ્યો. વિકરાળ-આકૃતિવાલા મોજાઓ વેતાળની જેમ અકસ્માત ઉડવા લાગ્યા. તેનાથી વાહાણ ઉંચે ઉછળતું ત્યારે બધું સ્વર્ગમાં જતું હોય અને નીચે ઉછળાતું ત્યારે બધું પાતાળમાં પેશતું હોય તેમ દેખાવા લાગ્યું. આ વખતે સિદ્ધદત્ત વગેરે વેપારીઓએ જીવવાની આશા છોડી વાહાણને હલકું કરવા ઠરીયાણાની વસ્તુઓને સમુદ્રમાં ફેંકવા માંડી, જ્યારે વાહાણ હલકું થયું એટલે તેને

૩૦૦

દાનવીર રત્નપાળ.

ફની જેમ પવન કોઈ ઊઝડ બંદર ઉપર ઘસડી ગયો. વાહાણુ કાંઠે આવતા સિદ્ધહત્ત, વગેરેને જીવવાની આશા ઉમ્મત્ત થઈ એટલે તેઓ ખુશી થઈ તે બંદર ઉતરી પડ્યા. રસ્તામાં ખોરાક ખુટી જવાથી લોકોનો અચાવ કરવાને સિદ્ધહત્તે પેલી ત્રપુષી-ઐષ-ધીનાબીજ વાવી દીધા. તેમાંથી વેલાઓ ઉગી નીકળ્યા અને તત્કાળ તે ફલિત થઈ ગયા. તે ફલોના સ્વાદ લઈ વાહાણુના સર્વ લોકો સુખી થઈ ગયા.

આ સમયે કોઈ એક જલ માનુષી સ્ત્રી સમુદ્રમાંથી નીકળી ત્યાં આવી અને તે સર્વને બીહસાવતી હલવે હલવે તે ફલો ખાવા લાગી. તે વખતે એક જલમાનુષી તે ધૂર્ત સિદ્ધહત્તે પોતાના હાથમાં એક રત્ન લઈ તે જલમાનુષીને બતાવ્યું. અને તેણીને ફલ ખાતી અટકાવી. પેલી વર-દેવીએ આપેલા દાનના પ્રભાવથી જલ માનુષી એવું સમજી

કે, “આ માણસ આ ફલના મૂલ્ય તરીકે મારી પાસેથી રત્નો લેવા ઇચ્છે છે.” આવા વિચારથી તે જલ માનુષી ફલ ખાવાના લોભથી સત્વર સમુદ્રમાં પેઠી અને અંદરથી વિવિધ રત્નો બાહરે લાવી. પછી તેણીએ તે રત્નો સિદ્ધહત્તને અર્પણ કર્યા. ત્યારથી સિદ્ધહત્ત પ્રતિદિન તે જલમાનુષીને ફલો આપતો અને તે ફલોના પ્રમાણે રત્નો લેતો હતો. એવી રીતે વિદ્યાસથી જલમાનુષીએ સિદ્ધહત્તને કોટી રત્નો આપ્યાં. તે બધા રત્નોથી વાહાણુ ભરી સિદ્ધહત્ત હર્ષ પામતો પોતાના નગર તરફ રવાને થયો.

માર્ગે જતાં રત્નવીર નામે એક રાજા મળ્યો. સિદ્ધહત્તની પાસે કોટી રત્નોને જોઈ તેને ચિત્તમાં લોભ ઉત્પન્ન થયો. પછી તરતજ તેણે રત્નવીર રાજાનો તે રત્નો લઈ લેવાની આજ્ઞા આપી. આ વખતે સિદ્ધહત્ત ખેદ કરવા લાગ્યો, “અરે! પ્રાણને તૃણવત્ ગણી અને મહાન્ સમુદ્રનું અવગાહન કરી કષ્ટથી મેળવેલી આ મારી સર્વ લ.

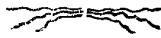
લક્ષ્મી વૃથા થઈ ગઈ. માતા પુત્રને ઝેર આપે, પિતા તેને વેચીદે અને રાજા સર્વ-સ્વ હરીલે તો પછી તેનો શો ઉપાય ?” આ પ્રમાણે સિદ્ધહત્ત મનમાં ખેદ કરતો હતો. તે પછી તેરમે દિવસે રાજા રત્નવીરે દેવીના વરદાનના પ્રભાવથી તે સર્વ લક્ષ્મી તેને પાછી આપવાનો હુકમ કર્યો. આથી પાછો સિદ્ધહત્ત ખુશી થયો. પછી તે મણી. એને વાહાણુમાંથી ઉતારી વેચી દીધા, તે દ્રવ્ય મળવાથી સિદ્ધહત્ત ત્રેસઠ કોટી સુવર્ણનો ધણી થઈ પડ્યો. આટલા દ્રવ્યથી તેનામાં ભારે ગર્વ ઉત્પન્ન થયો. નિર્વિવેકી સિદ્ધહત્ત પોતાના નગરના મહાજનને તૃણવત્ ગણવા લાગ્યો. તે લોભથી ધર્મમાં તો એક કોડી પણ વાપરતો નહીં. તેમજ પોતાના સ્વજનોનો જરા પણ ઉપકાર કરતો નહીં. કદિ પણ મહાન્ પુરુષોને પૂજતો નહીં અને ગુરુઓને વંદના કરતો નહીં. માત્ર દ્રવ્ય ઉપાર્જનમાં જ મન રાખી પશુની જેમ પોતાનું જીવન ગુજારતો હતો. તે સિદ્ધહત્ત વિવેક અને વિનય નગરનો હોવાથી અનુક્રમે સર્વ મહાજનને આંખના પાટાના જેવો દ્રેષપાત્ર થઈ પડ્યો હતો.

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૭૧

આ તરફ ધનહત્ત કે જે દેવીના વરદાનથી નિર્મળ વિવેક બુદ્ધિવાળો થયો હતો. તે હંમેશા ત્રિકાળ પૂજ્ય જનોની પૂજા કરતો. પ્રતિ-
વિવેકી ધનહત્તનો દિવસ તે શુક્ર પાસેથી ધર્મ સાંભળતો અને મોટા કાર્યમાં
વૃત્તાંત પણ કોઈની સાથે કલહ કરતો નહીં. તે જીવહિંસાથી વિરક્ત
 રહેતો, મૃધા વચન બોલતો નહીં, અહતાદાન લેતો નહીં
 અને પરસ્ત્રીથી પરાડ મુખ રહેતો હતો. તે સાત વ્યસનોને દૂરથી છોડી દેતો, શુદ્ધ
 હૃદયથી મહાજન સાથે મળીને ચાલતો, દીન તથા દુઃખી જન ઉપર દયાળુ થતો,
 પરાપકાર કરતો અને અદ્ય ધન છતાં ઉદારતાથી પાત્રને યોગ્ય દાન આપતો હતો.
 તે હંમેશા પરકાર્ય કરવામાં કુશળ અને પર સમૃદ્ધિ તરફ ઈર્ષ્યા રહિત થઈ સારા
 આચરણથી પોતાના જીવનને સફલ કરતો હતો. આવા આવા બીમા ગુણોથી અને
 વિવેક તથા વિનયથી મહાશય ધનહત્ત નગરના શિષ્ટ જનોને અતિ ઇષ્ટ થઈ પડ્યો
 હતો. તેવામાં તેને એક વિદ્વાં વ્યાપારીનો પ્રસંગ પડ્યો અને શું બન્યું તે
 હવે કહેવામાં આવશે.

અપૂર્ણ.

અમારી સભાને કરવામાં આવેલ અઢારમો વાર્ષિક મહોત્સવ.

જેઠ શુદ્ધ ૭ ના રોજ ભાવનગરમાં સભાની વર્ષગાંઠ અને જેઠ શુદ્ધ ૮ ના રોજ
 શ્રી સિદ્ધાચળ ઉપર સ્વર્ગસ્થ મહાત્મા શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારા-
 મજી ગહારાજ) ની સ્વર્ગવાસ તિથિ નિમિત્તે કરવામાં આવેલ મહોત્સવો.

શ્રીજૈન આત્માનંદ સભાને સ્થાપન થયા અઢાર વર્ષ પૂરા થઈ ઓગણીસું શરૂ થવાથી આ
 માસના શુદ્ધ ૭ ના રોજ સભાની વર્ષગાંઠ હોવાથી, આ ઉત્તમ પ્રસંગને માટે પ્રથમ આયોજીત પત્રિ-
 કાગ્રે છપાવી બહાર ગામના મેમ્બરોને મોકલવામાં આવી હતી.

તે પ્રમાણે જેઠ શુદ્ધ ૭ ના રોજ દર વર્ષ મુજબ વાર્ષિક મહોત્સવ, સભાના મકાનને ધ્વજાપ-
 તાકા તોરણો વિગેરેથી શણગારી તેમાં પ્રથમ સ્વર્ગવાસી પૂજ્યપાદ ગુરરાજની છબી પધરાવી મુનિરા-
 જશ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા મુનિરાજશ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજની બનાવેલી કવિતા-
 ઓથી સ્તુતિ કરવા સાથે વાસદેવથી સર્વ સભાસદોએ સવારના સવાઆઠ વાગે પૂજન કર્યું હતું,
 ત્યારબાદ નવ વાગે પ્રભુ પધરાવી મરહુમ આચાર્ય મહારાજ કૃત સત્તરલેદી પૂજા સુંદર વાજીના સાથે
 લણાવવામાં આવી હતી. જે વખતે મેમ્બરો ઉપરાંત અન્ય ગૃહસ્થોએ પણ સારી સંખ્યામાં હાજરી
 આપી હતી, તથા બપોરના વોરા હડીસંગભાષ ઝવેરચંદના તરફથી આવેલ રકમના વ્યાજમાંથી તે-
 મજી તુટતા રૂપૈયાતું મેમ્બરોથી થયેલ ફંડથી સ્વામીવાત્સલ્ય કરવામાં આવ્યું હતું. ત્યારબાદ
 જેઠ શુદ્ધ ૭ ના રોજ સાંઝની મીક્ષ ટ્રેનમાં આત્માનંદ સભાના ૪૫ સભાસદો શ્રી સિદ્ધાચળ
 ગયા હતા.

જેઠ શુદ્ધ ૮ ના રોજ સવારના પ્રથમ ડુંગર ઉપર મોટી ટુંકમાં બધાં કે સ્વર્ગવાસી ઉક્ત મ-
 હાત્માની મૂર્તિ સ્થાપન કરવામાં આવેલી છે; હાં સર્વ સભાસદો શરીરની શુદ્ધિ કરી પૂજના કપડાં

૩૦૨

શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિજીની જયંતી.

પહેરી તૈયાર થઈ હાજર થયા. જે વખતે પન્નાસણશ્રી દાનવિજયજી મહારાજ, મુનિરાજશ્રી કીર્તિવિજયજી મહારાજ અને શ્રીમોતીવિજયજી મહારાજ વિગેરે મુનિરાજજીએ ત્યાં હાજરી આપી હતી. તે વખતે બરાબર દશ વાગે પ્રથમ જૂદા જૂદા રાગ રાગીણીથી મુનિરાજશ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા મુનિ વૃદ્ધભવિજયજી કૃત સ્વર્ગવાસી ઉક્ત માહાત્માની સ્તુતિ વાંછા સાથે કરવામાં આવી હતી અને તે પુણું થયા બાદ પ્રથમ ત્યાં હાજર રહેલા પન્નાસણ મહારાજ શ્રી દાનવિજયજી મહારાજ વિગેરે મુનિરાજજીએ અને પાછળથી સભાના સર્વ સભાસદોએ અને સારબાદ ત્યાં હાજર રહેલા અન્ય યાત્રાળુ જૈન બંધુઓએ ગુરૂરાજની વાસક્ષેપથી પૂજા કરી હતી. જે વખતે અપૂર્વ આનંદ અને આહ્લાદ ઉત્પન્ન થયો હતો, ત્યાર બાદ શ્રી નવ પદજી મહારાજની પૂજા રાગ રાગીણીથી વાંછા સાથે ભણાવવામાં આવી હતી અને તેજ થિવસે શ્રીઆદિશ્વર ભગવાન, પુંડરીકજી મહારાજ અને આત્મારામજી મહારાજની મૂર્તિને સુંદર આંગીરચવામાં આવી હતી. વધારામાં શાંતિનાથ મહારાજ રાખજી પાદુકા અને ઘેટી પગલા એ ત્રણ સ્થળે એ વર્ષે આંગી રચવામાં આવી હતી અને યાત્રા, પૂજા ભાવના વગેરે ઉત્તમ કાર્યો કરવામાં આવ્યા હતા. બીજે દિવસે જેઠ શુદ્ધ ૯ ના રોજ સવારના મોતી સુખીયાની ધર્મશાળાના દેરાસરમાં ભાવના કરવામાં આવી હતી. જ્યાં શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજી શ્રીવીરવિજયજી મહારાજ પધાર્યા હતા, અને તેઓશ્રીએ પોતાની મધુર વાણીથી અને ઉત્તમ પદો પૂજા વગેરે જુદા જુદા રાગ રાગીણીથી બોલી અમૃત ધારા વસોડી અપૂર્ણ આનંદ કરાવ્યો હતો. આ નિમિત્તે કુલ ખર્ચ રાધનપુર નિવાસી શંઘવી મોતીલાલ મુળજી તરફથી આપવામાં આવેલ હતો.

વળી આ જયંતી પ્રસંગ ઉપર શેઠ નમચંદલાલ પીતાંબરદાસ મેઘશામલાળા તરફથી રૂ. ૫૦૦ પચાસની શહેર ભાવનગર તેમજ પાલીતાણામાં જૈનશાળાના બાળકના (વિગ્રહીઆને) મોહાલ તેમજ જમણ આ સભા મારપ્રત આપવા માટે સુચના થયેલ જેથી તે પ્રમાણે કરવામાં આવેલ હતું.

મુંબઈ લાલબાગમાં મહુમ આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિ
(આત્મારામજી મહારાજ)ની સ્વર્ગવાસ તિથિજ
શુદ્ધ ૮ નારોજ ઉજવાયેલ જયંતી.

મહુમ જૈન આચાર્ય શ્રીમદ્વિજયાનંદજી સૂરિ ઉરફે મુનિ મહારાજ શ્રી આત્મારામજીની જયંતી ઉજવવાનો મેળાવડો કરવા બાબત શ્રી મુંબઈ માંગરોળ જૈન સભા તરફથી હેંડબીલો આમંત્રણ પત્રો, તેમજ પ્રેમામ વગેરે કંઈ દિવસથી ફેલાવવાનો પ્રયાસ ચાલુ હતો. સદરહુ દિવસે પૂજાવગેરે કાર્ય શ્રી સંઘના તરફથી હોવાને લીધે લાલબાગમાં એક ખરડો પણ ભરાણો હતો. ધાર્યો પ્રમાણે ૧-૬-૧૯૨૪ જેઠ સુદી આઠમ સોમવારના દિવસે સવારના સાત કલાકે લાલબાગમાં એક મોટો મેળાવડો મુનિમહારાજ શ્રીવદ્ભલવિજયજીના પ્રમુખપણાનીચે કરવામાં આવ્યો હતો, તે પ્રસંગે આખા લાલબાગને અંદર તેમજ બહાર ધન્ય પતાકાથી સુશોભિત રીતે શણગારવામાં આવ્યો હતો. સભાનો મુખ્ય હોલ પણ અચ્છી રીતે શણગારવામાં આવ્યો હતો અને એક ઉંચા આસનપર મરહૂમ પૂજ્ય મુનિ મહારાજ શ્રીઆત્મા-

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૦૩

રામજીની સુંદર તસખીર પુલતોરા સાથે પધરાવવામાં આવી હતી, સભામાં મહારાજ સાહેબના સઘળા શિષ્યો ઉપરાંત જૈન ગૃહસ્થો તેમજ ખાનુઓનાં એક અચ્છી સંખ્યાએ હાજરી આપી હતી, હાજર રહેલા બહુતા ગૃહસ્થોમાં મી. કદ્યાણચંદ શેલાગચંદ મી. દેવકરણુ મૂશજી, મી. મોતીચંદ ગીરધરલાલ કાપડિયા સોલીસીટર, મી. ગુલાબચંદજી ઠઠા જોમ. એ. મી. હેમચંદ અમરચંદ, મી. મુળચંદ હીરજી, મી. મોહનલાલ હેમચંદ વગેરે પણ હતા.

શરૂઆતમાં માસ્તર કાનજી કરમશી માંડવી વિદ્યાર્થી મંડળના વિદ્યાર્થીઓ તરફથી મંગળાચરણ કરવામાં આવ્યું હતું. જે ગાયનો આ માસિકમાં પ્રથમ છપાયેલ છે. ત્યારબાદ—

ગવૈયા નાથાલાલે ગાયેલું સ્તુતિનું ગાયન.

શ્રી ગુરૂ સ્તુતિ.

વારી જાઉંરે સદગુરૂજી તુમ પર વારનાજી. (અંચલી)

આતમારામજી નામ ધરાયા, આતમકો આરામ ખતાયા;

આતમરામ સમા સુખ દાયા, અંતર ઘટમેં ધારનાજી ॥ ૧ ॥

મિથ્યા સત તમદિન ઠરજના, કામ જવર ધનવંતરીમાના;

સત ચિત આનંદ પદકા વાના, સાગર લોભ નિવારનાજી. ॥ ૨ ॥

બાહ્ય નિમિત્ત ગુરૂ ઉપકારી, કાર કારણ સુખ નિજતમ ધારી;

આતમ હી આતમ પદકારી, સીધ્યાઅર્થ વિચારનાજી. ॥ ૩ ॥

ઘડી ઘડી પલ પલ ગુરૂજી વ્યાઉ, મનમે વાણી સેં ગુણ ગાઉ;

કાયાસેં નિજ સીસ નમાણી, રૂપ પરાયા, છારનાજી. ॥ ૪ ॥

પૂર્ણ કૃપાશ્રી ગુરૂ કીથાવે, આતમ પરણાતમ પદ પાવે;

વિજ્યાનંદ વધાર્ધ ગાવે, આતમ વલ્લભ તારનાજી. ॥ ૫ ॥

ત્યારબાદ ગવૈયા નાથાલાલે નીચેનાં ગાયન ગાઈ સભાને આનંદ આપ્યો હતો.

પદ ૨ જીં દેશી ભજનકી.

અશરણુ શરણુ કરણુ સુખ સંપદ, વિપદ હરણુ જગવાલા વાલા પ્રભુ વાલા.

સુખ સાગર આગર ગુણ ત્રાતા, ગાતા ગુણકી માલા માલા પ્રભુ માલા. અંચલી૦

અલણ અગોચર અજર નિરંજન; ભંજન દુઃખકી રાસી રાસી પ્રભુ રાસી,

હિંદકારી ઉપકારી જગજન; મનમય કે હૈ નાસી નાસી પ્રભુ નાસી. અ૦ ૧

તીર્થંકર જગદીશ જીનેશ્વર; યોગીશ્વર અતિ વીરા વીરા પ્રભુ વીરા;

બ્રહ્મા વિશ્વનુ જિન શિવ શંકર; મંદર ગિરિ સમ ધીરા ધીરા પ્રભુ ધીરા. અ૦ ૨

નામ અનંતે ગુણ હી અનંતે; વર્ણુન કરું તુમ કેસે કેસે પ્રભુ કેસે.

દિલ અનુભવમાં આગલ બાલક, કહી ન સકે નિજ જૈસે જૈસે પ્રભુ જૈસે. અ૦ ૩

૩૦૪

શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિની જયંતી.

હે જીન તારક મોહ નિવારક; કરતે ભવિજગ દેવા દેવા પ્રભુ દેવા.
 મુનિ નર ખગસુર ગણપતિ સેવા; ફલ શિવસુખકો લેવા લેવા પ્રભુ લેવા. અં ૪
 આતમ નિજ ગુણ દાયક ધારી; શરણુ લિયા મેં તેરા તેરા પ્રભુ તેરા.
 આતમ આનંદ વહ્નિ ભાંગે, ટારો ભવ ભવ ફેરા ફેરા પ્રભુ ફેરા. અં ૫

પદ ૩ જી (ચાલી મનમાયાના કરનારારે)

સુખકારી પૂજન સુખકારીરે, સૂરિરાય પૂજન સુખકારી.
 કરે શુદ્ધ ભાવે નરનારીરે, સૂરિરાય પૂજન સુખકારી. અંચલી૦
 યુગ પ્રધાન સૂરીશ્વર સોહે, દેશાદિ ગુણકે ધારી
 લોક અનુગ્રહ કારણ ભાસે આચાર પાંચ પ્રકારીરે સૂરિ૦ ૧
 સારણ વારણ ચોયણ કરતાં પડિચોયણ દાતારી; ધર્મોપદેશક ગચ્છ
 નિયંતા, પ્રમાદ દૂર નિવારી રે. સૂરિ૦ ૨
 ભૂપ સમા જીન શાસન દીપે, અનેક લખિંધ ભંડારી,
 તત્ત્વજ્ઞ તત્ત્વોપદેશક સૂરિ; જીવ પરમ ઉપકારી રે. સૂરિ૦ ૩
 પાલે પલાવે ધર્મ અનુપમ. વિઠથા કષાય વિહારી.
 માત તાત સુત બંધવ સેભી જીવ અધિક હિતકારી, સૂરિ૦ ૪
 વંદન પૂજન ભાવ સૂરિ પદ અક્ષય પદ કરતારી,
 આતમ લક્ષ્મી સંપત પામે, વહ્નિ હર્ષ અપારોરે સૂરિ૦ ૫

ત્યારબાદ શ્રી આચાર્ય મહારાજ શ્રીમદ્ વિજયાનંદ સૂરિ ઉરફે મુનિ મહારાજ શ્રી આત્મારામજીની વાસક્ષેપથો પૂજા કરવામાં આવી હતી.

તે પછી શરૂઆતમાં માસ્તર કાનજી કરમસીની સ્ફુલ્લના માસ્તર વીરજી રાજ-પાલે અંગ્રેજીમાં ભાષણ આપ્યું હતું જેનો ગુજરાતીમાં સાર મી. જયુ દેવજી વીરાએ સંભળાવ્યો હતો. જે નીચે મુજબ છે.

પૂજ્ય મુનિરાજને, ખડેનો તથા ભાઈઓ,

આજે આપણે એક મહાપુરૂષની જયન્તિ ઉજવવા એકઠા થયા છીએ અને તમે જાણુતા હશે કે હરકોઈ મહાપુરૂષની જયન્તિ ઉજવવામાં, આપણો પોતાનોજ સ્વાર્થ સમાયલો છે. કારણ કે જે મહાપુરૂષની જયન્તિ ઉજવવા આપણે ઉજમાલ બનીએ છીએ તેમના અસાધારણ ગુણો નસુનારૂપે આપણી દ્રષ્ટિ સમક્ષ રજી થયાથી આપણું ચરિત્ર ઉચ્ચ બને છે. મહાન પુરૂષો આ દુનિયાના નાટક તખ્તા ઉપર પોતાને ભજવવાનો પાઠ બરાબર ભજવીને આલ્યા ગયા છે પણ જમીન ઉપર પગલાં મૂકતા ગયા છે કે જે પગલાં આપણાં જેવા બાળ જીવોને માર્ગ સૂચવવાનું કામઅચ્છી રીતે બજાવી શકે છે.

ત્યારે આપણે આજે કયા મહાપુરૂષની જયન્તિ ઉજવવા તૈયાર થયા છીએ ?

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૦૫

જે મહાપુરૂષ આપણા આધુનિક જૈનમુનિવર્ગમાં સર્વ શિરોમણિ તરીકે ગણાતા હતા એવા એક ન્યાયાંશોનિધિ જૈનાચાર્ય શ્રી આત્મારામજી મહારાજ કે જેમણે એક ખરા ક્ષત્રિયની માફક કર્મરિપુ સામે યુદ્ધ કરી જૈન સમાજના માનવંત અગ્રેસરનું પદ પ્રાપ્ત કર્યું હતું. શ્રી મદ્વિજ્ઞાનંદ સૂરિનું શાસ્ત્રજ્ઞાન અને શ્રી મહાવીર પ્રભુના ઉપદેશોના સિદ્ધાંતોનું રહસ્ય સમજવાની એમની શક્તિ ખરેખર અનુપમ હતી. સ્વધર્મનું પોતાને જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું હતું તેના લાભ બીજા સંખ્યાબંધ માણસોને આપવાના ઉદાર આશયથી તેઓ પંજાબથી ગુજરાત અને કાઠિયાવાડ સુધી અનેક ગામો અને શહેરોમાં વિચર્યા હતા. અને એમના શિક્ષણથી લોકો એટલા બધા પ્રસન્ન થયા હતા કે એટલી લોકપ્રિયતા એમના જમાનાના બીજા કોઈ મુનિને લાગ્યેજ મળી હશે. હજારો અન્યધર્મીઓને તેમણે જૈનધર્મનું અફળુત સ્વરૂપ સમજાવ્યું હતું અને તેઓમાં પવિત્ર જૈનધર્મનો શોખ જગાડ્યો હતો. વિદ્વાન મહાપુરૂષે ઘણું ઘણું વાંચ્યું હતું અને ઘણું વિચાર્યું હતું અને ઘણું લખ્યું હતું. આ સર્વથી ઉપકૃત થએલા જૈનવર્ગે તેમને “જૈનાચાર્ય” નો અત્યંત માનનીય ખિતાબ અર્પણ કર્યો હતો.

બાંધુઓ ! જૈનાચાર્ય શ્રી મદ્વિજ્ઞાનંદજી મહારાજ કાંઈ માત્ર જૈનોના જ ગુરુ નહતા. તેમણે જૈનો તેમજ જૈનેતરો, એસિયાટિકો, યુરોપીયનો તેમજ અમેરિકનોને જૈન સ્વાદ્વાદનો સ્વાદ ચખાડ્યો હતો. કારણ કે દેશ, જાતિ કે વાડાને ભેદ રાખ્યા સિવાય સર્વ ઉપર ઉપકાર કરવો એ તેમનો સિદ્ધાંત હતો. સ્વામી યોગજીવાનંદ સરસ્વતિ નામના એક સમર્થ વિદ્વાન સંન્યાસીને આચાર્યશ્રીનાં રચેલાં પુસ્તકો વાંચવાથી જૈનધર્મ પર અને આચાર્ય શ્રી પર એટલી શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થઈ હતી કે તેમણે આચાર્યશ્રીની પ્રસંશા માટે કાવ્ય લખ્યું હતું. જેના ૫૧ અર્થ થઈ શકે છે.

રોયલ એસિયાટિક સોસાયટી કલકત્તાના ઓનરરી સેક્રેટરી ડો. હોર્નલે એઓ સા. આ. આચાર્યશ્રી પાસે જૈનધર્મને લગતા અટપટા સવાલોના ખુલાસા મેળવતા. આ યુરોપિયન પંડિતે આચાર્યશ્રીની બહુ તારીફ કરી છે.

આ મહાન આચાર્યશ્રીની કીર્તિ કાંઈ હિંદમાં જ ગોંધાવી રહેવા સરખાવલી નહતી. અમેરિકાના ચીકાગો શહેરમાં ઇ. સ. ૧૮૯૩ માં દુનિયાના તમામ ધર્મની કોંગ્રેસ અથવા સરમેલન પ્રસંગે જૈનકોમનો પ્રતિનિધિ મોકલવાનું ન્યારે આમંત્રણ મળ્યું ત્યારે એ આમંત્રણને સ્વીકારીને આચાર્યશ્રીએ સ્વર્ગસ્થ બાંધુ વીરચંદ્ર રાઘવજી ગાંધીને જૈનતત્ત્વજ્ઞાનના મુદ્દા શીખવીને કોંગ્રેસમાં મોકલ્યા હતા. એ કોંગ્રેસના રીપોર્ટમાં શ્રી મદ્વ માટે ઘણા માનભર્યા શબ્દો નોંધાયા છે.

શ્રી આત્મારામજી મહારાજની આટલી બધી તારીફ થવાનાં મુખ્ય કારણો તેમની વિદ્વતા, રહસ્યશોધકવૃત્તિ, ઉદાર મનતબ્બ, ધર્મપરાયણ હૃદય, મળતાવડો

૩૦૬

શ્રીમદ્ વિજયનંદસૂરિની જયંતી.

સ્વભાવ અને કેળવણીની દિમાયત કરવાનેા ખાસ નિયમ એ હતા. કેળવણીનો સવાલ એ એમનું જીવન હતું. પોતાથી અને તેટલા ભેરથી જૈનોને એ વિષયની અગત્ય સમજાવતા અને કહેતા કે “જૈનોની ઉન્નતિ ત્યારેજ થશે કે જ્યારે જૈનો જમવા, જમાડવામાં, નાચ વરઘોડામાં, અને એવી હજારે ધામધુમોમાં, ખર્ચ કરવાનું છોડી દઈ ધાર્મિક અને વ્યવહારિક કેળવણીના પ્રચારને રસ્તે પોતાની લક્ષ્મીને સદુપયોગ કરવા લાગશે.” આચાર્યશ્રીનો એ ઉપદેશ મુનિમહારાજ શ્રી વલ્લભવિજયજીએ પણ એવાજ ઉત્સાહથી ચાલુ રાખ્યો છે એ ભેદ કેને આનંદ નહિ થાય ? શ્રી મહાવીર જૈનધર્મ વિદ્યાલયની જે હિલચાલ તેમના ઉપદેશના પરિણામે પગભર થઈ છે તેને ગૃહસ્થો ! તમારા વન, મન અને ધનથી પુષ્ટિ આપશો, તો હું ભાનીશ કે આપણા મહાન આચાર્યશ્રીએ જે ઉપદેશ માટે આખું જીવન વ્યતીત કર્યું હતું, તે ઉપદેશની સાર્થકતા કરનારા ખરા ભકતો તમેજ છો. એ ઉપયોગી સંસ્થા જેમ વધારે મજબુત, વધારે ચીરંજીવી અને વધારે ઉપયોગી બનશે તેમ (શ્રી મદ્ વિજયનંદજી) મહારાજનું નામ વિશેષ અને વિશેષ અમર અને કીર્તિવાન બનશે.

પંડિત હંસરામનું ભાષણ.

ત્યારબાદ પંજાબી પંડિત હંસરાજ શર્માએ સંસ્કૃતમાં સ્તુતિ કરી મહારાજજી સાહેબના ચરિત્રમાંથી લેવા લાયક બોધનું દિગ્દર્શન કરાવતાં કહ્યું કે મહાત્માઓના ચરિત્રમાં એવી કોઈ પણ વાત નથી હોતી કે જે અનુકરણીય કે આલંબનીય ન થઈ શકે. માહુરી એટલી શક્તિ નથી કે હું મહાત્માનું યથાતથ્ય વર્ણન કરી શકું તો પણ યથાશક્તિ મહાત્માના ગુણોના આકર્ષણથી કહીશ કે જે મહાત્માની જયંતી ઉજવવા આપણે બધા એકત્ર મળ્યા છીએ તે મહાત્મામાં સત્યનો પ્રેમ એટલો બધો હતો કે જેની બાબતમાં જેટલું વર્ણન કરીએ તે ટલું એણું છે. મરહુમ મહાત્મા પ્રાતઃ સ્મરણીય પૂજ્યપાદ શ્રીમદ્ વિજયનંદસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજ જે વખતે ઢુંઢક સંપ્રદાયમાં હતા, તે વખતે એઓની કેટલી માન પ્રતિષ્ઠા તે સંપ્રદાયમાં હતી તેનો અનુભવ તે વખતના તેજ સંપ્રદાયના કેટલાક સજ્જનોના કહેવાથી મને પોતાને થયો છે કે મરહુમ પૂજ્ય મહાત્માની બરાબરી કરી શકે તેવી એક પણ બીજી વ્યક્તિ તે વખતે તે સંપ્રદાયમાં નહોતી! એતો બનતો જોગજ છે કે જે પ્રતાપી પુરૂષ જે વખતે જે સમુદાયમાં હોય તે સમુદાયમાં તેજ પ્રતાપી ગણાય. અહીં સુધી કે લોકો તેમને એક અવતારી જીવ તરીકે માન આપતા હતા. આટલી બધી માન પ્રતિષ્ઠા હોવા છતાં પણ જ્યારે શાસ્ત્રદ્વારા એઓને પોતાની પ્રથમની વર્તણૂક અનુચિત લાન થઈ કે તત્કાળ સર્પ કંચુક ત્યાગે તેમ તે સંપ્રદાયનો પોતાની માન પ્રતિષ્ઠાની દરકાર ન કરતાં એકદમ ત્યાગ કરી દીધો! આહા કેટલો બધો સત્ય પ્રેમ! કેટલું બધું નિરાશિમાનપણું ? આવા સત્ય પ્રેમી બન્યા શિવાય કોઈનું પણ કલ્યાણ કદાચ હોઈ શકે નથી, ચાતું નથી, કે

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૦૭

થાશે નહીં, આ અટલ નિયમ સમજવો. સજ્જનો! મરહુમ મહાત્માએ પોતે સત્ય પ્રેમી બની પોતાનોજ કેવળ ઉદ્ધાર કર્યો એટલુંજ નહીં, એમના સત્ય પ્રેમથી આકર્ષાઈ હજારો જીવોએ તેજ સત્યનો પ્રેમ કરી પોતાના ઉપકારી મરહુમ મહાત્માને બનાવ્યા. તાત્પર્ય કે હજારો જીવોને સત્ય પથ ઉપર આણ્યા. શું આ વાત ખરી હશે? આપણને શી ખબર કે તેઓ જરૂર સત્ય પ્રેમી હતા? હું ભાર દબને કહી શકું છું કે તેઓ જરૂર સત્ય પ્રેમી, નિરાભિમાની અને પક્ષપાત રહિત, યથાર્થ સત્યોપદેશક કોઈની પણ પરવા ન રાખતાં જે સત્ય તે કથન કરવાવાળા એક ઉચ્ચ કોટીના મહાત્મા હતા કે જેની સત્યતા હું આપ લોકોની સમક્ષ તે મહાત્માના બનાવેલ ગ્રંથથી બતાવી આપીશ.

સજ્જનો! આપ જાણતા હશે કે જેનામાં ઉચ્ચ આશય ન હોય તેના ઉદ્ધાર ઉચ્ચ હોવાનો સંભવ નથી, કદાપિ કોઈ મોઢેથી ઉચ્ચ આશય પોતાની માન બઝાઈને માટે કહી શકે પણ ગ્રંથમાં અક્ષર રૂપે લખે એ સંભવ નથી, અને જ્યારે અક્ષર રૂપે લખવામાં આવે તો જાણવુંજ જોઈએ કે લખનારનો જરૂર ઉચ્ચ આશયજ છે એ વિના આત્મ નિરૂપણે લખાણુ થઈ શકેજ કેમ ?

સજ્જનો ! જરા મારા ઉપરની દૃષ્ટિ ફેરવી મારા હાથ તરફ દૃષ્ટિ કરશો. જુઓ, આ મારા હાથમાં શું છે ? પુસ્તક છે. કયું પુસ્તક છે ? મરહુમ મહાત્મા કે જેની આ જયંતી થઈ રહી છે તેમનું બનાવેલું “અજ્ઞાન તિમર ખાસ્કર” નામનું પુસ્તક છે, કે જેની બાબત થોડા સમયપર પંજાબમાં ચર્ચા ઉભી થઈ હતી, જે કારણે આજના આપના પ્રમુખ સાહેબને ગુજરાતમાં આવતાં દીક્ષીથી પાછું પંજાબમાં જવું પડ્યું હતું. જેનો આગેહુબ ચિતાર “મીમ ક્ષાન ત્રિશિકા” નામા પુસ્તક ઉપરથી આપ જાણી શકો છો. સદરહુ અજ્ઞાન તિમર ભાસ્કર પુસ્તક બનાવવાવાળા કેટલા ભારી વિદ્વાન હતા, તેમજ કેવી સુંદર રીતથી પ્રતિપાદન કરી પ્રતિપક્ષીનું ખંડન કરી સ્વધર્મનું મંડન કરવા સમર્થ હતા, તે વાંચનાર નિષ્પક્ષ વિદ્વાન મંડળજ જાણી શકે છે ? સત્ય છે “વિદ્વાને વહિં જાનાતિ વિદ્વજ્જન પરિશ્રમમ્”

મહાશયો! મારું આટલું વિવેચન કરવાનું કારણ મારે મરહુમનો જે લેખ તમને બતાવવો છે તે ઉપર તમારું વધારે લક્ષ્ય ખેંચાય તેમજ તમો તેના પરીક્ષક બની પુરૂષાર્થ કરી તેમની ઉચ્ચ લાગણીને માન આપી ઉચ્ચ કામ કરવાને કટિબદ્ધ થાઓ. આહા! મને લેખ વાંચતાં ઉત્સાહ ચઢે છે અને તેની પ્રેરણાથી હું કહું છું કે ઉચ્ચ સ્વરે બોલો! પ્રાતઃ સ્મરણીય પૂજ્યપાદ જૈનાચાર્ય શ્રી મદ્વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજની જય ? (તાલીઓના ગડગડાટ સાથે જય જયની ધ્વનિથી આખો મંડપ ગાળી ઉઠ્યો)

મહાનુભાવો ? મરહુમ પૂજ્ય મહાત્મા લખેછે કે—

“जैन मतके न फैलनेका कारण यह है—

મુસલમાનોંકે રાજમેં જૈનકે લાઘો પુસ્તક જલ્લાદિયેગયે? ઔર જો કુઝ બચ રહે હૈં વે જંમરોમેં બંદકર ઢોમે હૈં! વે પમે પમે ગલગયે હૈં, બાકી દોસૌ ત્રીન સૌ વર્ષમે તમામ ગલજાવેમે! જૈસે જૈન લોગ અન્ય કામોમે લાઘો રૂપયે સ્વરચતે હૈં વૈસે જોણપુસ્તકોંકે ઉષ્કારમે કુઝજી નહીં સ્વરચતે! ઔર ન કોઈ જૈનશાલા બનાકરં અપને લખકોંકો સંસ્કૃત ઔર ધર્મશાસ્ત્ર પઢાતે હૈં!

एवं जैन साधुजी प्रायः विद्या नहीं पढ़ते, क्योंकि उनको खानेको तो ताजा भात मिलता है वे पढ़कर क्या करें! कितनेक यतिद्वोग इन्द्रियोंके जोगोमें पर रहते हैं! वे जी विद्या क्योंकर पढ़ें! विद्याके न पढ़नेसे लोग इनको नास्तिक कहने लग गये हैं! फिर जी जैन लोगोंको दज्जा नहीं आती. जैन लोक चूरमेके लाड़ और दूधपाकादिकेखाने वास्ते तो हजारों इकठे हो जाते हैं परंतु पुस्तकोंके उष्कार और शिक्षाके ब्रिये सोए पड़े हैं! हमारे लिखनेका प्रयोजन तो इतना ही है कि जैन लोगोंको उचित है कि सज देश-वास्ते मिलकर पाठन, जैसदमेर, खंजातादि जंमरोंके पुस्तकोंका जोणोष्कार करावें और बड़े बड़े शहरोमें जैन पाठशालायें बनाकर अपने लखकोंको संस्कृत आदि विद्याको पढ़ावें ॥ ” (अज्ञान तिभिर लारकर. अ. २ पृ. ४)

મહાનુભાવો? મહાત્માના કેવા ઉચ્ચ આશયના ઉદ્ગારો છે? જેમાં જરા પણ પક્ષપાતને તો નજીક આવવાજ લીધો નથી. શ્રાવક વર્ગને માટે જેવો યોગ્ય હિત શિક્ષા ભર્યો ઉપદેશ આપ્યો છેતેવોજ સાધુઓ પ્રતિ પણ આપ્યો છે! બેશક! નિરપૃહ ઉપકારિઓનું એજ કર્તવ્ય છે! હવે હું એ ઉપકારીનો ઉપકાર સંક્ષેપ રૂપથી બતાવતો, સમય અધિક ન હોવાથી એટલુંજ કહીશ કે જ્યાં સુધી મારો અનુભવ છે, જૈનોના તરફથી જે કાંઈ ખંડન મંડનના વિષયમાં ટેકટરૂપે અથવા છાપાદ્વારા લેખરૂપે લખાણો પ્રગટ થયાં છે, કે થાય છે પ્રાયઃ ઘણાં ખરો ભાગ તેમાં મરહૂમ પૂજ્ય શ્રીના બનાવેલા ગ્રંથોનો જેવોને તેવોજ જવામાં આવે છે, અને તેમ નહીં તો તેના સારરૂપે લેવામાં આવ્યો છે. કે આવે છે જે કે મહાત્માનું નામ જાહેર ન લેતાં પોતાની બનાવટ તરીકે જાહેરમાં લાવવી એ પરમ અપરાધ છે. પણ તેનો ભાર કરનારને માથે છે. બાકી મહાત્મા તો ઉપકારી હતા તે ઉપકાર કરી ગયા છે; આપણે તો અહીં મહાત્માના ઉપકાર તરફ ખ્યાલ કરવાનો છે અને તે મેં મારી યથાશક્તિ કરાવ્યો છે તેને આપ લોક લક્ષ્યમાં લઈ મારા બોલવામાં કાંઈ ક્ષતિ થઈ હોય તો તેને માટે દરશુજર કરશો. સન્નજનો? શુરૂ ભકતો? અંતમાં ખરા ભાવથી ઉચ્ચ સ્વરે બોલો શુરૂ આત્મારામજી મહારાજકી જય, એ પછી પડિતજીએ પોતાની બેઠક લીધી હતી.

મી. જીવરાજ મેચલ ડાઘાનું ભાષણ.

ત્યાર પછી મહારાજશ્રીની જયંતી ઉજવવા સંબંધી આપણું ઈર્ષ્ય શું છે એ ઉપર મિ. જીવરાજ મેચલ ડાઘાએ અંગ્રેજીમાં ભાષણ આપ્યું, જેનો શુજરાતીમાં સાર માસ્તર જેઠાભાઈ રાજપાળે સમજાવ્યો જે નીચે મુજબ છે.

સાધુ મહાત્માઓ, સદ્ગૃહસ્થો અને બંધુઓ !

જ્યન્તિ એટલે એ ઘડી બેસી ભાષણો કરવાં કે સાંભળવાં, ખુલ્લામાં બેસી પવન ખાવો એ નથી. આજ જગપ્રસિદ્ધ શ્રી જૈનાચાર્ય શ્રી વિજયાનંદસૂરી (આત્મારામજી) મહારાજની જ્યન્તિ ઉજવવાનો પ્રકાર જુદો છે. આ મહાત્માનું નામ દરેક જૈનના હૃદયમાં કેતારાઈ રહે, એ મહાત્માએ જેમ જીવનનો સદુપયોગ કર્યો એમ ચર્ચિત્વ સદુપયોગ કરવા દરેક જૈન આજ પ્રતિજ્ઞા લે અને આપણા બાળકોમાં ધર્મકર્તવ્ય બુદ્ધિ અને આત્મજ્ઞાનનાં બીજો વવાય તોજ આજની જ્યન્તિ ઉજવાઈ કહેવાય.

બંધુઓ ! મહાત્મા આત્મારામજી જન્મે ક્ષત્રિય હતા. અને એક મહાવીર તરીકે એમણે જીવન પર્યંત કર્મશત્રુ સામે દારૂણ યુદ્ધ કરી વિજય મેળવ્યો હતો; અને જ્ઞાન અને સ્નેહના સખળ શસ્ત્રથી અજ્ઞાન અને અહાર પાપોમાં પડેલા આત્માઓનું રક્ષણ કર્યું હતું. મહાત્મા ચરમ તીર્થંકર મહાવીરનું જીવન આત્મારામજીનું આદર્શ હતું. અને એ પરમત્માને પગલે ચાલી ઉત્તમ જીવન ગાળ્યું હતું. જે સદીમાં શ્રદ્ધાનું નામ નહોતું, અહંભાવનું જોર હતું તે સદીમાં મહાત્મા આત્મારામજીએ પોતાના ઉંડા જ્ઞાન, તર્કશક્તિ અને અસરકારક વ્યાખ્યાન કળાથી એટલુંજ નહિ પણ પ્રાણીમાત્ર પ્રત્યેના પ્રેમથી આ દેશમાં એટલુંજ નહિ પણ જ્યાં જૈનમતનો છાંટોએ નહતો ત્યાં પણ જૈનમતનો વિજયવાવટો ફરકાવ્યો.

મહાત્મા આત્મારામજીએ ૧૮૯૩ માં અમેરિકાના ચિકાગો શહેરમાં મળેલી દુનિયાની ધર્મ પરિષદમાં જૈનધર્મ ઉપર એક લેખ લખી મોકલ્યો હતો અને તે લેખ મી. ગાંધીએ વાંચ્યો હતો. આ લેખએકે અવાજે પાશ્વિમાત્ય પ્રજાએ વખાણ્યો હતો.

જે કોઈ સાધુ નીકળ્યા હોય-જેણે સંસારનો ત્યાગ કરીને સંસારીને તારવા પ્રયત્ન કર્યો હોય તો તે સાધુ આત્મારામજી હતા. જૈનાચાર્ય આત્મારામજી એજ જૈનધર્મનો છૂપો ભંડાર બહાર લાવી ધર્મવૃત્તિ, અહિંસા, સ્નેહ વગેરે આ યુગમાં ફેલાવ્યા.

આવા પવિત્ર આત્મારામજીનું સ્મરણ કરવું, તેમના પગલે ચાલવું, તેઓ જે કાંઈ કરી ગયા છે કે લખી ગયા છે તે વાંચી મનન કરી-નિહિયાસન કરવું એજ જ્યન્તિ ઉજવવાનો મહાન ઉદ્દેશ અને પ્રકાર છે. અને એમ કરીશું તો ખાત્રી છે કે થોડા સમયમાં આપણી કે.મમાંથી અવા મહાત્માઓ જરૂર પેદા થશે.

મુનિશ્રી વિમળવિજયજીનું ભાષણ.

ત્યારબાદ મુનિશ્રી વિમળવિજયજીએ જો કે તેમની તબિયત કેટલાક દિવસથી સીક હતી તો પણ ગુરૂભક્તિના ઉત્સાહથી કેટલુંક લાંબાણ વિવેચન કરતાં જણાવ્યું કે, મહાશયો ! (તસળીરના તરફ ઈશારો કરીને) પ્રાતઃ સ્મરણીય પૂજ્યપાદ જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્વિજયનંદસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજની આટલી બધી પ્રસિદ્ધિ આજ સુધી કેઈ પણ સાધુની જે થઈ નથી તેનું શું કારણ ? એમનામાં આ ચાલતી સદીમાં જે અને જેટલો ગુણ હતો તેજ તેનું કારણ છે બીજું કંઈ નહીં. એ કારણ-એ વસ્તુ અમારા તમારા સર્વ કોઈનામાં થોડે કે ઘણે અંશે છે. પણ જો તેને સફળ કરવામાં ન આવે તો છે તે પણ માનો નથી એમજ થાય. એ વસ્તુ કંઈ છે ? એ વસ્તુ પુરૂષાર્થ છે. અમે તમો બધા અત્રે એકઠા થયા છે એ પણ એ પુરૂષાર્થનોજ પ્રભાવ છે. એ પુરૂષાર્થ મરહૂમ પૂજ્ય મહાત્માએ સારી રીતે કેળવ્યું હતું જેના પ્રતાપે એઓ દેશવિદેશમાં સર્વત્ર પ્રાયઃ પ્રસિદ્ધ થયા છે, તેમના પુરૂષાર્થની નિશાની આ અમારી તમારી સામે પાટ ઉપર પુસ્તકનો ઢગલો નજરે પડે છે તે છે. અગર કોઈ એ જૈન તત્વાદર્શ, અજ્ઞાન તિમિર ભાસ્કર, તત્ત્વનિર્ણય પ્રાસાદ, ચીકગો પ્રશ્નોત્તર, સમ્યક્ત્વ શરણોદ્ધાર, જૈન પ્રશ્નોત્તર, જૈન ધર્મનું સ્વરૂપ, જૈનમત વૃક્ષ વગેરે વગેરે બધાય ગ્રંથોનું આઘોપાંત વારંવાર વાંચન કરે તો હું ધાડું છું કે થંથ કર્તામાં જે પુરૂષાર્થ હતું તેનો ઘણો ખરો લાગ વાંચનારમાં આવ્યા વિના કદાપિ ન રહે. હું લાચાર છું કે માડું શરીર અશક્ત છે જેથી વધારે બોલી શકતો નથી તો પણ પુરૂષાર્થ શી ચીજ છે એ બાબત સમજાવવાના આશયથી આ એક કવિની રચેલી કવિતા સંભળાવી હું માડું બોલવું સમાપ્ત કરીશ એમ કહી પોતે કવિતા સંભળાવી પોતાનું આસન લીધું હતું. સદરહુ કવિતા આ છે.

ક્રુત વિદ્યવિત છંદ.

પુરુષ ક્યા પુરુષાર્થ હુઆ નજો । હૃદયકી સવ હુર્બલતા તજો ॥
 પ્રવલ્લ જોતુમમેં પુરુષાર્થ હો । સુલ્લજ કૌન તુમહેં ન પદાર્થ હો ॥
 પ્રગતિ કે પથમેં વિચરો ઝગો । પુરુષહો પુરુષાર્થ કરો ઝગો ॥ ૧ ॥
 ન પુરુષાર્થ વિના કુઠ સ્વાર્થ હૈ । ન પુરુષાર્થ વિના પરમાર્થ હૈ ॥
 સમજ હો યહ બાત યંથાર્થ હૈ । કિ પુરુષાર્થ વહી પુરુષાર્થ હૈ ॥
 જીવનમેં સુખ શાંતિ જરો ઝગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ઝગો ॥ ૨ ॥
 ન પુરુષાર્થ વિના વહ સ્વર્ગ હૈ । ન પુરુષાર્થ વિના અપવર્ગ હૈ ॥
 ન પુરુષાર્થ વિના ક્રિયતા કહીં । ન પુરુષાર્થ વિના પ્રિયતા કહીં ॥
 સફલતા વર તુદ્ય વરો ઝગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ઝગો ॥ ૩ ॥

ન જિસમેં કુઠ પૌરુષ હો વહાં । સફલતા વહ પા સકતા કહાં ॥
 અપુરુષાર્થ જયંકરે પાપ હૈ । ન ડસમેં યશ હૈ ન પ્રતાપ હૈ ॥
 ન કૃમિ કોટ સમાન મરો ડગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ડગો ॥ ૪ ॥
 મનુજ જીવન મેં જય કે લિયે । પ્રથમ હો દૃઢ પૌરુષ ચાહિયં ॥
 વિજયતો પુરુષાર્થ વિના કહાં । કઠિન હૈ ચિરજીવન જો યહાં ॥
 જય નહીં જવ સિંધુ તરો ડગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ડગો ॥ ૫ ॥
 યદિ અનિષ્ટ અમેં અરુતે રહેં । વિપુલ વિઘ્ન પમેં પરુતે રહેં ॥
 હૃદયમે પુરુષાર્થ રહે જરા । જલધિ કયા નજ કયા ફિર કયા ધરા ॥
 દૃઢ રહો ધ્રુવ ધૈર્ય ધરો ડગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ડગો ॥ ૬ ॥
 યદિ અજિષ્ટ તુમ્હે નિજ સત્વહે । પ્રિય તુમ્હે યદિ માનમહત્વહૈ ॥
 યદિ તુમ્હે રક્ષના નિજ નામહૈ ॥ જગતમે કરના કુઠ કામહૈ ॥
 મનુજતો શ્રમસે ન રુરો ડગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ડગો ॥ ૭ ॥
 પ્રકટ નિત્ય કરો પુરુષાર્થકો । હૃદયસે તજદો સવ સ્વાર્થકો ॥
 યદિ કહીં તુમસે પરમાર્થહો । યહ વિનશ્વર દેહ કૃતાર્થહો ॥
 સદયહો પરબુઃખ હરો ડગો । પુરુષ હો પુરુષાર્થ કરો ડગો ॥ ૮ ॥

(સાસ્વતી)

આ વખતે પૌણ પૌણીનો સમય થાવાથી મુનિ મહારાજ પોતાની નિત્ય
 ક્રિયા કરવામાં રોકાયા જે અવસરનો લાભ લઈ પ્રસંગને અનુસરી શ્રાવિકા સમુદાયે
 સાંકળચંદ્ર કસીકૃત ગૂંહલી ગાઇ જે પણ પ્રસંગને બંધ બેસતી હોવાથી સભાજનનું
 ચિત્ત આકર્ષિત થયું હતું. ગૂંહલી ગાઇ લેવા લાયક હોવાથી અત્રે ઉતારવાની
 જરૂર છે. સફરહુ ગૂંહલી આ છે.

(અરણીક મુનિવર ચાલ્યા ગોચરીએ દેશી.)

એવા મુનિવર કયાં મળશે હવે, શ્રી ગુરૂ આતમરામરે;
 જંગમ તીરથ સુરતરૂ કયાં ગયો, સંઘ સકળ વિશ્રામરે-એવા. ॥ ૧ ॥
 શાસન સૂમોરે ઉઠી ચાલીયો, જે સુવિહીત અણુગારરે;
 પરમત વાહીરે સિંહ શિરોમણી. નિરાધાર આધારરે. ॥ એવા. ॥ ૨ ॥
 ગુગમ બાણુ લકિત શશિ વર્ષમાં, ગુજરવાળા ગામેરે;
 શુકલ સપ્તમીરે પોહેલા જેઠની, કાળ કયોં તે ઠામેરે. ॥ એવા. ॥ ૩ ॥
 કયાં દીન ઉગ્યોરે આજ કષાયનો, હીરો શુભ હરતાયોરે;
 આજ અમંગળ જગમાં જાગીયો, કાળ ધર્મગુરૂ પાયરે. ॥ એવા. ॥ ૪ ॥

૩૧૨

શ્રીમદ્વિજયાનંદસુરિની જયંતી.

પૂછ્યા પ્રતિ ઉત્તરકોણુ આપશે, સંઘ સાન્ય કોણુ કંશે રે. ॥
 કર્ણુ સાગર ક્યાં મળશે હવે. ક્યાં જઈ સંશય ટળશે રે. ॥ એવા ॥ ૫ ॥
 ધર્મ ધુરંધર ધે રી લાગીયો, જ્ઞાન દિવાકર ડુબ્યે રે. ॥
 શાસનમાંથીરે સિંહ સિધાવીયે. સૂર લોકે ગુરૂ પૂંચો રે. ॥ એવા ॥ ૬ ॥
 આતમરામ સુનામ પ્રસિદ્ધ છે. આનંદ વિજય સંવેગીરે. ॥
 શ્રીમદ્ વિજયાનંદ સૂરીશ્વર. જગ પંડિત સુરિવેદીરે. ॥ એવા ॥ ૭ ॥
 ભવચટૌનીમાંરે શિતળ સુરતરૂ, જળાનિધીમાં જેમ ઝાઝરૂ;
 અશરણુ શરણુ કૃપા કર સુનિવરૂ. આલંબન ગુરૂ રાજરે. ॥ એવા ॥ ૮ ॥
 તે ગુરૂ નિશઠીન સૌને સાંભરે, જે અતિશય ઉપગારીરે;
 પદપંકજ મન મધુકર મેહી રહ્યો, સાંકળચંદ સંભારીરે. ॥ એવા ॥ ૯ ॥
 પરભાતે ઉઠી ગુરૂ ગુણ ગણે, ધ્યાન ગુરૂનું ધારેરે;
 આતમરામ રટણુ જે નિત કરે, હરગતિ દૂર નિવારેરે. ॥ એવા ॥ ૧૦ ॥

મી. મોતીચંદ ગીરધરલાલ સોલીસીટરનું ભાષણ.

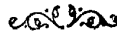
ત્યારબાદ મી. મોતીચંદ ગીરધરલાલ કાપડીયા સોલીસીટરે પણ મહારાજ-
 શ્રીએ પોતાના જમાનામાં જે હીમત ભર્યો અને સમયોચિત ઉપદેશ પોતાના પુસ્ત-
 કોમાં આપ્યો છે, તે વિષે અસરકારક વીવેચન કરતાં જણાવ્યું કે તેઓ નીકર સમ
 પ્રેમી, દીર્ઘ દ્રષ્ટીવાળા એક અસાધારણ દ્વિન અને બહોળા ગ્રંથકર્તા હતા. તેઓ
 દરેક માણસને અને શીષ્યને કહેતા હતા. કે, ‘મરણથી કદાપી ડરતું નહીં, તેમ છતાં
 મરણ કદાપી ઇચ્છતું નહીં અને હમેશાં મરણ માટે તૈયાર થઈ રહેવું.’ જે માનસો
 પોતાના વ્યવહારુ જીવનમાં મહારાજશ્રીના ઉપદેશોને અમલ યથાશક્તિ કરશે, તેઓ
 ખરેખર મહાન નહીં તો પણ સારા માણસો તો અવશ્ય થઈ શકશે. મહારાજશ્રી પોતે
 હમેશાં મરણ માટે તૈયારજ થઈ રહેલા હતા. અંત સમયે જ્યારે તેઓને બગાડું
 આવ્યું ત્યારે તેઓને પોતાના ભાવી મરણની ખત્રી થતાં સઘળા શિષ્યોને પાસે
 બોલાવી તેઓની ક્ષામણા કરી પોતાના જમાના વીધે તેઓને કહી દીધું હતું. છેવટે
 મી. કાપડીયાએ જણાવ્યું કે જે આ મહાન પુરુષના પગલે ચાલે છે, અગર ચાલ-
 વાની કોશિષ કરે છે તેઓને ધન્ય છે! મરહૂમ અહત્માએ ચીકાગો મી. વીરચંદ ગાં-
 ધીને મોકલવા બાબત હિમ્મત દેખી હતી તેનું મી. કુંજ હવે આપણને માલમ
 પડે છે. એઓએ જેનોના ઉદ્ધાર માટે જે શબ્દો પોતાના ગ્રંથમાં લખ્યા છે, ખરેખર
 તે દરેક જૈને સ્મરણ તરીકે ગોખી રાખવા જોઈએ. મરહૂમ કુરમાવે છે કે જ્યાં સુધી
 જેનોની પ્રખ્યાત થયેલી એ ઇદ્રિઓ નાક કે જેને મ.ટે હજારો રૂપિયા ખર્ચવામાં
 આવે છે, તેમજ જીભ કે જેના સ્વાદને માટે લાડુ દૂધ પાકપૂરી વગેરેમાં હજારો રૂપિયાના

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૧૩

અર્ચનો ધૂમાડો ઉડાડવામાં આવે છે તે નિર્બળ નહીં થાય ત્યાં સુધી જૈનોનો ઉદ્ધાર થવો અશક્ય છે.

મરહૂમ પૂજ્યના બે ગુરૂ ભાઈઓ કે જેમનું નામ મૂળઅંદળ મહારાજ હતું. જેઓ ગુજરાતમાં વધારે જાણીતા હતા. જેમનું આજ્ઞા યંત્ર એવું હતું કે જેનાથી છૂટા પડતાં જલદી કોઈની હિંમત નહોતી ચાલતી. તેમજ બીજા મહારાજશ્રી વૃદ્ધિઅંદળ જેઓ કાઠિયાવાડમાં વધારે જાણીતા છે તેઓ એવા શાંત પ્રકૃતિના હતા કે ગમે તેવો તપેલો આદમી સામો આવી જાય તો પણ એકદમ શાંત થઈ જાય. આ બંને મહાત્માઓએ પોતાના અપૂર્વ ગુણથી સર્વને પ્રેમ સંપાદન કર્યો હતો, પણ આત્મારામજી મહારાજે તો તે કરતાં પણ જ્ઞાન શક્તિ વગેરે અધિક ગુણોથી સર્વ દેશીય વિદેશીય સાથે પ્રેમ સંપાદન કરી કોઈ અપૂર્વજ કીર્તિ હાંસલ કરી છે. આવા પ્રતાપીઓના નામથી પણ આપણું કંઈયેણુ થાય તો પછી તેમનું અનુકરણ કરવાથી તે કહેવું જ શું? જો કે કાર્યક્રમમાં માફ નામ ન હતું તો પણ મને બોલવાની રજા આપી મારો ઉત્સાહ વધાર્યો છે તે બાબત ઉપકાર જાહેર કરી હું મારી બેઠક લઈશ.

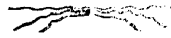
મી. ગુલાબઅંદળ દહાનું ભાષણ.

ત્યારબાદ મી. ગુલાબઅંદળ દહાએ ભાષણ કરતાં જણાવ્યું કે આજે આત્મારામજી મહારાજને કાળ કર્યો ૧૮ વરસ સંપૂર્ણ થાય છે. અને એક વધુ વરસ શરૂ થાય છે. આપણા મહાન તીર્થંકરો કે જેઓ સઘળા ક્ષત્રીય કુળના હતા, તેઓની મફક આત્મારામજી મહારાજ પણ ક્ષત્રીય કુળનાજ હતા. જેમ ક્ષત્રીઓ સંસારી જીંદગી દરમિયાન રાજકૌશલ્યતા બતાવે છે; તેમ તેઓ જ્યારે સંસાર ત્યાગ કરી ધરમ દીક્ષા લે છે. ત્યારે તેઓ ધરમ પ્રકાશ કરવામાં તેટલાજ કૌશલ્યાવાન હોય છે. એ વાત જૈનોમાં મશહૂર છે. જો આત્મારામજી મહારાજે સંસારમાં રહી સંસારી જીંદગી વહન કરી હે ત તો ખચીતજ તેઓ એક મહાન સંસારી પુરૂષ તરીકે નામ કાઢત, પરંતુ તેઓના માટે નસોબ જુડુજ હતું, અને તેઓ સધુ થયા અને પરિણામે સધુઓની અંદર મળી શકે, તેવી સંવેત્તમ આચાર્ય પદ્ધતિ મેળવી. જૈન ધર્મનાં આચાર્ય તરીકે સુપ્રખ્યાત થયા. તેઓએ પોતાની દીક્ષાના સમય દરમિયાનમાં પંજાબથી ગુજરાત સુધી પગે ચાલીને કેટલીક વખત મુસાફરો મુશકેલીઓ અને હાડમારીઓ વચે કરી છે. મારવાડમાં વગર અજા અને વગર પાણીએ પણ તેઓને કેટલાક દિવસ રહેવું પડતું હતું, તેઓ જૈન કોમમાં જાણીતી કરવા માટે શારીરિક પરિશ્રમ અગર બીજી મુશકેલીઓની ચિંતા બીલકુલ કરતા નહીં, જૈન ધર્મ ઉપર અજવાળું પાડનારા તેઓએ સંજ્યાબંધ સરસ ગ્રંથો બાહેર પાડ્યા છે. અને તેઓની એક વિદ્વાન ગુરૂ તરીકેની ખ્યાતી હીંકના જૈન અને જૈનેતરોમાં છે, એટલુંજ નહીં

૩૧૪

શ્રીમદ્ વિજ્ઞાનંદસુરિની જયંતી.

પણ હિંદની બહાર ઇંગ્લાંડ અને અમેરીકા જેવા કેળવાયેલા દેશોમાં પણ તેઓ એક વિદ્વાન તરીકે ગણાયા છે. તેઓનાં જ્ઞાનનો લાભ જૈનેતરે લેતા હતા, એટલુંજ નહીં પણ ઘણા યુરોપીઅન વિદ્વાનો અને હિંદી સન્યાસીઓ પણ તેઓના જ્ઞાનનો લાભ લેતા હતા, મી. હરનંદ નામના એક યુરોપીઅનની ઘણી શંકાઓ મહારાજશ્રીએ પત્ર બ્યહવારથી દુર કરી હતી, તેઓએ જૈન ધર્મની ખડ્ગ ઝાલી હતી, અને તેઓએ વાદવિવાદ સમર્થ વિદ્વાનો સાથે કરી જૈન ધર્મનો જય હિંદમાં ગવરાવ્યો હતો. અને ચીકાગો ખાતેની ધારમીક કોનફરન્સમાં પણ તેઓએ પોતા તરફથી મી. વીરચંદ સઘવજી ગાંધીને મોકલ્યા હતા. અને હુનયાના ધરમેમાં જૈન ધરમ ને તે કોનફરન્સે ઉત્તમ તરીકે સ્વીકાર્યો હતો, તે સીતાય મહારાજશ્રીએ ઘણી રીતે જૈન કોમ અને ધર્મની સેવા બજાવી છે.

મુનિ મહારાજ શ્રી વલ્લભવિજયજીનું વિદ્વતા ભરેલું અસરકારક ભાષણ.

ત્યારમાઠ પ્રમુખ મુનિ મહારાજ શ્રી વલ્લભવિજયજીએ ભાષણ કરતાં જણાવ્યું કે મહાશયો! આજે જયંતીના દીવસ છે, છતાં તે દીવસ હું પુશીને! દીવસ ગણતો નથી. પરંતુ દીલગીરીનો દીવસ માનું છું! જ્યારે એક માણસ—જેમાં પોતાને લાભ-સ્વાર્થ સમાયેલો હોય તેવા માણસ રહિત થાય છે, ત્યારેજ તે માણસ મરણ પામનાર માટે દીલગીરી બહાર કઢે છે. આ સ્વારથી દુનિયામાં પોતાના સ્વાર્થને હરકત આવે તેવો બનાવ અને નહીં ત્યાં સુધી કોઈ દીલગીરી બહાર કરતું નથી, સજ્જનો! આપ કહેશો કે સાધુઓએ દીલગીર થવાની શી જરૂર છે? હું કહીશ કે દીલગીરી દીલગીરીમાં ફરક છે. એક પ્રશસ્ત, એક અપ્રશસ્ત. પોતાને અંગત નુકસાન થવાથી એક માણસ જે દીલગીરી બહાર કઢે છે, તે સ્વારથી મોહ ગર્ભિત અપ્રશસ્ત દીલગીરી છે. પણ જ્યારે એક માણસના મનમાં એમ આવે કે આવો મહાન પુરૂષ દુનિયામાં થો ચાલ્યો ગયો અને હવે તેની જગા કોણ પુરશે? એવા વિચારથી જે દીલગીરી થાય છે, તે સ્વાર્થ રહિત ભક્તિ ગર્ભિત પ્રશસ્ત દીલગીરી છે. હું જે દીલગીરી કહેવા ચાહું છું તે અપ્રશસ્ત નહિ પણ પ્રશસ્ત છે. અપ્રશસ્ત દીલગીરી કર્મ બંધનનું કારણ છે ત્યારે પ્રશસ્ત દીલગીરી કર્મ નિર્જરાનું કારણ અને છે.

શાસનનાયક ચરમ તીર્થંકર ભગવાન શ્રી મહાવીર સ્વામીના નિર્વાણથી શ્રી જોતમ સ્વામીએ જે વિષાદ કર્યો હતો, તે કાંઈ અંગત નુકસાનથી નહોતો. કર્મ નિર્જરવાને એક સાધન રૂપ થયો પણ તે વીષાદ-વિલાપ સ્વાર્થ રહિત હતો, તેમ ભક્તિ ગર્ભિત કે જેનું ક્ષણ ઉત્તરોત્તર સર્વ કર્મ ક્ષય કરી મોક્ષ પ્રાપ્તિનું થયું. શાસ્ત્રકારોનું કથન છે કે—

આત્માનંદ પ્રકાશ

૩૧૫

અહંકારો પિં બોધાય, રાગો પિગુરુ જતકયે । વિવાદઃકેવલ્લાયામ્ભૂત, ચિત્રં શ્રી ગૌતમપ્રજ્ઞોઃ ૧

સજ્જનો ! આપણે પણ એવા પ્રકારની દલગીરી અત્રે બહાર કરવાની છે. જે મહાન પુરૂષના શુભોને લઈને દીલગીરી કરવામાં આવે તે મહાન પુરૂષોના શુભોનું જરા પણ અનુકરણ કરવામાં ન આવે તો હું કહીશ કે ફોનોગ્રાફ અને આપણામાં કાંઈ પણ તફાવત નથી ? હાં ફોનોગ્રાફ જડ છે, આપણે ચેતન છીએ, બાકી ફોનોગ્રાફમાં ભરાયલી ચીજ જેમ ઠલવાઈ જાય છે તેમ આપણા અંદર પણ ભરાયલી ચીજ મોઢા દ્વારા ભાષણ રૂપે ઠલવાઈ જાય છે, પણ તેનું અનુકરણને ઉપર અમલ ન થવાથી ચેતન હોવા છતાંય આપણે ફોનોગ્રાફથી બુદ્ધા પડી ઉંચા બનવાનો ફાંકો રાખી કે કરી શકતા નથી. માટે આપણે ફોનોગ્રાફ ન બનતાં કર્તવ્યપરાયણ થઈ ફોનોગ્રાફથી બુદ્ધા પડી પોતાની ચેતન્ય શક્તિને ખીલવવાની જરૂર છે. જેવી કે ઉપર શ્રી ગૌતમ સ્વામીના દૃષ્ટાંતમાં વર્ણન કરવામાં આવી છે, તો સજ્જનો ! હવે આપણે એ વિચારવાનું છે કે આપણે જે મગ્દૂમ પૂજ્ય પ્રાતઃ સ્મરણીય જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજની જયંતી ઉજવવા એક મળ્યા છીએ. તો બનતા પ્રયાસે તે મહાત્માના શુભોનું અનુકરણ કરી પોતાની દીલગીરીને સફળ કરવી જોઈએ. ખરું કહાવો તો એજ જયંતીનો ઉદ્દેશ છે. ના કે ફક્ત ઉપરની ધામધુમ કરવાનોજ ! ઉપરની ધામધુમ તો એટલાજ માટે સમજે કે લોકોનું મન તે તરફ આકર્ષાય. અત્રે મારે કહેવું જોઈએ કે સલામાંથી એક ભાઈએ અફસોસ બહાર કઠો છે અને તે કેટલેક અંશે ખરો પણ છે તો પણ મુળધની જૈનોની વસતીના પ્રસાદમાં નહીં તો લાલબાગના મકાનના પ્રમાણમાં તો લોકોની મેઢની મળી છે અને તે જોઈ મને તો શું પણ હરેકને ખુશી થવાનો સમય છે. મારા ધારવા પ્રમાણે પળસણના કે કોઈ ખાસ મોટા પર્વના દિવસ સિવાય એટલી મેઢની ખીજ કોઈ પ્રસંગે ભાગ્યેજ એકત્ર થતી હશે ! હાં ! લાડુ અને દૂધપાક પૂરીની વાત બુદ્ધી છે ! (હસાહસ)

મહાનુભાવો ! આ શુભ કામમાં આપ લોકો એ પોતાના અમુલ્ય ટાઈમનો ભોગ આપ્યો છે તે ખરેખર પ્રશંસાને યોગ્ય છે; પણ ખરું કહાવો તો તમે જે કાંઈ કયું છે અથવા કરશો તે પોતાના હિતને માટે જ છે એમાં કોઈને સંપાડુ કરવાનું નથી ! અગર એવીજ રીતે નિરંતર થોડામાંથી થોડો પણ સમય ધર્મમાં ગાળશો તો તમારા આત્માનો ઉદ્ધાર થશે. બાકી કુરસદ કુરસદ પોકારો તો કુરસદ તો જ્યાં સુધી દમ છે ત્યાં સુધી મળવાની નથી અને દમ નીકળી ગયા પછી કુરસદ છે ? એમ કોઈ પૂછવાનોય નથી. (મોટેથી હસાહસ) પ્રસંગ વશ મારે કહેવું જોઈએ કે માંડવી સ્કૂલ વિદ્યાર્થી મંડળના મેનેજરની મહેનતથી વિદ્યાર્થી મંડળે જે કામ કયું છે તે આપે નજરે જોઈ લીધું છે કે તે સ્તુતિને પાત્ર છે. સાથે આટલો અફસોસ પ્રદર્શિત કરવો પડે છે કે આપણે જે સભ્યતા ધારણ કરવાની જરૂરની છે, તે સભ્યતાની ખ-

૩૧૬

શ્રીમદ્ વિજયાનંદસુરિની જયંતી.

ખર આપણામાં જોવામાંજ નથી આવતી ! પાંચ દશ તો શું પણ પચાસ હજાર આદમી એકત્ર લેગા થયા હોય અને એક બીજાને ખબર પણ પડવી ન જોઈએ જેના બદલામાં ઘોંઘાટ કરી પોતે સાંભળવું નહીં તેમ બીજાને પણ સાંભળવા દેવું નહીં તે શું આપણને આ છાજે છે ? હું જાણું છું કે દુનિયાનો ઢંગ જુદો છે. “ સાચ મિરયાં જુઠં ગુઠ ” જુઠી જુઠી વાતો તો ગોળા જેવી મીઠી લાગે છે પણ જ્યારે કોઈ સાચી વાત કહે તો તે મરયાં જેવી લાગે છે. પગેથી લેઈ માથા સુધી ચમચમાટ થઈ આવે છે.

આપણે જે મહાત્માની જયંતી ઉજવવા મળ્યા છીએ તેમનામાં જે ગુણ હતા તે આથી ઉલટો હતા. તેઓ “ જુઠં મીરયાં સાચ ગુઠ ” માનવાવાળા હતા. અને એજ કારણને લઈ આજ કાલ જેમ અમુક અમુક શેડિઆના ગુરૂ અને અમુક અમુક શેડિયાના ગુરૂ, તેમ તેઓ અમુક શેડિઆના ગુરૂ તરીકે કહેવાતા નોહતા. કારણ કે શેડિઆઓના કહેવામાં ચાલવું પોતે પસંદ કરતા નોહતા, પણ શેડિઆઓ તો શું પરંતુ ગમે તે શ્રાવક હોય તેને ધર્મોપદેશ દ્વારા પોતાના કહેવામાં ચલાવવું પસંદ કરતા હતા; કેમકે તેમને પોતાનું ગુરૂપણું કેમ રહી શકે તેનો પૂરેપૂરો ખ્યાલ હતો; અને સાધુ તેમજ શ્રાવકનો ધર્મ સિવાય બીજો કોઈ સંબંધ નથી, તે સારી પેઠે જાણતા હતા; જેથી તેમને એવી પરવાહ રાખવાની જરૂર નોહતી. આજ તો એ હાલ જોવામાં આવે છે કે શેઠનું કહેવું ગુરૂએ તો જરૂર માનવું જોઈએ. શેઠ ચાહે ગુરૂનું કહેવું માને ચાહે ન માને ! જેનો મતલબ ગુરૂ શેઠ કે ગુરૂ ગુરૂ તે તમો પોતે જ વિચારી લેશો. (હસાહસ)

સજ્જનો ! મરહૂમ પૂજ્ય મહાત્મામાં કેવાં પ્રકારની બેપરવાહી હતી તેમજ તેમનામાં કેટલું સાહસ હતું તેનું હું તમને જરા દિગ્દર્શન કરાવું છું. પડિત હંસરાજજીએ જે અજ્ઞાન તિમિર ભાસ્કરની બાબત વર્ણન કર્યું તે પુસ્તક છપાવવાના સમયમાં કેટલાક લોકોએ કહ્યું કે મહારાજ ! આપ સાધુ છો આપને કાયદાની ખબર નથી. આ પુસ્તક છપાવાથી લાયબલ થવાનો સંભવ છે. મરહૂમે જવાબ આપ્યો કે ભાઈ અમો સાધુ છીએ અમારી પાસે ધન નથી જેથી તમને પુસ્તક છપાવવા માટે સૂચના કરવી પડે છે. તમો પોતાના હિતને માટે ધન ખર્ચો તો તમારી મરજીની વાત છે બાકી લાયબલ જેવું કાંઈ છે નહીં અને હશે તો તેમાં તમને કાંઈ વાંધો નથી. બનાવનાર હું પોતે બેઠો છું, જેને લાયબલ કરવું હશે તે મારા ઉપર કરશે. તમો બેફિકર રહો. અંગ્રેજ સરકારનું રાજ્ય છે જ્યારે આવા ન્યાયી રાજ્યમાંજ આપણા ધર્મ ઉપર આક્ષેપ કરનારાઓને શાસ્ત્રાનુસાર જવાબ આપી પોતાના ધર્મનું રક્ષણ કરવા રૂપ ન્યાયનો ઉપયોગ કરવામાં નહીં આવે તો ક્યારે આવશે ? આહા ! કેટલી બધી ધર્મની લાગણી ! કેટલી બધી હિમ્મત ! બેશક ! દુનિયામાં

હિમ્મતવાન માણસ કદાપિ પોતાની ધારેલી મુશ્કેલી બીજાના દોરવવાથી છોડતો નથી પણ પાર પાડે છે. હું તમને જણાવીશ કે મરહૂમ પૂજ્ય મહાત્માનું જીવનવૃત્તાંત મેં ગયે વર્ષે કહી બતાવ્યું હતું જેથી તે વિષે હાલ હું વધુ ન કહેતાં તેઓ સાહેબ કેવા હિમ્મતવાન, જ્ઞાનવાન, ગંભીર, નિરાભિમાની, નિડર ખુલ્લા વિચારવાળા હતા, તેનું કેટલુંક દિગ્દર્શન પ્રથમ તમને કરાવી આવ્યો. વળી પણ તેજ કશવવા ચાહું છું.

મહારાજો ? મરહૂમ કેવા જ્ઞાનવાન હતા, તે બાબતમાં ઘણા વક્તાઓ કહી ચુક્યા છે; જેથી તમને ખ્યાલ થઈ ગયો હશે વળી પણ ખ્યાલ કરશો. શ્રી ૧૦૮ શ્રી બુદ્ધિવિજયજી (બૂટેરાયજી) મહારાજજીના પાંચ શિષ્યો થયા. શ્રી મુક્તિવિજયજી (મૂળચંદજી) મહારાજ. શ્રી વૃદ્ધિવિજયજી (વૃદ્ધિચંદજી) મહારાજ. શ્રી નીતિવિજયજી મહારાજ, શ્રી આંતિ વિજયજી મહારાજ અને પાંચમા મરહૂમ પૂજ્ય મહારાજ કે જેની જયંતીને આપણે લાલ લઈ રહ્યા છીએ. પાંચમાંથી શ્રી મૂળચંદજી મહારાજ પ્રાયઃ ગુજરાતમાં વધારે જાણીતા છે અને શ્રી વૃદ્ધિચંદજી મહારાજ કાઠિયાવાડમાં વધારે જાણીતા છે. શ્રી નીતિવિજયજી મહારાજ, તેમજ શ્રી આંતિવિજયજી મહારાજ કે જે કાઠિયાવાડમાં કેટલેક સ્થળે દાદા આંતિવિજય તપસ્વીના નામથી જાણીતા છે, ત્યારે મરહૂમ પાંચમા મહાત્મા ગુજરાત, કાઠિયાવાડ, કચ્છ, મારવાડ, માળવા, મેવાડ, પંજાબ, વગેરે સર્વત્ર હિંદુસ્તાનમેં એટલુંજ નહીં બલકે હિંદુસ્તાનની બહાર વિદાયતમાં પણ જાણીતા છે.

આનું કારણ શું ? આનું કારણ એજ કે એમનામાં આ સદીમાં જેટલું જ્ઞાન હતું એટલું બીજા કોઈમાં નહતું. એ સર્વ કોઈ જાણે છે. જેમનામાં જેટલું પાણી હોય તેટલીજ તેની વધારે દૂર દેશ સુધિ કિંમત થાય છે. મોતીમાં પાણી છે તો તેની કિંમત થાય છે. પછી જેટલું જેનું પાણી તેની તેટલી કિંમત થાય છે.

અમહાવાદમાં શાંતિસાગરને જવાબ દેવાને એ મહાત્મા ! ત્રણ શુધવાળ ને જ વાળ દેવાને એ મહાત્મા ! સુરતમાં હુકમ મુનિને જવાબ દેવાને એ મહાત્મા ! સ્થાનક વસિઓના સમગ્રત્વસાર નામના પુસ્તકને જવાબ દેવાને તો એ મહાત્મા ! દયાનંદ સરસ્વતીના જૈન ધર્મ સંબંધી આશ્લેષોના જવાબ દેવાને એજ મહાત્મા ! વૈદિક ધર્મવાળાઓને જવાબ દેવાને એજ મહાત્મા ! આહા ! કેટલી બધી વિદ્વત્તા ! કેટલો બધો પ્રતાપ ! (ધન્ય છે ! ધન્ય છે ના પોઝરો) સર્જીતો ! મરહૂમતા જ્ઞાન ગુણથી મોહિત થઈ શ્રી સંઘે પ્રાલીતાણા મરહૂમની ઇચ્છા નહીં હોવા છતાં પણ તેમને આચાર્યની પદવી આપી હતી. જે બાબત ભરૂચવાળા શેઠ અનોપચંદ પોતાના પ્રશ્નોત્તર ચિંતામણિ નામા પુસ્તકમાં લખી ગયા છે. મારે કહેવું જોઈએ કે તે જમાનાના લોકોને માંડ માંડ ભાગ્યે એકજ આચાર્યનો લાભ મળ્યો હતો પણ ભાગ્યવશે આપણે ખુશી થવું જોઈએ કે આપણા જમાનામાં જૈનોમાં પાંચ છ આચાર્ય સાંભળવામાં આવે છે. આચાર્ય શ્રી વિજયકમળસૂરિ, આચાર્ય શ્રી વિજયનેમિસૂરિ, આચાર્ય શ્રી પ્રાત્યંદ્રસૂરિ, શાસ્ત્રવિશારદ શ્રી વિજયધર્મસૂરિ, શાસ્ત્રવિશારદ યોગનિષ્ઠ

મુનિ બુદ્ધિસાગરસૂરિ, શાસ્ત્રવિશારદ શ્રી કૃપાચંદ્રસૂરિ. આહા! મરહૂમ એકજ આચાર્ય મહારાજે પોતાના સમયમાં અનેક પ્રકારે જૈન ધર્મની ઉન્નતિના કામ કરી જૈનેને ઉપકૃત કર્યા એવીજ રીતે વર્તમાન આચાર્ય મહારાજ યથાશક્તિ પોતાનાથી બનતાં ધર્મની ઉન્નતિનાં કાર્ય કરી જૈનોને ઉપકૃત કરે તો જૈન ધર્મની કેટલી જાહોજલાલી વધે તે કહી શકાય નહીં! પ્રસંગ વશ હું જણાવીશ કે હાલમાંજ રતલામથી એક શ્રાવકને પત્ર મને મળ્યો છે. જેમાં તે લખે છે કે અત્રે એક બ્રહ્મચારી આવેલ છે જેણે બ્રહ્મસૂત્ર ઉપર “વેદમુનિ કૃત બ્રહ્મભાષ્ય” નામા ભાષ્ય રચેલ છે, જે નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં છપાઇ તૈયાર થયેલ છે. તેમાં સમલગી, સ્યાદ્રાદ, નવતત્ત્વ આદિનું ખંડન કરેલ છે અને સ્યાદ્રાદ ઉપર અડતાલીશ દોષ લગાવેલ છે. જેનો યોગ્ય જવાબ આપવાની જરૂર છે. જોકે ગમે તેવો ઉત્તર તો અપારોજ ઉત્તર અપાયા વિના રહેશે નહીં. લગવાનું શાસન જયવંતું છે કોઇને કોઇ જવાબ આપશે પણ જો આ બાબતના યોગ્ય ભાષામાં યોગ્ય જવાબ આપણા આચાર્ય પૈત્રીમાંથી કોઇ આચાર્ય અથવા પત્ન્યાસોમાંથી કોઇ પત્ન્યાસ આપે તો વધારે વજનદાર ગણાય. એક સામાન્ય આદમી કરતાં પ્રતિષ્ઠિત પદવીધરની રચના વધારે પ્રતિષ્ઠાનું પાત્ર બને એ સર્વ કોઇ સમજી શકે છે.

સન્નજનો! હવે હું તમને મરહૂમની ગંભીરતાનો થોડો પરિચય કરાવીશ કે જે ગંભીરતાની આપણે ખાસ જરૂર છે. હું જાણું છું કે ટાઇમ ધાર્યો કરતાં વધારે થઇ ગયો છે. દોકોમાં સાગવળાટ થઇ રહ્યો છે. ટપોટપ ખીસામાંથી ઘડિઆળો નીકળી રહી છે પણ એ ઘડિયાળ કરતાં પોતાના જીવનની ઘડિયાળ તપાસો, તો ખબર પડે કે આપણને કેટલો ટાઇમ થયો અને કેટલો બાકી છે! કોઇ ભાગ્યેહયે આ પ્રસંગ હાથ આવ્યો છે તો તેને સ્થિર ચિત્તે સફળ કરવો જઇએ. જેવી સાંસારિક કાર્યની ચિંતા રહે છે તેવીજ બલકે તેથી પણ વધારે ધાર્મિક કાર્યની ચિંતા રાખવાની જરૂર છે. જ્યારે પોતાના બાપ દાદાની મુડીના ધણી થઇ બેઠા છો તેનો હિસાબ રખો છો, તો તેજ બાપ દાદાની ધાર્મિક પુંજને માટે આંખ આડા કાન કરવામાં આવે એ કેટલી ખેદજનક વાત છે? હુનિયાની મુડી કે જે નશ્વર છે તેને માટે જેટલી જેહુમ કરવામાં આવે છે તેના પ્રમાણમાંજ ધાર્મિક મુડી જે આત્માની ખરી રૂઢિ છે તેની સારસંભાળ પાછળ પૂરતો બનતો યથાશક્તિ પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો આ આત્મા કેટલો ઉન્નત થઇ શકે. યાદ રાખવું કે હુનિયામાં સાંસારિક ઉન્નતિનું મૂળ ધાર્મિક ઉન્નતિજ છે. મર્યાદા-ધર્મનાં ફરમાનો પ્રમાણે જે સંસારમાં વર્તે છે તેજ સંસારમાં ઉન્નતિ કરી શકે છે-બતાવશે- મર્યાદા રહિત અનીતિમાન પુરૂષ કોઇ દિવસ ઉન્નતિ કરી શકશે? કદાપિ નહીં. ધાર્મિક ઉન્નતિ આત્માના શુણ્ણ જેમ જેમ પ્રગટ કરવામાં આવે તેમ તેમ આત્મિક ઉન્નતિ વધતી જાય છે કે જેથી અંતમાં મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. અત્રે હું એટલું જણાવીશ કે શુણ્ણ પ્રગટ કરવાને અવલંબનની જરૂર છે. માટે આત્મિક શુણ્ણ પ્રગટ કરવાની ઇચ્છા રાખનારે મરહૂમ મહાત્મા જેવા મહાત્મા પુર-

અત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૧૯

પોતું આદર્શ રૂપે અવલંબન કરવું જોઈએ. ખરે શુભી પુરૂષોત્તમ અવલંબન લેવું. તે છોડવાથી આ દુનિયામાંજ આજ કાલના જમાનામાં આપણે કેટલા પાછળ પડી ગયા છીએ એ વિચારવા યોગ્ય છે ! ઘણા ખરા કહે છે કે પંચમકાળ છે ! હું પુછીશ કે પંચમકાળ બધાયને માટે છે કે ફક્ત જૈનોતેજ માટે ? જે જૈનો જાડોજલાલી લોગવતા હતા, તે જૈનો આજે ભૂખે ટળવળતા જોવામાં આવે છે અને જેઓ જાડો-જલાલીથી દૂર દૂર હતા તેઓ જાડોજલાલી લોગવી રહ્યા છે આ શું કહેવાય ? આનું કારણ બીજું કંઈ નહીં પણ શુભીનું કે શુભનું આલંબન છોડી કેળવણી હીન થઈ પેતાનું પુરૂષાર્થ કળયુગના બહાનાં તળે કમજોરી બતાવી જેઓ ખોટી બેઠા છે તો સમજો કે તેમનામાં પુષાર્થ છેજ નહીં. પંચમ કાળમાં કેવળજ્ઞાન આદિ કેટલીક ઉચ્ચતર શક્તિઓ પ્રગટ થઈ શકતો નથી. બાકી દરેક શક્તિઓ આદર્શી પોતાના પુરૂષાર્થના અનુસારે ખીલવી શકે છે. જેનું આદર્શ અંગ્રેજ, પારસી વગેરે વિચાર-શો તો માલમ પડી આવશે. માટે કેળવણીની ખામી તેમજ પ્રમાદવશ થઈ પંચમ કાળનું લુલુ બાહુનું કાઢી પોતાની જવાબદારી કે જોખમદારી કાઢી નાખી ઠીક નથી. આપણે જે મહાપુરૂષની જ્યંતી ઉજવી રહ્યા છીએ, એ પંચમ કાળના-કળિ-યુગના હતા કે ચોથા કળના-સત્યયુગના હતા ? મરહુમે પોતાનું પુરૂષાર્થ ફેરવ્યું તો આજ આપણે એમને ધન્ય ધન્યના શબ્દોમાં વધાવી લઈએ છીએ.

મહાનુભાવો ! મરહુમમાં ગંભીરતા કેવી હતી અને એ ગંભીરતાના કારણે તેઓ, ગમે તેવા અસહ્યતા કરતો આવનાર માણસને કેવો શાંત બનાવી પોતાના ઉપદેશની છાપ તેના હૃદયપટ પર પાડતા તેના થોડા દાખલા હું તમને જણાવીશ. માટેર કેટલામાં એક મુસલમાન મોલવી સૃષ્ટિ રચના સંબંધિ પ્રશ્ન પૂછ્યા આવેલ જેમાં જરા ભતિ સ્વભાવે કરી અને વળી મુઘ્લાં પાછું મુસલમાની રાજ્ય એટલે મુઘ્લાં જીનો મીઠજ ખસતાં વાર ન લાગી ! સત્યજ છે. જુઠો પડે અને જવાબ ન જડે તો પછી કે ધ કરી લડેજ બીજું શું કરે ! તો પણ મરહુમે ઠંડા ચીજજીથી કહ્યું કે મિયાં ! ગસો ન કરો. ભલે અમે કાફર તો કાફર સહી પણ જરા એક વતનો જવાબ આપશો ?

મિયાં—હાં બડી ખુશીસે.

મરહુમ—જરા બતલાઈએ હિંદુ જીસકો આપ કાફર કહતે હે ઇનકા બનાને વાલા કોન હે ? અપને ઇમાન મુજબ કહના-હમ રે માનને કે તફના ખ્યાલ નહીં કરના.

મિયાં—ગજ ઇસમેં કયા કહના હે ? જબકિ કુત્ર કાયનાત (સૃષ્ટિ) કા બનાને વાલાડી ખુદા હે તો હિન્દુકો ભી ખુદાને હી બનાયા હે.

મરહુમ—ભલ મિયાં ! આપ જરા શોચે તો સહી હિંદુ જીસકો તુમ કાફર કહતે હો ખુદાને કાફર કે કયોં બનાયા ? કયા વો બનતા નહીં થા કિ યે કાફર મેરેસે ખિલાફ (ઉલ્ટે) ચલે જે ખસ મિયાંજ ચૂપ.

૩૨૦

શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિની જ્યંતી.

અચ્છા જનાબ ! મેં ફિર કહી હાલુર હે ઊગા. કહીને ચાલતા થયા પણ બહાર જઈ લોકોની પાસે મિયાંબુએ કહ્યું કે-મેશક હમારે સાથ ઇનકા અમાન નહી મિલતા હે લેકીન અગર કોઇ ફકિર હોવે તો એસા હી દુનિયાસે બે પરવાહ, મક્કાર-ર-ફરેમ-દગાબાહુસે રહિત. ખુશમીબાજ, શાંત સ્વભાવ, ગંભીર સ્વચ્છ બોલાહેવે ! મહાશા ! તમે બેચુ' આ ફળ કે પાછળથી મુસલમાન પણ ગુણ ગાવા લાગ્યો શાને ? એ ફળ ગંભીરતાનું તેમજ પોતાની સમજાવવાની શૈલિનું. મને કહેવું પડે છે કે કેટલાકોની એવી પ્રકૃતિ હોય છે કે તે કોઇ કાંઈ વાત પૂછવા આવે તો તેને પોતાના માન્યા શાસ્ત્રોનું જ પ્રમાણ આપી મનાવવા પ્રયત્ન કરે છે, જે આગલો ન માને તો ઝટ જાયો તમે નાસ્તિક છો, તમને ધર્મનો શ્રદ્ધા નથી વગેરે વગેરે કહુ શબ્દનું પાન કરાવી તેને એવો બનાવી દે છે કે ફરી કોઇ વખત આવે તો શું પણ જ્યાં જ્યાં ત્યાં ઉલટો અવગુણ ગાવે ! પણ તે મહાનુભાવો એટલું નથી વિચારતા કે જે આગલા ધણીને તમારાં માન્યાં શાસ્ત્રોનું પ્રમાણ મંજૂરજ હોય, જે એનામાં તમારા જેવી આસ્થા હોય તો પછી આડે રસ્તે તે પુછેજ કેમ ? અને એવાને મનાવી લીધું તેમાં બહાદૂરી પણ શી ? ખરી બહાદૂરી તો ત્યારેજ કહેવાય કે જ્યારે આગલો શ્રદ્ધાહીન છે પણ તમારી સંગતથી શ્રદ્ધાળુ થાય. તેની શૈલિ મરહૂમમાં હતી. જેનો અનુસર તેજણનાં દર્શનનો લાભ લેનારને સારી રીતે છે. મરહૂમમાં એવી કળા હતી કે પુછનારના માન્યા શાસ્ત્ર પ્રમાણેજ તેની સમાધાની કરી આપતાં હતા, પણ સાથે વાત એ કે પોતાનાં સિદ્ધાંતનીજ પુષ્ટી થાય પણ “સત્યં વ્રૂયાત્ પ્રિયં વ્રૂયાત્ ન વ્રૂયાત્ સત્યં પ્રિયમ્” આ મહા વાક્યને બરાબર માન આપતા. તેઓના હૃદયપટ પર શ્રી મહાવીર સ્વામિની સાથે ગૌતમદિનો થયેલો સંવાદ બરાબર આલેખાયેલો હતો. જ્યારે ગૌતમ સ્વામી ભગવાન શ્રી મહાવીર સ્વામી પાસે આવ્યા હતા, ત્યારે શિષ્ય થઈને નોહતા આવ્યા પણ વાદી તરીકે મહાવીર ભગવાનને ઈંદ્રજિતિઓ સમજી જીતવાને આવ્યા હતા. પરંતુ ભગવંતે તેને એવા મધુર વચને આમંત્રણ કરી તેના માનેલા શાસ્ત્રદ્વારાજ તેની શંકા દૂર કરી કે જેથી ઝટ અસર થઈ ગઈ. શું આ વાત આપણે જાણતા નથી ? જાણીએ તો છીએ પણ તેના આશય સમજવામાં ફરક રહી જાય છે. જેમ એકજ કૂવાનું પાણી આખા બગીચામાં જાય છે, પણ જેવો છોડયો હોય છે તેવુંજ તેમાં પાણી પરિણમે છે. કાંટામાં કાંટાપણે અને ફૂલની પાંખડીમાં પાંખડીપણે. તેમજ એક સરખી વાણી ગ્રાહક પાત્રના આશય મુજબજ પરિણમે છે. મહાનુભાવો ! મરહૂમની ગંભીરતાનો એક બીજો દાખલો સંભલાવી જે બે ઉદ્દેશ બાકી રહે છે તેને સંક્ષેપમાં વર્ણવી હું પોતાનું બોલવું સમાપ્ત કરીશ. જીરા (પંખબ) માં એક ઈસાઈ મરહૂમની પાસે આવી એકદમ ઉદ્વેગી બર્બો શબ્દોથી બોલ્યો કે તમે અહિંસા અહિંસા પોકારી

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૨૧

માંસ ખાવાનું નિષેધો હો પણ તમે પોતે માંસાહારથી ખાલી નથી ! આંટલી વાત સાંભળતાંજ પાસે ખેંઠેલા કેટલાક સાધુ તેમજ શ્રાવકો ચમકી ઉઠ્યા ! શ્રાવક લોકો કાંઈક બોલવાની તૈયારી કરતાજ હતા કે ઝટ મહારાજજીએ રોકી કહ્યું કે ભાઈ ઉંતાવળા ન થાઓ, એના કહેવાથી કાંઈ આપણે માંસાહારી બની ગયા ? એ શા આશયથી કહે છે એને પૂછવા દો. આ કારવાહી જોઈ ઇસાઈ એકદમ પોતાના મનમાં ભૂઠો પડી ગયો કે આવા ગંભીર પુરૂષને ન છાજતા ઉદ્ધતાઈ ભર્યા શબ્દ મેં કહ્યા તે ઠીક ન કર્યું ! પણ હવે શું થાય જે ભાષા વર્ગણી નીકળવાની હતી તે નીકળી ગઈ ? મરહૂમે પૂછ્યું—ભાઈ ! તું શાથી કહે છે કે તમે પણ માંસાહારથી ખાલી નથી ?

ઇસાઈ—તુમ દૂધ પીતે હો યા નહીં ?

મરહૂમ—પીતે હૈ.

ઇસાઈ—તો બસ, દુધ, માંસ ઔર ખૂનસેહી બનતા હૈ. જબ માંસ ખૂનસે બના દુધ પી લિયા તો બાકી કયા રહ્યા ? દુધ પીના ઔર માંસ નહીં ખાના કયા યહ ત્યાય હૈ ?

મરહૂમ—બેશક દુધકી પૈદાશ ઇંસી તરફ હોતી હૈ ઔર ઇંસીલિયે જૈનોંકા માનના હૈ કે વ્યાંઈ હુધ લૈંસકા પંદરાં રોજ, ગાયકા દશ દિન ઔર ભૈડ બકરી વગે રહકા આઠ દિન દુધ નહીં પીના; ક્યોંકિ ઉસકે દુધપણે પરિણમનમેં ઠસર હોતી હૈ. જબ વો દુધપણે પરિણમન હો ગયા તો વો જુદા પદાર્થ બન ગયા. ઇસ લિયે ઇંસમેં હરકત નહીં સમજાતી. યહ કોઈ નિયમ નહીં હૈ કે જીસસે જો પદાર્થ બને ઊસકે ખાનેવાલા મૂંડ પદાર્થ કો ભી અવશ્ય ખાવે. અજાકે ખેતમેં ગંદા પદાર્થ પડતા હૈ, કમાદ (ઇંબ) ખડખૂને વગેરહકી પૈદાશ અકસર ગંદકી કે ખાતરોહી હોતી હૈ તો કયા અજા, ઇંબ, ખડખૂજા વગેરહ ખાનેવાલા ગંદગી ખાતા હૈ યહ માના જાયગા ? ગંદગીસે યુદ્ધ હુએ સૂર કે માંસકો ખાનેવાલા ઇસાઈ ગંદગી ખાવે જા ? સુન ભાઈ ! જુરા નહીં મનાના તૈનેં જૈસા સવાલ કિયા હૈ વેસાહી તુજે જવાબ મિલેગા. અગર અપના કહના તુજે મંજૂર હૈ તો વિચાર લે. અગર અજાદિ ખાનેવાલા ઇસાઈ ગંદગી ખાતા હૈ યહ તેરા માનના હૈ તે ભલે તેરા અખતીયાર હૈ, હમે ભી તૂ અપની અકલકે અનુસાર તેરી મરજમેં આવે વેસે માન લે હમારા ઇંસમેં કોઈ નુકસાન નહીં હૈ. મગર હમતો યહી માનતે હૈ કે અજાદિ ગંદગી નહીં હૈ ગંદગી જુદા પદાર્થ હૈ. અજા જુદા પદાર્થ હૈ. ઇંસી તરફ માંસ ખૂન જુદા પદાર્થ હૈ. દૂધ જુદા પદાર્થ હૈ ઇંસલિયે દૂધ પીનેવાલા માંસાહારી હૈ યહ કભી સિદ્ધ નહીં હો સકતા.

ઇસાઈ—મહારાજ તુમને તો મુજે કિસી ચક્કરમેં ડાલ દિયા ઇંસકા જવાબ ઔર કયા હૈ યાતો માંસ ખ નેવાલે ગંદગી ખાનેવાલે બને યા માંસકા ખાના છોડ દેવે !

૩૨૨

શ્રીમદ્ વિજયનંદ સૂરિની જ્યંતી

મરહૂમ—(જરા ઠંડો થયેલો જોઈ) બલા ભાઈ ! જીસકા દૂધ પીના ઉસકા માંસ લી ખાના યહ તેરા યકીન પક્ષા હૈ તો હમ એક ખાત પૂછતે હૈ બચ્ચા માતાકા દૂધ પીતા હૈ તો ઉસે માતાકા માંસ લી તેરે હિસાબ મુજબ ખાના ચાહિયે ઐર ઉસકા ખૂન લી પીના ચાહિયે !

ઈસાઈ—અરે ! તોખા ! તોખા ! મહારાજ આપ સાધ હો કર કયા ખાત કરતે હૈ ? માતાને તો બચ્ચેકો પાલા હૈ ઉસકી તે જીતની અને ટહલ સેવા કરની ચાયે. વો તો અપને પર ઉપકારકી કરનેવાલી હૈ. ઉપકાર કરનેવાલે પર અપકાર કરના મહા નીચ કામ કહા જતા હૈ.

મરહૂમ—વાહ ભાઈ વાહ ! જબ તૂં યહ ખાત જાનતા હૈ તો ફિર જાન ખૂજકર ઉલટા કયેં ચલતા હૈ ? હમ સાધુ હૈં તભી તેરે હિતકે લિયે તુજે સચ્ચી ખાત કહ રહે હૈં. દૂધ પિલાનેવાલી માતા ઉપકાર કરનેવાલી હૈ તો કયા હુમેશહુ દૂધ થી વગેરેહ પુષ્ટિકારક પદાર્થ કે દેનેવાલે જાનવર ઉપકાર કરનેવાલે નહીં હૈં ? માતા તો થોડે સમય તકહી દૂધ પીલાતી હૈ મગર જાનવર તો તા જીંદગી પાલના કરનેવાલે હૈં. અગર ઉપકાર કરનેવાલી માતાકો ઉપકારી માન ઉસકી જાનતી સેવા કરની માનતા હૈ તો દૂધ, થી વગેરે સે ઉપકાર કરનેવાલે જાનવરોંકી લી જાનતી સેવા કરની મુનાસિબ હૈ ના કિ ઉસકો માર કર ખા જાના ! અગર ઇનસાફ કોઈ ચીજ હૈ તો ખુદ હી સમજલે.

ઈસાઈ—મહારાજ ! ક્ષમા કીજીએ મૈને આપકો તકલીફ હી હૈ. મગર આપકે વચનસે મેરા મન બદલ ગયા હૈ. મૈ સચ્ચે દિલસે કહતા હુ જહાંતક મેરા જોર ચલેગા મૈ આપતો માંસ ન ખાઉંગા ઐર કોલી ખાનેસે હંગાઉંગા. (નમસ્કાર કરી ચાલતો થયો.)

સજ્જનો ! ગંભીરતા અને મધુરતાનાં કૃત્ત જોયાં. હવે આપણે એ મહાત્માની નિરસિમાનતાનું થોડુંક દિગ્દર્શન કરીએ પડિત હંમરાજજી વર્ણન કરી ચુક્યા છે કે પોતે પ્રતિષ્ઠાના કે માનના ભૂખ્યા નોહતા જેની પુષ્ટિમાં હું વધારો કરીશ કે એઓ બિન્નકુલ માનનો પ્રેમ ન કરતાં સત્યનો પ્રેમ કરવાવાળા હતા. પોતે એકલા નોહતા સાથે પંદર સાધુનો પરિવાર હતા. પોતે પોતાની મેળે દીક્ષિત થઈ ફરતા તો શું કોઈ હાંકી કાઢતા ? પણ નહીં તેમને શાસ્ત્ર રીતિ પસંદ હતી. જો મનઃકલ્પિત રીતિજ રાખવી હોત તો હુંદકપણુજ શા સાફ છોડતો ? પોતાની મેળે દીક્ષિત થાવું એ જૈનશાસનની રીત ન હોવાથી પોતાના બાપીસ વર્ષ જે હુંદક દીક્ષામાં વ્યતીત થયા તે અરસામાં થયેલા સધુએને વંદના કરવી સ્વીકાર કરી પોતે ફરીથી દીક્ષા અંગીકાર કરી પોતાનું નિરસિમાનપણુ જગતને જતાવી આપ્યું જેનો પ્રતાપ પ્રથમના માન-આદર સત્કાર કરતાં કઈ દરજે અધિક માન સન્માનના લાગી બન્યા !

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩૨૩

આ વાત આપણે ભૂલથી જોઈતી નથી. વળી મરહૂમ કેવા નિડર અને દીર્ઘ વિચાર-શીલ હતા જેનું થોડું વર્ણન આપણા સોલ્ડીસીટર મી. મોતીચંદ કાપડિયા કરી ચુક્યા છે. જેમાં હું થોડો ઉમેરો કરીશ. એએએ જૈન પ્રશ્નોત્તર ગ્રંથમાં જૈનોની જુદી જુદી પેટા ભૂતિઓ એકત્ર થવાથી જૈનની ઉન્નતિ થાયે લખ્યું છે તે આજ નહીં પણ કાલાંતરે થતું નજરે આવે છે અને તે તમો નહીં કરો પણ જમાનો તમારી પાસે ધીરે ધીરે જળરજસ્તીથી કરાવશે.

મહાશયો! આપણે મરહૂમ પૂજ્યના ઘણા ગુણોનું વર્ણન કર્યું હવે એમાંથી આપણાથી જેટલાનું અનુકરણ થઈ શકે તેટલું કરી જયંતી ઉજવવાના ઉત્સાહને સફળ કરવો જોઈએ. એક ક્ષત્રિય વીર પુરૂષનું વર્ણન કરવું તે જોશ વગર થવું અશક્ય છે, તો જોશના આવેશમાં મારાથી જે કાંઈ અઘટિત કહાયું હોય તે આપ સર્વ દરગુજર કરવાના હેતુ રૂપે મરહૂમ પૂજ્ય મહારાજના નામના તેમજ શાસન નાયક પ્રભુ શ્રી મહાવીર સ્વામીના નામના જયકારો બોલાવશો અને હું મારા આસનપર જઈ છું. આટલું કહી મહારાજશ્રીએ જય જયના અવાજ સાથે પોતાનું આસન લીધું.

ત્યારબાદ મિ. રાયચંદ કૂલચંદે કાનજી કરમસી સ્કૂલના દશ વિદ્યાર્થીઓને રૂ ૧૦) આપવા જણાવવાની હકિકત મિ. મેઘજી હીરજીએ બહિર કરી હતી. પરંતુ તે રકમ મહારાજ સાહેબના ઉપદેશથી સુભંધના સંઘ તરફથી બોલાવામાં આવેલ શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલયના ફંડમાં પોતા તરફથી રૂ ૧૫) ઉમેરી આપી લીધી હતી. સાથે પાંચ વર્ષ સુધી દર વર્ષે પચીસ રૂપીઆ એ ફંડમાં આપવા કબૂલ કર્યું હતું. તે સિવાય શેઠ દેવકરજી મૂળજી તરફથી વિદ્યાર્થીઓને પુસ્તકો ભેટ આપવામાં આવ્યાં હતાં. જે બાદ પ્રમુખ સાહેબને ઉપકાર માની શ્રી મહાવીર સ્વામીની તથા શ્રી આચાર્ય મહારાજની જય બોલાવી મિલાવડો વિસર્જન થયો હતો.

બપોરે ઘણા કાકથી ઋષિમંડળની પૂજા લઘુવચામાં આવી હતી તેમજ રાત્રે તથા આગલા દિવસે સવારમાં ભાવના ભાવવામાં આવી હતી. આ દરેક પ્રસંગે પ્રભાવના પણ કરવામાં આવી હતી.

રતલામમાં શ્રી આત્મારામજી મહારાજની જયંતી.

ફાં શુદિ ૮ ના દીવસે મહારાજશ્રીનો જયંતીનો દિવસ હોવાથી ગુજરાતી મંદીર પાસે સહક ઉપર આવેલા ઉપાશ્રમે હાંની તક્તા અને ધ્વજા વિગેરેથી સણગારવામાં આવ્યો હતો. સુમારે આઠ વાગતાં ધર્મ સજા ચીકાર જરાફ હતી પ્રથમ શ્રાવિકા વર્ગે મહારાજશ્રી હંસવિજયજીનું વનાવેલ શ્રી આત્મારા-

३२४

श्रीमद् विजयानंदसूरिनी जयंती.

मजी महाराजना स्वर्गगमन संबंधी गायन मधुर अने वैराग्यजनक रागयी गाइ वताव्युं हतुं. बाद श्रावक वर्गे सारंगी आदि साथे जयंती संबंधी पदो गायं हतां. बाद मुनिराजश्री हंसविजयजी महाराजे जयंती संबंधी हिंदि जाषामां जाषण आप्युं हतुं जे नीचे मुजब हतुं.

श्री शीतलनाथाय नमः

आद्येन हीनं जलधावदृष्टं मध्येन हीनं नुविवर्णनीयम्

अन्तेन हीनं धुनुते शरीरं तन्नामकं तीर्थपतिं नमामि ।१।

महाशयो ! आजरोज जीस कारणसें आपण इहापर एकत्र हुवेहै सोतो आपके जाणनेमें आया हिहोगा तथापि इस बातसें जो अनजिज्ञहे उनके जाणनेके लिये कुछ कहेना चाहिये इसलिये में निवेदन करताहुंकि!!!

सज्जनो आजके शुभ प्रसंगमें आपण इहापर तपगच्छाधिराज मरहुप श्री विजयानंदसूरीश्वरजी उर्फ श्री आत्मारामजी महाराजकी जयंती करनेको उपस्थित हुवेहै.

सुजनो अब इस जयंतीका क्या उद्देश हे सोजी साथसाथ दिखवानेकी आवश्यकता हे इसलिये में निवेदन करता हुं की महात्माके गुणानुवाद करके इनोके पगद्वे पगद्वे चढ़नेका प्रयत्न करना और उच्च जीवन गाढ़ना एहि इस जयंतीका आशय हे. जीस जीस देशमें पराक्रमी पुरुषोकी पूजा नही होती जीस देशमें महात्माके कीर्त्तिगान होते नही जीस देशमें बच्चोके सुकमाद्व मगजमें प्रजाविक पुरुषोकी जीवनरेखा अंकित होती नही वोह देश उन्नतिके शिखरपर कैसे चढ शक्ताहै ? इसलिये वीर पुरुषोकी विरुदावलिका रिवाज प्राचीन कालसेहि चला आताहे.

सन्निधौ—जयंती कीसकी होनी चाहिये सोभी ब्रह्म परदेने योग्य हे. इसलिये में प्रदर्शित करता हुंकी जीनोने पवित्र जीवन व्यतित की ताहो जन समाजको नैतिक धार्मिक और आत्मिक उन्नतिके अग्रपर चढानेको श्रम उठायाहो ऐसे महात्माके यशोगान गाकर इनोके सद्गुणोक्तुं ग्रहणकरनेकेलिये इनकी जयंती करनी उचितहै अब जयंती कैसे करना यह बातजी सोपयोगी है, इसलिये प्रतिपादन कीया जाताहैकी विद्याका प्रचार जब बढ़ता जाताहे इस समयमें केवल जय जयकरके बैठ रहेना इससें जयंतीका उच्च हेतु साफव्य

ताको प्राप्त होता नहीं है और श्रोताजनोमें जी अच्छे संस्कार पढ़ते नहीं है इस-
लिये जीस महात्मा की जयंती करनी हो उस महात्मा की जींदगी का अन्वयास
करके तथा जीवन दृष्टांतों जन समाजमें प्रसारके बाद वृद्धादिके हृदय कोमल
बने पवित्र होजाय महात्माके पगले चढ़नेका इरादा होजाय वैसी जयंती
करनी उचित है.

गुणज्ञो!—इतना प्रसंगोपात कहकर अबमें मूल उपदेश पर आता हूं.

यस्याननार्निर्गतावक् संशयाश्च मपोहति

रविप्रज्ञेव तंसूरिं विजयानंदं दंस्तुमः

॥ १ ॥

कारुण्यामृतपूर्णाय शासनोधारकारिणे

विजयानंददात्रे च सूरिषाय नमो नमः

॥ २ ॥

महाशयो—पंजाब देशके अंदर बहेरा गाममें निवास करनेवाला ब्रह्म-
क्षत्रिय गणेशचंड़की पत्नि रूपाक्षत्रियाणीकी कुखसें संवत् १८९३ में महारा-
जश्री आत्मारामजीका जन्म हुआ था संवत् १९१० में जीवनरामजी पास
इनोने लघुवयमें ढुंढकमतकी दीक्षा अंगीकार करी थी इनोकी बुद्धि बड़ी
प्रबल थी इससें वोह एक दिनमें ३०० श्लोक कंठस्थ कर शक्ते थे यादास्त शक्ति
तो एसी धराते थे की इनोकी मुद्राकातके लिये एक दफे आया हुआ आदमीको
प्रायः सारी उमर तक चूड़ते नही थे हजारो गाम नगरोंमें विचरे हुवे गामोंके नाम
तथा वहां निवास करते अग्रगण्य श्रावकोके नाम तथा कोसकी गीणती वगैरे
उपयोगी बातों विहार करनेवाले साधुओंकुं आप अच्छी तरां बता शक्ते थे
एसी अलौकिक प्रतिज्ञाके बलसें ढुंढकमतमें प्रचलित सर्व शास्त्रके थोनेहि
वर्षोंमें आप पारगामी होगये थे फेर इनोकुं शक पेदा हुआ की जगवानका अनंत
ज्ञान क्या इतने टबा ग्रंथोंमें आशक्ता है नहि नहि तत्वज्ञानसें जरूर न्याय-
गर्जित टीकाके ग्रंथ जी होने चाहिये ऐसा विचार करके सिद्धान्तके प्रौढ
ग्रंथोंमें प्रवेश करनेके लिये यद्यपि ढुंढक लोक व्याकरणदिनहि पढते थे तथापि
इनोने व्याकरण काव्यकोष अलंकार और तर्कशास्त्रोका अन्वयास कीया फेर
आगमरूपी आरिसामें अवलोकन करनेसें शुद्ध स्वरूप तथा शुद्ध देवगुरु
धर्मका ज्ञान हुआ. और ढुंढकपंथ मनःकट्टित शास्त्र विरुद्ध है एसी खातरी
करके तथा सोनेकी तरां परीक्षा करके श्रीमद् विसनचंड़जी तथा हाकमराय

आदि बुद्धिशास्त्री साधुमंडलके साथ हुंढक मतको बोलिसराय दिया और मुहपट्टीयां तोड़ दीं तथा हजारों हुंढक श्रावक श्राधिकाकुं प्रतिबोधके शुद्ध सनातन जैन श्वेतांबर संवेग धर्मकी दीक्षा संवत् १९३२ में प्रायः हजार कोशका पैदल विहार करके अमदावाद शहरमें श्री बुधिविजयजी उर्फें बुटे-रायजी महाराजके पास अंगीकारकीं तथा श्री शत्रुंजय गिरनार आबुराज वगैरे तीर्थोंकी यात्रा करके जन्म सफल हुआ माना. संवत् १९४३ में पादस्त्रि-सपूरयाने पाद्वीताणामें अनेक देशदेशांतरके संधने मिलके महाराजको आचा-येपद अर्पण किया उसवक्तसे ए महात्मा श्री विजयानन्दसूरीश्वर नामसे मशहूर हुये इनोने जैन तत्त्वज्ञानका दर्शन करानेकु आदर्श याने आयना समान जैनतत्त्वादर्थ ग्रंथ बनाया तथा अज्ञानरूप अंधकारको नाबुद करनेके वास्ते सूर्य समान अज्ञान तिमिर जास्कर ग्रंथ बनाया तथा तत्त्वस्वरूपका निर्णय करनेकु महेन्द्रके समान तत्त्वनिर्णय प्रासाद नामा ग्रंथ बनाया इत्यादि तत्त्वज्ञान गर्जित अनेक ग्रंथ तथा पूजा संग्रहादि बनाके जैन तथा जैनेतर कोषको अपने आधार निचे दबाइ इन ग्रंथोंमें ऐसा तो चयार्थ उल्लेख किया हेकी जीसको पढके एक नामांकित सन्यासीजीने जीसके ५१ तरेके अर्थ होवे वैसा मात्ताबंध काव्य बनाके महाराजकी स्तुति कीइ, और पत्र जेजके दर्शायाथाकी सारीरात आपके दो ग्रंथ देखके मुजे ऐसा आनंद आयाकी मुजे एक जगतको डोरके छुसरी दुनीयामें आगये, इत्यादि बहुत साक्षिखाथा महाशयो—महाराजश्रीने अपने बुद्धिमत्तासे अमेरीकनतक जैन धर्मको मशहूर करदिया और पाश्चिमात्य विद्वानोंकु अपने आजारी बनादिये इसीसे जो. हार्नेलसाहेबने उपकार मानके नव्विन श्लोककी रचना पूर्वक आप जैन धर्ममें धूरंधरहो मेरेपरम उपकारीहो इत्यादि प्रकार स्तुति उपवादिक.

विचक्षणो—मूर्तिपूजाके हिमायती इन्महात्माने पंजाबादि अनेक देश नगरोंमें अंजनशलाका प्रतिष्ठाकरके संख्याबंध परमात्माकी प्रतिमास्थापनको सदगृहस्थों—पुस्तकोच्चार तथा शास्त्रसंशोधनका कार्यमेंजी इनाने कुछ कसर रखी नहींहे.

जीनवाणीके रङ्गके वास्ते तो इनोका इतना प्यारथाकी जैसदमेरमें तुमसि करनेकी मेने आज्ञा मंगवाइ जब वहांका जंमार खुलनेकी तथा प्राचिन पुस्तक लिखाना शुरू किया तथा भोंयरेमें पुस्तकरक्षणके वास्ते पथरकी

आत्मपारीयां बनतीहे इत्यादि बातोंसें खुश होकर मुझे १२ वर्षतक इहां रहनेका हुकम फरमायाथा तथा सर्व प्रकारकी मदद देनेको जैन एसोसियेशन तरफसें पत्र जेजवायाथा.

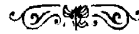
महाशयो—असली साधुत्वका दर्शन करनेको तथा धार्मिक चरचा वार्ता करनेको ब्रिमफी तथा ब्रक्तर आदिगाम नगरके राजा महाराजा इनके पास हाजर होतेथे इतनाहि नहि बढेके पादरी प्रमुख मतांतरीय अनेक हिंदु मुसलमिन इनोके पास वार्ताव्याप करनेको आतेथे इस चर्चाकी गमत देखनेके बास्ते कै कै दफे दोदो तीनतीन कोससें लोक चले आतेथे ऐसीतो अद्भुत युक्तियोंसें यह महात्मा परास्त करतेथे तथा सबालोके उत्तर देतेथेकी जीसको सुणके लोक खुसखुस बनजातेथे और अढारा वर्णके लोक इनोकी बनी तारीफ करतेथे आखीरमें पंजाब देशांतरगत गुजरानवाला शहरमें इनोने इसफानी छुनयाको ठारुके संवत् १९५२ जेष्ठ शुक्ल सप्तमी अष्टमीके रोज स्वर्गगमन किया था मानसूर्य अस्त होगया. सुणतेही सैकड़ो गेहेरो तथा गामोमें हनुताड पन गइ और हाहाकार मच गया जैन वर्ग शोक सागरमें डुब गया साधु साध्वी निराधार बन गये. इस विरहानलकी शांतिके लिये अमदावाद मुंबइ, बमोदा, जवननगर, तन्नाज आदि गामोगाम समवसरण महोच्छव अठाइ महोच्छव पूजा प्रजावना दान पुण्य होने लागे.

सुमित्रो—जैन कोष जब लदास होगइ तब पंजाबी लोकोका तो पुठना ही क्या इनोके उपरतो बमाजारी उपकारथा हरदम बोहु लोक महाराजके दर्शन तथा वचनामृतको पीना चाहतेथे लेकिन दुर्दैवसें अब मृगतृणावत् होगया तब दर्शनके प्यासे उन लोकोंने चंदा करके एक बमा जारी गुरुमंदिर अग्निसंस्कारकी जगापर बनवाया उसमें अंदाज साठ हजार रुपएकाव्यय हुवा जीसका फोड इहां विद्यमानहै उस गुरुद्वाराको देखनेके लिये तथा जीसमें पथराइहुइ महात्माओकी चरणपाछुकाका दर्शनके लिये हजारों स्वपर-मतके लोक आतेहैं और अपनी विरह तृणा कुठ मिटातेहैं हाअ इनोके पट्टपर हमारे बने गुरुजाइ श्री विजयकमलसूरिजी विद्यमानहैं इनका निरुण करके तथा धर्म कायमें इन महात्मासूरी राजाका अनुकरण करनेकी जज्ञापण करके इस प्रसंगकोमें स्वतम करताहुं.

૩૨૮

શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિની જયંતી

ગુજરાતપાટણમાં શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિશ્રીસ્વર્ગતિથી ઉજવવાનો મોહોત્સવ જેઠ સુદ ૮ ના દિવસે સાગરના ઉપાશ્રયે પ્રવર્તકજી મહારાજશ્રી લક્ષ્મિવિજયજીના પ્રમુખપણા હેઠળ મહુમ આચાર્યશ્રી વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજની સ્વર્ગવાસ તિથીના દિવસે જૈન પ્રજાને મોટે મેલાવડો થતાં પ્રથમ મુનીશ્રી કીર્તિવિજયજીએ સ્તુતિ કરવા પછી પ્રવતકજીમહારાજે આત્મારામજી મહારાજનું જીવન ચરિત્ર ધણી સરસરીતે સમગ્રવ્યું હતું, જેની અંદર મહારાજ કેટલાક વર્ષ સુધી ટુંટીઆના સાધુ તરીકે રહ્યા હતા, ત્યારપછી કેવી રીતે સંવેગી થયા અને પંચાળમાં શું શું કાર્ય કર્યાં ત્યાર પછી અમદાવાદ આવી કેવી રીતે દીક્ષા લીધી, પાલીતાણામાં આચાર્ય પદની કેસા ઠાઠથી અપાણી તે સર્વનો ખુલાસો તથા ચીકગોની કાન્દરનસનું આમંત્રણ વખતે પ્રતિનિધી ગાંધી વીરચંદ રાધવજીને મોકલી આનાર્થે દેશમાં ફરકાવેલી ધર્મધ્વજા. તે શીનાય તેમની અભ્યાસની શકતી વગેરે ધણુંજ વીવેચન કરવામાં આવ્યું હતું, જે સાંભળીને સભા ગુર મહારાજ આત્મારામજીની વિદ્વતાને માટે બહુ મગર અનેલી લાગતી હતી. આ પ્રસંગે પંચાચરાજ પાર્શ્વનાથને હહેરે ઝવેરાતની આંગી તથા પૂજા ભણાવવામાં આવી હતી.

આઠોડામાં થયેલો જયંતિ ઓચ્છવ - આઠોડા શહેરમાં હાલમાં ખીરાજતા મુનિ મહારાજશ્રી હંસવિજય મહારાજના શિષ્ય શ્રી હાસતવિજયજી મહારાજના સદુપદેશથી શ્રી વિજયાનંદ સૂરિશ્રી (આત્મારામજી મહારાજ) જીની જેઠ શુદ્ધિ અષ્ટમીએ સ્વર્ગ તિથી હોવાથી તે દિવસે જેઠેર રતા ઉપર ધ્વજ પતાકાઓ ખાંધવામાં આવી હતી તથા દેરાસરજી એ તેમજ ઉપાશ્રયે પણુ ધ્વજ પતાકાઓ ખાંધી સવારથી વાળંવાળાઓને યોડાવી દેરાસરજીએ વાળં વગડાવ્યાં હતાં તથા મારવાડી સરાફ જીવાનમલજીના તરફથી આરાધનની પૂજા રાગ રાગણીથી હારમોતીયમ વાજ સાથે ભણાવવામાં આવી હતી, તથા શ્રી આત્મારામજી મહારાજની સ્તુતિએ શ્રી વલ્લભવિં માંતી બનાવેલી તે અવસરે ગાવામાં આવી હતી પૂજામાં શ્રાવક શ્રાવિકઓએ પાપારંજનો ત્યાગ કરીને લાલ લીધો હતો. ભગવાનની આંગી રચવામાં આવી હતી, તેમજ પ્રભાવના પણુ થઇ હતી.

“મેસાણામાં શ્રી આત્મારામજીની જયંતી.”

જેઠ શુદ્ધિ ૮ ના રોજ પરમપૂજ્ય મહાપરમોપકારી ગુરુવર્ચ ન્યાયાંભોર્નિધિ શ્રીમદ્વિજયાનંદ સૂરિશ્રી (આત્મારામજી) મહારાજ સાહેબની સ્વર્ગ તિથી હોવાથી જેઠ શુદ્ધિ, ૭ ના રોજ અહિંના શ્રાવકોને સદર તિથિની ખબર પડતાથી શુદ્ધિ ૮ રોજ વ્યાખ્યાન અવસરે દરરોજ કરતાં ધણુજ માણસો થયાં હતા આ પ્રસંગે શ્રીમન કનક વિજયજી મહારાજ સાહેબાદિ ૧૧ મુનિરાજો વ્યાખ્યાનના હોલમાં પધાર્યા હતા, સદર અવસરે વિદ્વન્ મુનિ મહારાજ શ્રી લક્ષ્મિવિજયજી સાહેબે સદર સૂરિશ્રી મહારાજ સાહેબનું જીવન ચરિત્ર સંભળાવ્યું હતું, આ બિતમ ચરિત્ર સાંભળી કેટલાક શ્રદ્ધાવાન શ્રાવકો વિગેરેની ચતુઓમાંથી આંસુઓની ધારા વહેવા લાગી હતી. સભા પવિત્ર ચરિત્ર સાંભળી પ્રભાવના લેખ વિસર્જન થઇ હતી.

ઉક્ત દિવસે ઠાઠમાં પૂર્વક વીશ રચાનકની પૂજા ભણાવવામાં આવી હતી. કેટલીક પૂજાઓ મુનિરાજ શ્રી લક્ષ્મિવિજયજીએ તથા મુનિરાજ શ્રી જીવનવિજયજીએ મળી ભણાવી હતી. તેથી આનંદ વર્તી રહ્યો હતો. પૂજા પ્રસંગે વડનગરથી ભોજડો યોડાવવામાં આવ્યા હતા, સદર અવસરે આનંદ આનંદ વર્તી રહ્યો હતો.

વર્તમાન સમાચાર.

મુનિવીહાર—પરમોપકારી હંસવર્નિર્મલ શ્રીમાન હંસવિજયજી મહારાજ સાહેબ તથા પંચાસજી શ્રીસંપદ વિજયજી મહારાજદિ મુનિરાજે સલાણેથી વિહાર કરી ધામણાદ મુકામે પધાર્યા હતા. ત્યાં એક જૈન દેરાસર અને એક બે શ્રાવકનાં ઘર હોવાથી મહારાજ સાહેબ હુંડીયાના સ્થાનકમાં ઉતર્યા હતા, અને વ્યાખ્યાન પણ ત્યાંજ ચાલતું હતું, ત્યાં હુંદક બાઇઓ તથા અન્ય કો. મના માણસો હાજર થતાં હતાં. વ્યાખ્યાનની ખરી અસર થવાથી હોલી પૂજવી નહી. ઇત્યાદી નિયમો સારા થયા હતા, એટલુંજ નહિ બદકે સ્થાનકમાં બેસવાવાળા એક બાઇએ પૂજા ભણાવી હતી, આ પ્રસંગે રતલામના શ્રાવકો આવી પહોંચ્યા હતા, તેમણે વાળનો સાથે પૂજા ભાવનામાં પ્રભુના સ્તવનો ગાયા હતાં. ત્યાંથી સદર મહારાજ સાહેબાદિ પરસોડા ગામમાં પધાર્યા હતા. ત્યાં શ્રાવકોના પાંચ છ ઘરો છે. ત્યાંના એક સદગૃહસ્થે પૂજા ભણાવી હતી, આ ગામના કેટલા-એક લોકોએ મહાન તીર્થ શ્રી સિંધ્યાચલજીની તથા શ્રી સમેત સિખરજીની યાત્રા પ્રમુખતા તથા હોળી નહિ પુજવાના નિયમો લીધા હતા, ત્યાંથી નવા ગામમા રાત્રી વ્યતીત કરી મહારાજ સાહેબાદિ રતલામ પધાર્યા હતા. આ વખતે રતલામના શ્રાવકોએ શહેરને ધમ્મ વાવટાથી શણગારી દબદબા બધું સાંભેય કપું હતું. મધ્ય બજારમાં સરકારી મકાનઉપર શ્રીમાન હંસવિજયજી મહારાજ સાહેબનું સાનેરી અક્ષરેથી નામ લખી આવકાર દાયક બોર્ડ લગાવેલું હતું, છેવટે શ્રી સુમતિનાથ સ્વામી ભગવાનના શિખરખંડ દેરાસરમાં અમૂલ્ય દર્શન કરી નવિન ધર્મશાળામાં વ્યાખ્યાન સંભ. ગાવી ત્યાંજ મહારાજ સાહેબે સ્થિરતા કરી તે ધર્મશાળામાં દરરોજ ધર્મોપદેશ અપાય છે. સદર ગામમાં મહાન મુનિના પધારવાથી આનંદ આનંદ વર્તી રહ્યો છે. (મળેલું)

વઢવાણમાં શ્રી જૈન હુન્નરશાળા.

અંત ૧૯૫૬નો દુષ્કાળ અને તે પછીના ઉપરા છાપરી દુષ્કાળના વર્ષોને લઇને આપણી કો મના ધણા ભાગની સ્થિતિ એવી થઇ ગઇ છે કે પોતાના અગ્ન્યાંઓને જમાનાને લગતું વિલા હુન્નરનું જ્ઞાન આપવાનું કાર્ય ધણું મુશ્કેલ થઇ પડ્યું છે અને તેથી ભવિષ્યમાં સારી આશા રાખી શકાય એવા આશાવંત સ્વામી ભાઈઓની હાંદગી મળુરી જેવા સાધનોથી પુરી કરાતી જણાય છે.

આવી સ્થિતિવાળા આપણા બાઈઓને જમાનાને અનુસાર હુન્નર સાથે ધાર્મિક અને વ્યવહારીક કેળવણી આપવાથી પોતાના કુટુંબને સારી રીતે નિર્વાહ કરી શકે એ હેતુથી અને ગરીબોને બને તેટલે અંશે દુષ્પ્રમાથી મુક્ત કરવા. આશરે ૮ માસથી અતરે (વઢવાણ કાંપ) “ શ્રી જૈન હુન્નરશાળા ” શ્રી શંકરની સહાય અને અનુમતિથી ખોલાયમાં આવી છે. હાલ તરતને માટે શરૂઆતથી અત્યાર સુધીમાં (૮) બાઈકો (૯) વીધવાઓ અને (૨૧) કન્યાઓ કામ શીખે છે. તેને મફત શીખવાડવા ઉપરાંત કેટલાકની ખાવા પીવાની વીગેરે સરવે સગવડતા અને કેટલાકની માસીક રોકાવરશીપ આપવામાં આવે છે. તથા દેશીપાકુનામું અને નૈનિકજ્ઞાન અને ધાર્મિક શિક્ષણ ઉપરાંત શીવવાનું.

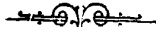
૩૩૦

વર્તમાન સમાચાર.

ભરવાનું. ચુંથવાનું, વેતરવાનું, વીગેરે કામ શીખવવામાં આવે છે ને તે રીતે શાળામાં તૈયાર થતા ગાલ (કોટ, પેરણ, ખમીશ, દરાક, પોલકા, ચોળી ટોપીઓ. ધાધરા, ધાધરી, સાપ્રા, બત્તીઓ) બહાર લીલામયી વચ્ચી નાંખવામાં આવે છે.

ઉપરના કામમાં ઊમેદવારો માટે ખીજી ખખર ન છપાતાં સુધી આવવાની સમજ છે તેો તેનો અવસ્થ લાભ લેવા જૈન હુન્નરશાળા. વહવાણુકાંપ સાથે પત્ર વ્યવહાર કરવાનું જણાવીયે છીયે.

કામ શીખનાર જરૂર પડતા માણસોની અને સાંચા કામની જોડવણુ કરવામાં આવી છે. આ શાળાને મદદની પણ જરૂર છે.

શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલયને વધુ મદદ.

પુના ખાતે સ્થાપવા નક્કી થયેલ મહાવીર જૈન વિદ્યાલયને પ્રથમ રૂ. ૫૦૧૩ ની મદદ મળી હતી તે પછી વધુ મળેલી મદદ નીચેઆમણે બહાર કરવા તેમના ઓનરરી સેક્રેટરી જણાવે છે.

૧૦૧ એક સદ્ગુહસ્થ

૫૧ બાઇ સરસ્વતી તે શેઠ ઉત્તમચં મુલચંદજીવેરીની વિધવા

૧૦૧ શેઠ કાળીદાસ શિવચંદ

૫૧ શા. શા. મોહનલાલ દલીચંદ દેશાઈ વકીલ

૫૧ ડાકતર નાનચંદ કરતુરચંદ મોદી

૫૧ મેસર્સ પ્રાગજી કેશવલાલ અને શી. બી મહેતાની કું.

૫૧ શેઠ ડાહ્યાભાઈ સાંકળચંદ અમદાવાદવાળા

૫૧ શેઠ પ્રાગજી ભીમજી

૧૦૧ શેઠ રૂપચંદ રંગીલદાસ

૪૦૧ મેસર્સ રતનજી જીવણદાસની કુંપની

૧૦૧ શેઠ ચાંદડભાઈ નેમજી

૫૧ શેઠ અમરચંદ કાનજી

૧૫૧ શેઠ હીરાલાલ અમૃતલાલ

૧૦૧ શેઠ નાગદાસ પુરૂષોત્તમ

૬૪૨૭

શહેર ભાવનગરમાં મહામોહોપાધ્યાય શ્રીમદ્ વીરવિ-
જયજી મહારાજનું આવકારદાયક આવામન.

દબદબા ભયો થયેલ પ્રવેશ મહોત્સવ.

જૈનોમાં અપૂર્વ ઉત્સાહ.

મહા મોહોપાધ્યાય શાંતમુર્તિશ્રીમદ્ વીરવિજયજી મહારાજ તથા પત્ન્યાસ-
જી શ્રીમદ્ દાનવિજયજી મહારાજ વગેરે ગમ સાલ યુજરાતના સીનેર ગામમાં
ચાતું માસ હતા. ત્યાંથી યુજરાત અને કાશિયાવાડના અનેક સહેરે યાને ગમેમાં ઉપ-
કાર કરતા શ્રીમાન આચાર્ય મહારાજ શ્રીમદ્ વિજયકમળ સુરિદેવજી સાથે
કાશિયાવાડમાં વળા મુકામે પધાર્યા. તેઓશ્રીનો પ્રથમ ધરાદો શ્રી પવિત્ર સિદ્ધાચળ-
જીની યાત્રાનો લાભ લેવાનો હતો. પરંતુ ત્યાં પ્લેમ ચાલતો હોવાથી ત્યાં જવું મુલતવી
રાખી કાશિયાવાડના નાના મોટા સહેરની જૈન પ્રજાના સદ્ બાળ્યે સીહોર-વગેરે
વાલુકડ, ગોલા વગેરે સ્થળે ઉપકાર કરતાં કરતાં, નાના ગામમાં ફરી છેવટે મહુવા
તળાજી ગમ પ્લેમનો વ્યાધિ નાબુદ થવાથી શ્રી સિદ્ધાચળજી પધાર્યા હતા. અત્રેના
શ્રી સંઘના-સમગ્ર સમુદાયનો ઉત્સાહ આચાર્ય મહારાજ તથા ઉપાધ્યાયજી મહારા-
જનો અત્રે ચોમાસું કરાવવાનો હતો. જેથી ગમે તે રીતે આગ્રહ પૂર્વક, નમ્રતા
પૂર્વક વિનંતિથી અત્રે લાવવા માટે શ્રી સંઘના આગેવાનોનું, એક ડેપુટેશન
શ્રી પાલીતાણા મુકામે જઈ શુદ્ધ ૧૫ ના રોજ ગયું. સીહોરનો સંઘ પ્રથમથી પાલી-
તાણા મુકામે વિનંતિ પોતાના ગામ માટે કરવા ગયેલ હોવાથી આચાર્ય મહારાજે
તેઓને વચન આપી દીધેલું, જેથી ભાવનગરથી ગયેલ ડેપુટેશનના અતી માન
પૂર્વક આગ્રહથી છેવટે ઉપાધ્યાયજી મહારાજે કૃપા કરી ભાવનગર પધારવા હા
કહી. ત્યારબાદ સીહોર મુકામે આચાર્ય મહારાજશ્રીનો બરી લામઘૂમથી જામે-
યા સહિત પ્રવેશ મહોત્સવ થયો. અને શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજી મહારાજ
સીહોર પધાર્યા બાદ અત્રેના શ્રી સંઘના જાણવામાં આવ્યું કે ઉક્તમહાત્મા કેટલાક
કારણોથી અત્રે પધારવાના નથી, જેથી ફરી સુમરે ચાલીશ પત્યાસ ગૃહસ્થોનું-શ્રી
જૈન સંઘનું એક ડેપુટેશન સીહોર ગયું. ગમે તે કારણોથી આ વખતે અત્રેના
આગેવાનોની ઇચ્છા કોઈપણ રીતે અત્રે ઉક્ત મહાત્માને વિનંતિ કરી લાવવાની હતી,
અને અત્રેના સંઘના અતી આગ્રહ અને વિનંતિથી પધારવાનું નકી થયું. અષાઢ
શુદ્ધ ૪ ના રોજ પ્રવેશ મુહૂર્ત નકી થયું. દરમ્યાન અત્રે આપ્તા સંઘમાં એટલો
બધો હર્ષ હતો કે ક્યારે શુદ્ધ ૪ આવે અને ઉપાધ્યાયજી મહારાજ પધારે. અષાઢ

શુદ્ધ ૩ ના રોજ શ્રી સંધે સામેયાને માટે યોગ્ય ગોઠવણ કરી રાખી, જે હકીકત અત્રેના અગ્રગણ્ય ગૃહસ્થ વોરા હકીસંમજાપ ઝવેરચંદ જે કે જાણતા હતા, પરંતુ તેઓની ઇચ્છા સંધ તરફથી થતાં સામેયાનો અર્થ પોતે આપવા જણાવી. જે નક્કી થવાથી તેઓના હિત્તાહે સામેયાના ઠાઠમાં વૃદ્ધિ કરી. શુદ્ધ ૪ ના સવારે આઠ વાગે શ્રાવક શ્રાવિકાઓ સંખ્યાબંધ દાદા સાહેબની વાડીમાં એકઠા થવા લાગ્યા. સુમારે આઠ વાગે ઉક્ત મહારામા પધાર્યા. ત્યાં દર્શન કર્યા બાદ સામેયું શેઠ હકીસંગભાઈને ત્યાંથી ચડી ચતુર્વિધ સંધ સાથે દાદા સાહેબની વાડીએ આવ્યું. જે મહારાજ સાહેબના દર્શન કરી ગામમાં ચાલ્યું. આ વખતે માણસોની ગીરદી, અપૂર્વ ઉત્સાહ અને સામેયાનો ઠાઠ એ ત્રણે ભાવનર સહેરની ધતર પ્રજાને પણ આનંદ સાથે ચમત્કારીક લાગતું હતું. સામેયું ગામ બહારથી ગોધાના દરવાજે થઈ ગામમાં દાખલ થયું, અને જાહેર રસ્તા ઉપર પસાર થતાં દરેક ખાંચે અને નાકે ઉભા રાખી આ મહારામાની સમક્ષ ગૃહસ્થી કરવા સાથે અનેક ભાષણો, યોનો તરફથી વંદન કરવામાં આવતું હતું. વધારે યેંચાણકારક તો એ હતું કે ઢાળ બજારને નાકે શેઠ રામચંદ હીરાચંદના પત્નીએ સાચા મોતીની ગૃહસ્થી કરી. સાચા સોનેરી બાલ્લા અને ચોખાથી આ મહારામાને વધાવવામાં આગ્યા હતા. શહેરના રસ્તામાં એટલી બધી ગીરદી હતી કે રસ્તાઓ તેટલો વખત આવવા જવા માટે બંધ રહેલા હતા. છેવટે સામેયું મહારાજ શ્રોયુક્ત મારવાડીના વંડના નામથી ઝોળખોતા સંખ્યા મોટા ઉપાશ્રમ પાસે આવતાં, મહારાજે આગળ ચાલવું ચડ કરતાના દરમ્યાન ઉક્ત ઉપાશ્રમમાં ખીરાગમાન મુનિરાજશ્રી ઉત્તમવિજયજી મહારાજે વંડમાંથી મહાર આવી શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજી મહારાજને માનપૂર્વક વંડમાં (ઉપાશ્રમમાં) પધારવા આમંત્રણ કર્યું. જેથી તરતજ શ્રીમાન્ ઉપાધ્યાયજી મહારાજ પોતાનો સાથેના મુનિરાજનેની સાથે પાછા વળી ઉપાશ્રમની ડેલીમાં દાખલ થતાં શ્રી આદિશ્વર ભગવાન અને શ્રી આત્મારામજી મહારાજની જયનો હર્ષનાદ થયો—જયજયકાર થયો. ત્યારબાદ ઉપાશ્રમમાં પધાર્યા બાદ ઉપાધ્યાયજી મહારાજે શ્રી સંધને મંમલીક સંભળવ્યું, મારબાદ હર્ષ સાથે પ્રભાવના લાભ શ્રી સંધ વીજગર્જન થયો.

